

1

ความลับช่องเขาขาด

ดวงซาดูเหมือนจะไม่สนใจปฏิกิริยาของคนอื่นๆ ที่มองเขาอยู่ ดวงซาโบกมือพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

"กลับไป อยู่แถวนี้ไปก็ไม่มีประโยชน์"

เทพยงค์ไร้พ่ายได้ฟังถึงกับพุดอะไรไม่ออก นอกจากเดินตามดวงซากลับไปที่ค่าย ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากช่องเขาขาดเกือบ 1 กิโลเมตร

พอกลับมายังค่ายพัก ดวงซากก็หาเค้นท์ออกมากาง และมุดเข้าไปนอนจริงๆ พวกที่อยู่หน้าเค้นท์ก็พากันทำอะไรไม่ถูก

"หัวหน้าบ่อน ทำไมไปนอนแล้วอะ" เหนือขุนเขากล่าวขึ้น

"เขาบอกขอจับสักพักเพื่อหาหนทาง" เทพยงค์ไร้พ่ายกล่าวน้ำเสียงแข็งๆ

"มันคงไปเข้าเฝ้าพระอินทร์"

เหล่าอีสานกล่าวแทรกขึ้น เพราะมันเป็นคำพุดของดวงซากที่กล่าวอยู่บ่อยๆ

"เทพหนุ่มไปนอนแล้ว พวกเราจะเอาอย่างไรกันต่อ" เทพสามคาถามบ้าง

"จะทำอะไรได้ ก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนสิ พวกเราจะรอคอยเทพหนุ่มออกมาบอกแผนการของเขาอีกที"

เทพยันค์ไร้พ่ายกล่าวตัดบท ทุกคนถอนใจเล็กน้อย ก่อนจะแยกย้ายกันไปคนละทาง

ภายในเค็นท์ที่พัก นางซานอนกระดิกเท้าใช้มือลูบคางตัวเอง

"หน้าช่องเขาเป็นลานโล่งแจ้ง ระยะเวลาห่างระหว่างพุ่มไม้ที่สามารถหลบซ่อนตัวกับช่องเขาที่สัตว์อสูรอยู่ห่างถึง 200 เมตร ใช้ระเบิดพลีชีพคงไม่เวิร์กแน่"

นางซากล่าวขึ้นเบาๆ

"เท่าที่มองด้วยสายตา และถ้าสมมุติว่าส่วนหนึ่งของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจเป็นเงาจริงๆ มันก็ยังมีกันเยอะอยู่ดี ลำพังแค่นี้ก็ตัวกล้ำปากแล้ว ถ้าเจอจำนวนหมาป่าปีศาจหลักสิบขึ้นไป ผู้เล่นบุกเข้าไปมีแต่ทางตายไม่มีทางรอด"

นางซาเริ่มวิเคราะห์ข้อมูล

"อืม... ใช้ช่องทางอื่นเข้ามาไปก็ไม่ได้ด้วยสิ เกมบังคับให้ผู้เล่นข้ามที่จุดนี้เท่านั้น" นางซาทำการวิเคราะห์ต่อเนื่อง นางซาลุกขึ้นมานั่งในเค็นท์

"มันต้องมีความลับบางอย่างซ่อนอยู่ เพียงแต่เรายังไม่รู้"

นางซากล่าวจบ เขาก็ขยับตัวไปหน้าประตูเค็นท์ เมื่อโผล่หน้าออกไป ก็ไม่มีใครอยู่แถวนี้แล้ว หลายคนก็พากันตั้งเค็นท์นอนพักเอาแรงเหมือนกัน เนื่องจากทุกคนรู้ดีว่าพวกเขาอาจจะได้ปะทะแตกหักกับสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจเร็วๆ นี้

นางซาพอมุดออกมาจากเค็นท์ เขาก็เคลื่อนร่างเข้าไปในป่าใกล้ๆ และใช้คัมภีร์ยันค์ส่งร่างแยกของเขาไปยังตำแหน่งที่เคยชুমุกกับเทพยันค์ไร้พ่าย ส่วนตัวเองก็เคลื่อนร่างกลับมาและเข้าไปนอนในเค็นท์ตามเดิม

ณ จุดชুমุก

นางซาร่างแยกทำการจับตาดูสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทุกฝั้ว ด้วยไอเท็มกล้องส่องทางไกลที่ทำเนียนเอามาจากเทพยันค์ไร้พ่ายโดยไม่จ่ายเงิน

นางซาขอมรับว่าคุณไม่ออกจริงๆ ตัวไหนร่างจริง ตัวไหนร่างแยก แม้

จะป็นขึ้นไปคูนต้นไม้ก็ยังคุไม่ออก แต่ฉางซาก็ไม่ยอมแพ้ เขายังคงเก็บรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ เขาไม่เชื่อว่าเกมจะไม่เปิดช่องว่างบางจุดเพื่อให้ผู้เล่นสามารถผ่านไปได้

เหตุผลที่ฉางซามั่นใจคือ มีร่างเงาอยู่ในกลุ่มของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ เพราะจำนวนของพวกมัน บางครั้งก็เยอะมากๆ แต่บางครั้งก็น้อยลงคือๆ ทั้งๆ ที่พวกมันก็ไม่ได้ขยับฝูงไปไหน

เวลาผ่านไปนับชั่วโมง ฉางซาก็ยังไม่เห็นสิ่งผิดปกติ ฝูงหมาป่าปีศาจยังคงทำควมปกคิของมัน ฉางซาถึงกับกุมขมับเมื่อไม่สามารถหาหนทางผ่านไปได้

ฉางซานั่งแข็งอยู่บนต้นไม้ แต่อยู่ๆ เขาก็เห็นเงาตะคุ่มๆ สองร่างพุ่งออกมาจากป่าด้านหนึ่ง พวกมันทั้งสองร่างวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไป โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฝูงหมาป่าปีศาจเพียงมองพวกมันเท่านั้น

"เมื่อไหร่... ฉันทาผาดไปหรือเปล่าวะ"

ฉางซารำพึงแล้วขยี้ตา ชั่วครู่เดียวก็เห็นร่างเงาตะคุ่มๆ อีกหลายร่างโผล่ออกมาจากป่า และวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปอีก ฉางซาเบิกตาแทบถลน

"นั่นมันสัตว์อสูรแมวป่าไม่ใช่หรือ"

ฉางซาร้องอุทานขึ้น เพราะเขาจำขนาดรูปร่างของพวกมันได้

"มันผ่านไปได้อย่างไร" ฉางซาพูดกับตัวเอง

"อืม...พวกมันอาจเป็นเพื่อนกันก็ได้ คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร" ฉางซากล่าวรำพึง

"..."

"เดี๋ยวลี แมวกับหมาเป็นเพื่อนกัน คูมันแปลกๆ แหะ" ฉางซาพูดพร้อมกับใช้มือลูบคาง

'โดยปกติ แมวกับหมา ถ้ามันไม่ได้อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิด เป็นไปไม่ได้ที่มันจะเป็นเพื่อนกัน'

ฉางซาคิดในใจ

"คงต้องล่ามันมาวิเคราะห์สักตัว" ฉางซาที่นอนในเต็นท์ลุกขึ้นนั่งก่อนจะมุดออกไปนอนเต็นท์ ซึ่งเวลานี้เฝ้าฮีสานได้ออกจากเต็นท์มานั่งคัมน์น้ำชากิน

"ไอ้ตัวแสบ คีนแล้วหรือ" เฒ่าอีสานทักทาย

"ลุงๆ เทพยันต์ไร้พ่ายอยู่ไหน" ฉางซาถาม เฒ่าอีสานที่กำลังจะจับซาชะงัก กล่าวขึ้นว่า

"เอ็งเจอวิธีข้ามไปแล้ว?"

"ยังๆ ฉันต้องการให้เขาไปทำงานให้ฉันหน่อย เพราะเขาชำนาญพื้นที่แถวนี้" ฉางซากล่าวขึ้น เฒ่าอีสานพยักหน้าและกวักมือเรียกลูกสมุนคนหนึ่งให้ไปตามเทพยันต์ไร้พ่ายมาที่นี่

ห่านที่ผ่านไป เทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา และเหนือขุนเขาก็มาหาฉางซา ซึ่งนั่งรออยู่กับเฒ่าอีสาน

"นายต้องการให้ฉันไปทำอะไร" เทพยันต์ไร้พ่ายเอ่ยปากถามทันทีเมื่อเขานั่งลงฝั่งตรงข้าม

"ฉันอยากได้ซากสัตว์อสูรแมวป่าสักตัว"

ฉางซากล่าวขึ้น ทำให้ทุกคนทำหน้างมองฉางซาอย่างไม่เข้าใจ

"นายจะเอาไปทำอะไร" เทพสามตาเอ่ยปากถาม สีหน้าเขาเต็มไปด้วยคำถาม เช่นเดียวกับคนอื่นๆ แม้แต่เฒ่าอีสานก็ไม่เข้าใจ ฉางซาคิดจะทำอะไรกันแน่

"ฉันต้องการพิสูจน์บางอย่าง แต่ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ พวกนายพอจะหาซากสัตว์อสูรแมวป่าให้ฉันได้ไหม"

ฉางซาตอบแล้วถามกลับ

"ได้!! แต่พวกฉันคงต้องใช้เวลาหน่อย สัตว์อสูรแมวป่าการจะฆ่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย"

เทพยันต์ไร้พ่ายตอบ

"4 ชั่วโมงพอไหม" ฉางซาถามน้ำเสียงจริงจัง

"8 ชั่วโมงเป็นอย่างต่ำ" เทพยันต์ไร้พ่ายต่อรองเวลา ฉางซานิ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"ฉันต้องการซากที่สดใหม่และไม่เลอะจนเกินไป"

เทพยันต์ไร้พ่ายอึ้ง เขาหันไปพยักหน้าให้เทพสามตาและเหนือขุนเขา ทั้งสองก็พากันลุกขึ้นแล้วแยกไปทันที เทพยันต์ไร้พ่ายหันมามองฉางซาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"นายพบเบาะแสที่จะทำให้พวกเราผ่านประตูหมาป่าปีศาจไปได้แล้ว"

ลึนนะ"

"ใช่! แต่มันเป็นเบาะแสเพียงเล็กน้อย ฉันจะยังไม่บอกทุกคน จนกว่าฉันจะแน่ใจจริงๆ เท่านั้น" ฉางซากล่าวตัดบทจบ เขาก็ลุกขึ้นและเดินตรงไปยังเค็นท์ที่พักอีกครั้ง

"ฉันรู้สึกอิจฉาเขาอย่างไรก็ไม่รู้" เทพยันคีไร้พ่ายกล่าวขึ้น เมาอีसानเหล่ตามองกล่าวขึ้นว่า

"เอ็งอิจฉาอะไรมัน"

"จะมีสักกี่คนใช้ชีวิตนอนแก้ปัญหา" เทพยันคีไร้พ่ายกล่าวคิดคลง

"เหอะๆ มันก็จริง" เมาอีसानตอบยิ้มๆ

ณ จุดชุมนุม

ร่างแยกของฉางซายังคงแอบดูพฤติกรรมฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจต่อไป เพื่อหาข้อมูลเพิ่ม แต่เขาก็ไม่ได้อะไร นอกจากมีสัตว์อสูรแมวป่าอีกหลายตัว สามารถวิ่งฝ่าพวกมันได้ไปแบบชิวๆ ฉางซาก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน พวกมันไม่ได้วิ่งเร็วด้วย ถ้าหมาป่าปีศาจคิดจะโจมตี พวกมันไม่รอดแน่

"เฮ้อ! คงต้องรอซากของมันอย่างเดียวซะแล้ว"

ฉางซากล่าวขึ้น

"หือ...มีหมาป่าปีศาจสามตัวออกมาจากฝูง" ฉางซากล่าวขึ้นเบาๆ พวกมันทั้งสามตัวพากันวิ่งหายเข้าไปในป่า ฉางซาพบว่า ปรึศคาที่มันออกจากช่องเขาขาด จำนวนของหมาป่าปีศาจที่เฝ้าหน้าช่องเขาลดลงอย่างน้อย 20 ตัว

"เป็นไปอย่างที่คิด ส่วนหนึ่งเป็นร่างเงาของพวกมัน"

ฉางซากล่าวยิ้มๆ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทั้งสามตัวก็กลับมา พร้อมกับซากสัตว์อสูรแมวป่าสามตัว ฉางซาถึงกับอึ้ง และไม่เข้าใจการกระทำของพวกมัน

"เกิดอะไรขึ้นนะ ยิ่งดูยิ่งสับสน ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจสักนิด"

ฉางซากล่าวรำพึงกับตัวเอง ก่อนหน้านี้สัตว์อสูรแมวป่าสามารถวิ่งผ่านฝูงพวกมันไปได้โดยไม่ถูกโจมตี แต่ตอนนี้สัตว์อสูรแมวป่ากลับถูกสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปล่ามาเป็นอาหารซะงั้น

"มันเป็นความสัมพันธ์แบบไหนกันแน่เนี่ย หรือปัญหาในการผ่านเส้นทางจะเกี่ยวกับช่วงเวลาของแต่ละวัน ซึ่งสามารถใช้เดินทางผ่านไปได้"

ฉางซาทำการวิเคราะห์ห้ข้อมูลใหม่

"อืม...มีความเป็นไปได้แฮะ"

ฉางซากล่าวกับตัวเองแล้วรีบหยิบสมุดขึ้นมาจบบันทึกช่วงเวลาที่สัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปก่อนหน้านี้ทั้งหมด ฉางซาจบบันทึกเสร็จร่างแยกของเขาก็หมดเวลาใช้งานพอดี ฉางซาที่อยู่ในเค้นท์จึงต้องส่งร่างแยกใหม่ออกไปปฏิบัติงานต่อ

เก้าชั่วโมงต่อมา

ที่เค้นท์พักของกิลด์สามราชาซันสเวิร์ด และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า เทพสามตากับเหนียนเขาก็นำซากสัตว์อสูรแมวป่าสองตัวที่ล่าได้มาให้แก่ฉางซา

"หัวหน้าบ่อน ใช้ได้ไหม พวกฉันพยายามฆ่ามันโดยให้ซากของมันบอบช้ำน้อยที่สุด" เหนียนเขาเอ่ยปากถาม ฉางซาใช้มือพลิกร่างของสัตว์อสูรแมวป่า เขาพยักหน้าหงิกๆ กล่าวขึ้นว่า

"ใช้ได้ ซากสมบูรณ์เยี่ยมมากๆ เอละ! ฉันต้องการสมาธิ พวกนายห้ามถามอะไรฉันเด็ดขาด"

ฉางซากล่าวจบ เขาก็เริ่มอุ้มซากสัตว์อสูรแมวป่าขึ้นมาดมก่อนเป็นอันดับแรก

"อืม...กลิ่นตัวมันเหม็นมาก สงสัยไม่เคยอาบน้ำ"

ฉางซาพูดขึ้นเบาๆ ส่วนคนอื่นๆ ต่างหันไปมองหน้ากัน เฉาอี้सानค้นปากอยากจะถาม แต่เมื่อครู่ฉางซาได้ห้ามไว้แล้ว จึงได้แต่หุบปากและมองดูอย่างเคียว

ฉางซาเริ่มทำการสำรวจจตามร่างกายของสัตว์อสูรแมวป่าอย่างละเอียด แต่เขาก็ไม่พบเห็นอะไรผิดปกติ หลังจากนั้นฉางซาก็จางปากของมันขึ้น เพื่อดูในช่องปากของมันว่ามีอะไรบ้าง

"ปากเหม็นฉิบหาย กินอะไรเข้าไปวะ"

ฉางซาบ่นต่อ

เมื่อพบว่าไม่มีอะไรในช่องปาก ฉางซาก็หยิบมีดสั้นออกมาแล้วชำแหละร่างแมวป่าเป็นชิ้นๆ ค้านเทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา และเฉา

อีสานต่างก็ตั้งใจดู แม้จะไม่รู้ว่านางซากำลังหาอะไรก็ตาม

นางซาสำรวจซากัสตรีอสูรแมวป่าตัวแรกเสร็จ เขาก็หยิบซากัสตรีอสูรแมวป่าตัวที่สองมาสำรวจต่อ ซึ่งผลที่ได้ก็เหมือนกันทุกอย่าง นางซาถอนใจเล็กน้อย เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ามิติ ทุกคนต่างมองด้วยความสนใจ

นางซาใช้มือคั้นในกระเป๋ามิติเล็กน้อยแล้วหยิบเครื่องปรุงออกมา

○_○ <<<<<<< สีหน้าของทุกคน

"เอ็งกำลังจะทำอะไรไอ้ตัวแสบ" เฒ่าอีสานในที่สุคติหลุดปากถาม

"เตรียมทำอาหารเที่ยงกิน"

นางซาตอบหน้าตาย เทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา เห็นอนุเขาและเฒ่าอีสานพากันอ้าปากค้าง

"นายจะกินมัน?" เทพยันต์ไร้พ่ายถามน้ำเสียงอึ้งๆ

"ใช่! ทิ้งไปก็เสียของเปล่าๆ เคี้ยวพวกเรามาทำเนื้ออย่างกินกัน ฮ่าๆๆ ทำทางจะอร่อยเหาะ ฮ่าๆๆ" นางซาพูดพร้อมกับหัวเราะขำ

"หัวหน้าป่อน เอาจริงหรือ" เห็นอนุเขาถามซ้ำ

"จริงสิ เอ่อ...คนของนายมีใครได้เรียนรู้คัมภีร์ปรุงอาหารไหม"

นางซาถาม เห็นอนุเขาพยักหน้าเล็กน้อยแล้วก็ร้องตะโกนเรียกผู้เล่นคนหนึ่ง ไม่นานผู้เล่นคนนั้นก็เข้ามาหา เมื่อนางซาแจ้งความจำนง ลูกสมุนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ ก็รับเนื้อแมวป่าที่นางซาแลไว้ รวมถึงเครื่องปรุงกลับไปทำอาหาร

เทพยันต์ไร้พ่ายมองหน้านางซากล่าวขึ้นว่า

"ผลการพิสูจน์ซากเป็นไงบ้าง"

นางซากลี้น้อยแล้วกล่าวว่า

"กลืนไม่เคี้ยวไหร่ แต่ไม่รู้เนื้อจะอร่อยหรือเปล่า บางทีอาจจะเหมือนปลาจ๋า กลืนแยะแต่รสชาติเยียม ฮ่าๆๆ"

"..."

"..."

=__= <<<<<<< สีหน้าของทุกคน

นางซากล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นยืนบิคขี้เกียจ ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

"เนื้อสุกแล้ว ไปตามฉันที้เดินที่ด้วย ฉันทขอตัวไปจับละ"

ฉางซาโบกมือให้ทุกคนเสร็จ ก็เดินจากไปคือๆ เทพสามตาถอนใจ
เขาหันไปมองเทพยงค์ไร้พ่ายแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เอาไงต่อ เขาเหมือนกับทำอะไรๆ แบบนี้มันเสียเวลาไปเปล่าๆ"

เผ่าอีสานปรายตามองเทพสามตากล่าวขึ้นว่า

"ทุกอย่างที่ไอ้ตัวแสบทำมีเหตุผล เพียงแต่มันไม่บอกออกมาเท่านั้น
เทพสามตา ถ้าเอ็งคิดจะถอนตัวก็ตามสบาย แต่ข้าและคนของข้าจะตาม
มันไปแน่นอน"

เทพยงค์ไร้พ่ายยิ้มให้เผ่าอีสานแล้วกล่าวขึ้นว่า

"อย่าไปถือสาเทพสามตานักเลยตาเผ่าอีสาน พวกเราพร้อมหัวจมท้าย
กันมาขนาดนี้แล้ว ยังไงก็ต้องไปต่อด้วยกันจนถึงที่สุด"

เทพสามตาเห็นเทพยงค์ไร้พ่ายพูดแบบนี้ เขานอกจากถอนใจก็ทำ
อะไรไม่ได้อีก

ฉางซาพอเข้ามาในเค็นท์ เขาก็ล้มตัวลงนอน สักพักก็เอาแขนก่าย
หน้าผาก การพิสูจนซากสัตว์อสูรแมวป่า เขาไม่พบเบาะแสหรือเงื่อนปมที่
จะทำให้สัตว์อสูรแมวป่าเดินผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้เลย

ฉางซาหยิบสมุดบันทึกออกมาจากกระเป๋าமிติ เปิดดูช่วงเวลาที่สัตว์
อสูรแมวป่าสามารถวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้ ผลการบันทึก
มากกว่า 9 ชั่วโมง พบว่า สัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่า
ปีศาจ 5 ครั้ง ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

"ถ้าไม่ลองดู ก็ไม่มีทางรู้"

ฉางซาตัดสินใจพิสูจนอะไรบางอย่างในที่สุด

ห่างจากเค็นท์ที่พักของกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบ
ฟ้า 1 กิโลเมตร กิลด์มังกรเพลิงได้ตั้งเค็นท์พักที่นี่ สมุนสามคนที่ออกไปสืบ
ข่าวเวลานี้ก็กลับมาแล้ว หม่าบ้าเพลิงที่นั่งรออยู่หน้ากองไฟเงยหน้ามองทันที
"เป็นไงบ้าง" หม่าบ้าเพลิงถาม
"เป็นไปตามที่หัวหน้าคาดการณ์ พวกมันตั้งเค็นท์พักห่างจากช่องเขา
ขาดเกือบ 1 กิโลเมตรครับ"

สมุนคนหนึ่งรายงาน

"พวกมันมีการเคลื่อนไหวอะไรบ้าง" หม่าบ้าเพลิงถามต่อ

"มันทำอาหารกันครับ" ลูกน้องคนสนิทรายงาน
"ทำอาหาร? ในสถานการณ์แบบนี้เนี่ยนะ" หม่าบ่าเพลิงร้องอุทาน
สีหน้าเหลือเชื่อ
"ครับ พวกมันกำลังย่างแมวป่ากิน" ลูกน้องรายงานต่อ หม่าบ่า
เพลิงนั่งอึ้งไปหลายวินาที ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า
"มีความเคลื่อนไหวอื่นไหม"
"ยังไม่มีครับ" ลูกน้องคนสนิทรายงานต่อ
"อืม...ท่าทางพวกมันยังคงหาวิธีข้ามช่องเขาขาดไปไม่ได้ ส่งคน
ติดตามการเคลื่อนไหวของพวกมันต่อไป จำไว้ว่าอย่าเข้าไปประชิดพวกมัน
เด็ดขาด ให้สอดแนมในระยะไกล" หม่าบ่าเพลิงสั่ง
"ครับ" ลูกน้องคนสนิทรับคำสั่งเสร็จ ก็พาเพื่อนที่มาด้วยกันจากไป
ทันที

กิลด์ล่ายพยัคฆ์ที่กำลังเดินทางไล่หลังกิลด์มังกรเพลิงมาตีคยา

"พี่เหยี่ยวบอกว่า ยังไงพวกมันก็ต้องหยุดพักที่ช่องเขาขาด หมายความว่ายังไงหรือ" นิ้วเดียวสังหารถาม
"เพราะปัญหามันอยู่ที่นั่น ฉันทันใจลึกๆ ถ้าพวกมันคิดจะข้ามไป
ก็ต้องใช้เวลาอยู่บ้าง"
เหยี่ยวแดงตอบ
"งั้นพวกเราก็มีเวลาเหลือพอที่จะตามพวกมันทันสินะ" นิ้วเดียว
สังหารกล่าวขึ้น
"ถูกต้อง แม้พวกเราจะเดินทางล่าหลังหลายชั่วโมง ขอเพียงพวกเร
ตามพวกมันถูกเส้นทาง ยังไงก็ทันแน่นอน" เหยี่ยวแดงตอบยิ้มๆ
"พี่เหยี่ยวคิดว่า พวกมันจะพาเราข้ามช่องเขาขาดไปได้ไหม" สิงเทียน
เอ่ยปากถาม
"ไม่รู้สิ แต่เราต้องจับตาดูพวกมันอย่างใกล้ชิด" เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น
"พวกมันคงไม่ให้พวกเราเข้าไปใกล้พวกมันง่ายๆ แน่ พี่เหยี่ยวมีแผน
ไหม" สิงเทียนกล่าวขึ้นลอยๆ
"ง่ายๆ เราจะไปตั้งเค้นที่ใกล้ๆ กิลด์มังกรเพลิง หลังจากนั้นก็ส่ง
สายสืบไปจับตาดูกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า" เหยี่ยว

แดงกล่าวขึ้น

"เป็นความคิดที่ดี ถ้าพวกเราพลาครายละเอียจจากกิลด์สามราชัน สวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า เราก็ยังอาศัยการจับตากิลด์มังกรเพลิง ได้" สิงเทียนกล่าวสนับสนุน

"พี่เหยี่ยว พบเบาะแสกิลด์มังกรเพลิงแล้ว"

ลูกสมุนคนหนึ่งวิ่งมาบอก

"พวกมันอยู่ที่ไหน" เหยี่ยวแดงถาม

"ห่างจากพวกเรา 300 เมตร และพวกมันตั้งเค้นท์ในป่าห่างจาก ถนนใหญ่ 50 เมตร"

ลูกสมุนรายงาน เหยี่ยวแดงนั่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"กิลด์มังกรเพลิงตั้งเค้นท์ห่างจากช่องเขาขาดเกือบ 2 กิโลเมตร คังนั้นมีโอกาสเป็นไปได้ว่ากิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า คงตั้งเค้นท์ห่างจากช่องเขาขาดประมาณ 1 กิโลเมตร"

"ทำไมพี่เหยี่ยวคิดแบบนั้นล่ะครับ" นิ้วเดียวสังหารถาม

"เพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกับสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจโดยไม่จำเป็น ระยะ 1 กิโลเมตร ถือว่าปลอดภัยจากการโจมตีของพวกมันในระดับหนึ่ง นะสิ" เหยี่ยวแดงตอบ

"พี่เหยี่ยวจะให้ล่วงหน้าไปสืบข่าวกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์ เซียนเหยียบฟ้าเลยไหมครับ"

ลูกสมุนคนเดิมถาม เหยี่ยวแดงส่ายหน้าแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ยังไม่จำเป็น ตอนนี้เราจะเร่งเดินทางไปที่ถึงจุดพักของกิลด์มังกร เพลิงก่อน"

เวลาผ่านไป 20 นาที

เหยี่ยวแดงและสมาชิกในกิลด์ลายพยัคฆ์ก็เดินทางมาถึงจุดตั้งเค้นท์ ของกิลด์มังกรเพลิง โดยเขาจงใจสั่งให้ตั้งเค้นท์ติดกับกิลด์มังกรเพลิง

หมาบ้าเพลิงที่นั่งอยู่ใกล้กองไฟรู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง เมื่อฝ่ายตรงข้ามค้นรู้ว่า เขาใช้เส้นทางที่สามเดินทาง เหยี่ยวแดงปล่อยให้สมุนตั้งเค้นท์ ส่วนตัวเองกับสิงเทียนก็เดินเข้าไปยังค่ายพักของกิลด์มังกรเพลิง ลูกสมุน หมาบ้าเพลิงต่างออกมาขวางกั้นไว้

"ปล่อยพวกมันเข้ามา"

หมาบ้าเพลิงสั่ง ลูกสมุนจึงเปิดทางให้โดยคี เขี้ยวแดงและสิงเทียนเดินยี้มเข้ามา พวกเขาเลือกนั่งฝั่งตรงข้ามกับเจ้าของบ้านซึ่งกำลังแสดงสีหน้าหงุดหงิด

"นี่ไม่ถึงจะเจอกันเร็วขนาดนี้" เขี้ยวแดงกล่าวขึ้น

"กิลด์ลายพยัคฆ์เป็นหมาหรือไง ถึงคมกลืนตามมาได้ถูกต้อง" หมาบ้าเพลิงกล่าวประชด สิงเทียนหางคิ้วกระตุกทันที เมื่อถูกเปรียบเทียบเป็นหมา

"หึๆ ถ้าพวกนายเปรียบพวกฉันเป็นหมา พวกนายก็เป็นหมาเหมือนกัน เพราะสามารถคามกลืนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าได้ก่อนพวกฉัน" เขี้ยวแดงตอบยกย่อน

หมาบ้าเพลิงโยนท่อนไม้ลงไปในกองไฟ ก่อนจะกล่าวน้ำเสียงจริงจังขึ้นว่า

"ถามจริงๆ นายคามพวกฉันมาได้ยังไง"

"นายคิดว่างั๊วะ" เขี้ยวแดงย้อนถามกลับยี้มๆ หมาบ้าเพลิงส่ายหน้ากล่าวขึ้นว่า

"ฉันใช้ระเบิดควันบังตาพวกนาย นอกจากนี้ยังให้สมาชิกในกิลด์ลบร่องรอยเส้นทางที่พวกฉันมาด้วย มันเป็นไปได้เลยที่นายจะคามพวกฉันมาตีค้ๆ"

"ถ้าฉันบอกว่าพวกเราโชคดีล่ะ" เขี้ยวแดงกล่าวขึ้น

หมาบ้าเพลิงส่ายหน้า กล่าวว่า "ฉันไม่เชื่อ"

"ฮ่าๆ ในเมื่อนายอยากรู้ ฉันเฉลยให้ก็ได้ ก่อนที่นายจะโยนระเบิดควัน คนของฉันไปซุ่มอยู่ตามเส้นทางทั้งสามแล้ว ไม่ว่านายจะใช้เส้นทางไหน พวกฉันก็รู้อยู่ดี" เขี้ยวแดงตอบยี้มๆ

"เหอะๆ ถือว่านายร้ายกาจ" หมาบ้าเพลิงกล่าวว่าน้ำเสียงแข็งๆ เขานึกไม่ถึงเขี้ยวแดงจะอ่านแผนการของเขาออก จึงส่งคนไปเฝ้าเส้นทางไว้ล่วงหน้า

"กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าเป็นไงบ้าง" เขี้ยวแดงถามเข้าประเด็น

"หึๆ อย่าหวังจะได้อะไรจากฉัน" หมาบ้าเพลิงตอบปฏิเสธทันที

"พวกเราควรร่วมมือกันเฉพาะกิจ นายเห็นว่ายังไง" เขี้ยวแดงเสนอ

"ฉันไม่สนใจข้อเสนอของนาย พวกนายกลับไปซะเถอะ" หมาน้ำเพลิงกล่าวตัดบท เพราะเขาคิดว่ากิลด์ล่ายพัยค์มีไม่มีทางร่วมมืออย่างจริงจัง ที่ผ่านมากิลด์ล่ายพัยค์หักหลังคนอื่นมาหลายครั้งแล้ว หมาน้ำเพลิงจะไม่มีความมั่นใจเกิดขึ้นกับตัวเองเด็ดขาด

เขี้ยวแดงเห็นว่าแผนการของตัวเองไม่สำเร็จ เขาจึงชักชวนสิงเทียนกลับไปยังเค็นท์ที่พักของตัวเอง ซึ่งสมุนในกิลด์ได้ก่อกองไฟไว้รอแล้ว เขี้ยวแดงนั่งลงตรงข้ามนิ้วเดียวสังหารที่กำลังใช้ไม้เขี่ยไฟเล่นอยู่

"มันไม่ยอมหลงกล เอาไงค้อ" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"เราคงต้องดำเนินการเอาเอง สิงเทียนรีบส่งคนไปสืบข่าวกิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ถ้าพบอะไรผิดสังเกตุให้สายสืบแจ้งกลับมาทันที" เขี้ยวแดงสั่ง

"ครับพี่" สิงเทียนตอบรับเสร็จ เขาก็เดินไปหาสมุนสามคนที่ป็นสายสืบ

"ลิโป้เป็นไงบ้าง" เขี้ยวแดงหันหน้าไปถามนิ้วเดียวสังหาร

"เขาเริ่มจะทำใจได้บ้างแล้ว"

นิ้วเดียวสังหารตอบยิ้มๆ เขี้ยวแดงถอนใจ ไม่ได้พูดอะไรอีก

จุดชุมนุมบนต้นไม้สูง หน้าช่องเขาขาด

นางซาร่างแยกกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง ดวงตาของเขาจับจ้องที่ป่าด้านซ้ายและด้านขวาตลอดเวลา

"รอมานาน พวกมันไปไหนหมดวะ" นางซาร่างแยกเริ่มบ่น

"ยังงั้นก็หวังว่า ตัวเองจะคาดเดาถูกต้อง ไม่งั้นก็เท่ากับเริ่มต้นใหม่อีก" นางซากล่าวกับตัวเองจบ ที่ชายป่าห่างออกไป 100 เมตร นางซาก็เห็นสัตว์อสูรแมวป่าฝูงหนึ่งโผล่ออกมา

"ฮ่าๆ พวกมันมาแล้ว"

นางซากล่าวน้ำเสียงยินดี เมื่อเห็นสัตว์อสูรแมวป่าเริ่มวิ่งไปยังช่องเขาขาด นางซาก็กระโดดลงจากต้นไม้วิ่งตามไปด้วย เนื่องจากตำแหน่งที่นางซาอยู่ มันห่างจากช่องเขาขาดถึง 200 เมตร เขาจึงต้องวิ่งไล่หลังสัตว์อสูรแมวป่าที่ระยะห่าง 100 เมตร แน่อนางซาไม่คิดว่าระยะห่างแค่นี้จะ

มีผลกระทบต่อช่วงเวลามากนัก

ดวงดาววิ่งได้แค่ 100 เมตร ก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

บรู๊วววๆ! บรู๊วววๆ! ผุ่งส์ศ์ว้อสูรหมาป่าปีศาจพากันหอนรับกัน เป็นทอคๆ ดวงซาใจหายวาบ เขาหยุดชะงักการวิ่งที่ระยะทาง 100 เมตร ก่อนจะถึงช่องเขาขาด

ดวงซาเบิกตาโต เมื่อเห็นศ์ว้อสูรแมวป่าวิ่งผ่านช่องเขาไปเหมือน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในขณะที่เดียวกัน เขากำลังจะช่วย เมื่อเห็นศ์ว้อสูรหมาป่าปีศาจหลายสิบตัวกระโจนออกมาจากช่องเขา และมุ่งหน้ามาหา เขาอย่างรวดเร็ว

"ช่วยแล้ว"

ดวงซาร้องอุทาน ยังไม่ทันที่ดวงซาจะมีโอกาสเคลื่อนไหวหลบหนี รอบตัวเขาก็เต็มไปด้วยศ์ว้อสูรหมาป่าปีศาจแล้ว พริบตาต่อมา พวกมัน ก็กระโดดเข้ามาขย้ำร่างแยกของดวงซาเป็นชิ้นๆ

ดวงซาตัวจริงที่นอนในเตียงลุกขึ้นมา นั่ง สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป เปลี่ยนมา

"บัดชบ ไม่เกี่ยวกับเวลา เราหลงทางอีกแล้ว" ดวงซากล่าวน้ำเสียง โมโห เวลาผ่านไปสักพัก ดวงซาก็เริ่มตั้งสติใหม่ เขาไม่เคยยอมแพ้อะไร ง่ายๆ ดวงซายังคิดเสมอ ทุกปัญหามีทางออกของมัน

"หัวหน้าบ่อน เนื้อแมวสุกแล้ว"

เสียงร้องเรียกของเหนื่อขุนเขาดังขึ้น ดวงซาจึงมุดออกมาจากเตียง ที่พัก ดวงซาเดินไปนั่งใกล้ๆ กองไฟ ดูเหมือนนอกจากผู้เล่นที่ปรุงเนื้อศ์ว้อสูรแมวป่าก็มีอีกไม่กี่คนที่กินมัน

"เนื้อศ์ว้อสูรแมวป่า รสชาติมันก็ไม่เลวเหมือนกันนะ"

เหนื่อขุนเขาที่กำลังกินกล่าวขึ้น ดวงซาหยิบชิ้นเนื้อขึ้นมากิน เขา พยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"เทพยงค์ไร้พ่ายกับเทพสามตา เพื่อนนายไม่มากินหรือ"

"ฮ่าๆ สองคนนั้นไม่ชอบของแปลก" เหนื่อขุนเขาตอบ ดวงซามอง ชายมองขวา เมื่อไม่พบเห็นเฒ่าอีสานก็กล่าวขึ้นว่า

"เฒ่าอีสานไปไหน"

"นอนอยู่ในเตียงที่ คาเมอัสานก็ขอผ่านเนื้อแมวป่าเหมือนกัน"
เหนือขุนเขาตอบ

นางซาเลิกถามแล้วหันไปนั่งกินเนื้อสัตว์อสุรแมวป่าอย่างในจาน ส่วน
จิตใจของเขาก็ก็นั่งปล่อยให้ล่องลอยไปยังปากช่องเขาขาด

'ฉันไม่เชื่อว่า จะแก้ปัญหานี้ไม่ได้'

นางซาคิดในใจ ภาพของสัตว์อสุรแมวป่าพากันวิ่งออกมาจากป่า
ก่อนจะวิ่งผ่านฝูงหมาป่าปีศาจไป มันยังคงคึกคักอยู่ในความทรงจำของเขา
ตลอด นางซาทำการตรวจสอบภาพในความทรงจำอย่างละเอียดถี่ถ้วนรอบ

"ฮ่าๆ กลิ่นมันหอม แตกต่างจากก่อนที่จะเอาเนื้อแมวป่ามาทำ
อาหารลิบลิบ น่าเสียดายไร้พ่ายกับสามตาไม่ได้ลองกิน ฮ่าๆ" เหนือขุนเขา
พูดจบก็หัวเราะชอบใจ นางซาที่นั่งวิเคราะห์ความทรงจำ อยู่ๆ ก็เบิกตาโต
'จริงสิ ยังเหลือบางอย่างที่เราไม่ได้ตรวจสอบ'

นางซาคิดในใจ เขารีบลุกขึ้นยืน

"เหนือขุนเขา ขอบใจมาก" นางซากล่าวจบ ก็รีบเดินกลับเตียงที่พัก
ไป เหนือขุนเขามองนางซาอย่างงงๆ ไม่เข้าใจ

"หัวหน้าบ่อน มาขอบใจฉันทำไมเนี่ย"

เหนือขุนเขารำพึง ก่อนจะหันมาสนใจเนื้ออย่างในจานต่อ คำนางซา
ปรายตาตรวจสอบให้แน่ใจ เขาหาพุ่มไม้เหมาะๆ ใกล้กับเตียงที่พัก ก่อน
จะมุดเข้าไปแล้วใช้คัมภีร์ยันต์ปล่อยร่างแยกไปทำงานอีกครั้ง

หน้าช่องเขาขาด 100 เมตร

นางซาเสียดายบุกเข้าไปในพื้นที่ของสัตว์อสุรแมวป่า นางซาเลือกใช้เส้น
ทางบนต้นไม้ เพื่อความปลอดภัยของเขา นางซาคินหญ้าหอมจรกเข้าไป
ด้วย เพื่อกลบกลิ่นของเขาไม่ให้สัตว์อสุรแมวป่าที่อาศัยอยู่บริเวณนี้รู้ตัว

นางซาทำการซ่อนตัวบนต้นไม้สูง ใกล้กับตำแหน่งที่เขาเห็นสัตว์อสุร
แมวป่าโผล่ออกมามากที่สุด

นางซาใช้ไอเท็มกล้องส่องทางไกลมองหาสัตว์อสุรแมวป่าที่อยู่บน
พื้นดินอย่างละเอียด

"เจอแล้ว!!"

นางซากล่าวด้วยน้ำเสียงยินดี เมื่อเขาเห็นสัตว์อสูรม้วนป่าห้าตัว กำลังเดินมาทางนี้ นางซาสังเกตเห็นอาการของมันอย่างละเอียด แต่ก็ไม่พบความผิดปกติ ไม่นานสัตว์อสูรม้วนป่าทั้งห้าตัวก็พากันวิ่งออกจากป่า และวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรม้วนป่าปีศาจไป

"อืม...เราต้องย้อนรอยเส้นทางเดินของสัตว์อสูรม้วนป่ากลับไป"

นางซากล่าวจบ เขาก็เคลื่อนร่างไปตามคันไม้อีกครั้ง โดยมีเป้าหมายย้อนเส้นทางของสัตว์อสูรม้วนป่า นางซาเดินทางได้ 300 เมตร เขาก็หยุดชะงัก

"หึๆ เจอพวกมันอีกแล้ว ที่มีเกือบ 10 ตัว"

นางซากล่าวขึ้นเบาๆ และใช้ไอเท็มกลิ้งส่องทางไกลส่องดูพวกมันอีกครั้ง

"หือ...พวกมันกำลังทำอะไร"

นางซากล่าวด้วยน้ำเสียงสงสัย ภาพที่เขาเห็นคือ สัตว์อสูรม้วนป่ากำลังเกลือกกลิ้งบนพื้น แต่เขาไม่ทราบแน่ชัด วัตถุประสงค์ของมันคืออะไร

"ดูไม่ออกแฮะ"

นางซากล่าวขึ้น เขาเฝ้าดูพวกมันต่อไปอย่างอยากรู้ เมื่อพวกมันทั้งหมดเกลือกกลิ้งร่างบนพื้นเสร็จ นางซาก็เห็นพวกมันรวมกลุ่มกันและมุ่งหน้าออกไปจากป่า นางซาไล่ตามพวกมันไปห่างๆ แล้วเขาก็พบว่าพวกมันทุกตัวพากันวิ่งผ่านช่องเขาขาดไป

นางซาคลี่ยิ้มออกมาทันที

"ในที่สุดเราก็เจอที่เด็ด ฮ่าๆ บนพื้นอาจจะมิดินหรือวัตถุบางอย่างที่ใช้หลอกจมนกของสัตว์อสูรม้วนป่าปีศาจ พวกมันจึงผ่านช่องเขาขาดไปได้แบบชิวๆ ต้องกลับไปดูหน่อยแล้ว"

นางซาไม่รอช้ารีบกลับไปยังตำแหน่งเดิม ซึ่งสัตว์อสูรม้วนป่าเคยมาเกลือกกลิ้งร่าง นางซาพอเห็นร่างลงมาบนพื้น เขาก็ต้องผงะ รีบเอามือปิดจมูกไว้เพราะมันเหม็นมาก

"บัคซบ ชี้นี้หว่า"

นางซากล่าวเสียงดัง ในที่สุดเขาก็รู้แล้ว กลิ่นเหม็นที่คิดตัวซากลสัตว์อสูรม้วนป่า มันก็คือกลิ่นเหม็นของขี้ที่มันมาเกลือกกลิ้งทุกครั้งนี้เอง ร่างแยกนางซามีประสาทรับกลิ่นเชื่อมโยงกับนางซาคิวจริงเช่นกัน แม้เขาอน

ภายในคืนที่ก็สามารถรับรู้กลิ่นของมันได้เหมือนกับเขาอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ
"พระเจ้าช่วยกล้วยทอด ถ้าจะผ่านช่องเขาขาดจะต้องกลิ้งร่างกับ
จี้หรือ"

ฉางซากล่าวขึ้นเบาๆ

"ไม่รู้มันจะได้ผลจริงไหม มีทางเดียวคือต้องลอง" ฉางซากล่าว
พร้อมกับนั่งลง

"เอวาะ ผ่านจี้มาเยอะแล้วจะไปกลัวอะไร" ฉางซากล่าวจบก็ทำ
เหมือนกับสัตว์อสูรแมวป่า เขาลงไปเกลือกกลิ้งกับจี้สัตว์อสูรบนพื้น

ฉางซาอยากจะเป็นลมให้ได้ เมื่อกลิ่นมันโชยออกมาจากร่างกาย
ฉางซานึกไปถึงกลิ่นที่ติดตัวของซากสัตว์อสูรแมวป่าที่เหนียวเขาและเทพ
สามตาเอามาให้พิสูจน์

"กลิ่นจี้จากตัวเราจะต้องแรงมากๆ และต้องมากกว่ากลิ่นที่เรา
สูดดมได้จากซากสัตว์อสูรแมวป่า"

ฉางซากล่าวจบ เขาก็เดินไปเกลือกกลิ้งกับกองจี้อีกกองที่อยู่ไม่ไกล
นัก ฉางซาคิดว่าในเมื่อสัตว์อสูรแมวปายังต้องมาเกลือกกลิ้งจี้เพิ่ม แสดง
ว่ากลิ่นที่จะทำให้พวกมันสามารถฝ่าฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้จะต้อง
แรงเป็นพิเศษ

ฉางซามองไปรอบตัว จี้สัตว์อสูรที่นี้มีน้อยมาก เพราะส่วนใหญ่ได้ถูก
ฝูงแมวป่านำไปใช้จนหมดแล้ว ฉางซาใช้มือโกยจี้เหนียวๆ บนพื้นขึ้นมาแล้ว
กลั้นหายใจหาไปที่ใบหน้า ฉางซาทำหน้าที่พะอืดพะอม แต่สั๊กพั๊กก็เริ่มชิน

ฉางซาสำรวจความร่างกาย เขาต้องมองเห็นแน่ใจว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของ
ร่างกายเต็มไปด้วยจี้จริงๆ

"ถึงเวลาต้องลองของขลังกันแล้ว"

ฉางซากล่าวจบ เขาก็มุงหน้าออกจากป่า ฉางซาค่อยๆ ก้าวเท้ามุ่งหน้า
ไปยังช่องเขาขาดอย่างช้าๆ สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจพอมันเห็นร่างของฉางซา
พวกมันต่างก็ร้องเขาเขม็ง หลายตัวลุกขึ้นยืน แต่สั๊กพั๊กพวกมันก็นั่งลง

"เยี่ยม! เป็นไปอย่างที่คิด"

ฉางซาร้องอุทานด้วยความยินดี แต่การทดลองแค่นี้ยังไม่อาจฟันธง
ได้ เขาจะมั่นใจก็ต่อเมื่อเขาสามารถผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้
เท่านั้น

นางซาใช้เวลาเดินอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเขาก็มายืนอยู่ต่อหน้าช่องเขาขาด สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจอยู่ห่างจากเขาเพียง 10 เมตร

นางซาไม่รู้หรอก ตัวไหนร่างจริงตัวไหนร่างปลอมของพวกมัน เขาเพียงรู้ว่าตรงหน้ามีสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจนับร้อยๆ ตัว นางซาก้าวเท้าเดินต่อไปอย่างช้าๆ ท่ามกลางแรงกดดัน แม้จะเป็นร่างแยกของเขาก็ตาม

'ต้องผ่านพวกมันไปได้สิ' นางซาคิดในใจ

สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจหลายตัวเดินเข้ามาใช้จุมูกสูดดมร่างของเขา ซึ่งนางซาก็หยุดเดินให้พวกมันได้ใช้จุมูกพิสูจน์กลิ่นกันตามสบาย

นางซาคิดว่าจะเดินผ่านฝูงของพวกมันไปได้ เขาก็ต้องเดินเกือบ 50 เมตร และเมื่อเขาหันหลังกลับไป นางซาก็ต้องนั่งอึ้ง เมื่อพบว่าสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจร่างเงามันหายไปหมด เหลือเพียงร่างจริงที่นอนเล่นอยู่แถว นั้น 32 ตัว

นางซาเดินทางต่อไปอีกร้อยกว่าเมตร เขาก็พ้นช่องเขาขาด ด้านหลังพื้นที่ช่องเขาขาดคือป่าเงาปีศาจส่วนปลาย ซึ่งเทพยต์ไร้พ่ายและคนอื่นๆ ยังไม่เคยมาถึงแม้แต่ครั้งเดียว พวกเขาทุกคนคิดอยู่ที่ป่าเงาปีศาจส่วนกลาง

นางซาเอียงหูฟัง เขาได้ยินเสียงสัตว์อสูรหลายชนิดกำลังต่อสู้กัน นางซาจึงมั่นใจว่าการที่เขาจะผ่านป่าเงาปีศาจส่วนปลายไปได้ต้องไม่ใช่เรื่องง่ายแน่นอน

"แม้อยากจะไปต่อ แต่เรายังไม่รู้เลย จี๊ที่เราใช้งานมันเป็นจี๊อะไร คงต้องย้อนกลับไปเฝ้าคุซะแล้ว"

นางซากล่าวจบ เขาก็มุงหน้ากลับ ซึ่งนางซาก็เดินออกมาได้อย่างฉิวๆ ที่จริงนางซาอยากจะมีงระเบิดฆ่าสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจให้หมด แต่เขาไม่มั่นใจ พวกมันจะปล่อยยให้เขาฝังระเบิดเพลิงไหม้ นอกจากนี้ เขายังไม่คิดจะช่วยเหลือกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์ที่อาจจะตามมาทีหลัง

นางซาย้อนกลับไปหาบึงน้ำแล้วล้างขี้ออกจากตัว แม้จะยังมีกลิ่นคๆ อยู่บ้าง แต่ก็คิดว่าปล่อยให้มันติดอยู่บนร่างกาย นางซากลับไปซุ่มอยู่ที่เดิมเกือบครึ่งชั่วโมง เขาก็เห็นสัตว์อสูรแมวปากลุ่มใหม่พากันมาเกลือกกลิ้งจี๊ที่นี่

ในขณะที่พวกมันกำลังเพลิดเพลินกับการเล่นขี้นบนพื้น อยู่ๆ ฝูงของมันก็แตกกระจายกันไปคนละทาง นางซาเองก็คืนตัวเช่นกัน

ไม่ก็อีกใจ ฉางซาก็พบสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ 3 ตัวโผล่ออกมา พวกมันวิ่งมาคมๆ สักพักก็จัดการทำธุระปลดทุกข์ของมัน ฉางซาในที่สุดเขาก็รู้ที่มาของจับบนพื้นจนได้

'บัดชบ น่าจะคิดออกตั้งนานแล้ว มันเป็นจีสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ'

ฉางซารำพึงกับตัวเอง พวกมันทำธุระส่วนตัวไม่ก็หนีจากไป ส่วนสัตว์อสูรแมวป่าก็พากันมาเล่นจี้ต่อ ฉางซานิ่งดูพวกมันจนกระทั่งร่างแยกของเขาหมดฤทธิ์ สลายหายไปในาอากาศอาคู

ที่พักของกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เขียนเหยียบฟ้า

ฉางซาลืมคาโพลงอยู่ในเค้นท์ที่พัก ตอนนี้เขาสามารถแก้ปัญหาฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจที่เฝ้าช่องเขาขาดได้แล้ว แต่ก็ยังมีปัญหาใหม่มาเยือนเขา

"ทำไมถึงจะ จี้ไม่เพียงพอกับการใช้"

ฉางซากล่าวขึ้น เท่าที่ฉางซาทดสอบ จีสลคใหม่พร้อมใช้ 1 กองใช้ได้ 1 คน สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจมีแค่ 32 ตัว แถมจี้ของมันก็ต้องไปแชร์กับฝูงแมวป่าอีก

"หวังว่า...จะมีแหล่งจี้ที่อื่นอีก"

ฉางซากล่าวจบ เขาก็มุดออกจากเค้นท์แล้วเดินไปหาเฉ่าอีสานกับเหนื่อขุนเขาที่กำลังนั่งเล่นอยู่หน้ากองไฟ ทั้งสองหันมามองฉางซาพร้อมกัน

"ฉันรู้วิธีข้ามช่องเขาขาดแล้ว"

ฉางซากล่าวขึ้น ทำให้เหนื่อขุนเขาและเฉ่าอีสานตื่นตะลึง

"จริงหรือหัวหน้าป่อน"

เหนื่อขุนเขาถามย้ำ

"จริงสิ แต่พวกเราจี้มีปัญหาบางอย่างที่จะต้องแก้ไขก่อน คั้งนั้นนายไปถามเทพยันค์ไร้พ่ายกับเทพสามคามา ฉันไม่อยากอธิบายหลายรอบ"

ฉางซากล่าวจบ เหนื่อขุนเขาก็พุ่งไปที่เค้นท์ของสองหนุ่มร่าวกับสายลมไม่ถึงหนึ่งนาที เทพยันค์ไร้พ่ายและเทพสามคาก็ใช้สุดยอดวิชาตัวเบามาโผล่ที่หน้ากองไฟ

"ฮ่าๆ ฉันมั่นใจ นายจะไม่สร้างความผิดหวังให้แก่ฉัน"

เทพยันค์ไร้พ่ายกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี เพราะการผ่านป่าเงา

ปีศาจส่วนกลางไปได้ มันก็เท่ากับเพิ่มความหวังที่จะเจอคัมภีร์มากขึ้น

"อย่าเพิ่งดีใจนัก ถ้านายได้ยีนวิธี่ข้ามช่องเขาขาด นายอาจจะต้องเสียใจก็ได้" นางซากล่าวยิ้มๆ

"ไม่มีทาง ฉันรับได้ทุกอย่าง บอกวิธี่ข้ามมาเลย" เทพยันต์ไร้พ่ายตอบ

นางซากลวดตามองทุกคน ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"เงื่อนไขการผ่านช่องเขาขาดคือ ชีส์ตรีอสูรหมาป่าปีศาจ"

"ชีส์?"

ทั้งสี่คนร้องอุทานขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกันโดยไม่ได้นึกหมาย เมื่อตั้งสติได้ เฉ่าฮีสานก็กล่าวขึ้นว่า

"อธิบายให้มันชัดเจนหน่อย"

นางซากล่อ้มเล็กน้อย

"ทุกคนจะต้องใช้ชีส์ตรีอสูรหมาป่าปีศาจท้าว ถึงจะผ่านไปได้ และไม่ใช่การทะเลาะๆ จะต้องทำที่แบบจริงจังบนตัว" นางซาอธิบาย เล่นเอาเทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา เหนือขุนเขา และเฉ่าฮีสานเงียบกริบ

"เดี๋ยวลี นายรู้ได้ยังไงว่าชีส์ตรีอสูรหมาป่าปีศาจสามารถนำทุกคนผ่านช่องเขาขาดได้" เทพสามตาคั่งข้อสงสัย เพราะเขามั่นใจว่านางซาไม่ได้ออกไปจากค่าย แล้วเขารู้ได้ยังไงว่าเอาชีมาทรา่างกายแล้วจะผ่านช่องเขาขาดได้ คำถามของเทพสามตาทำให้ทุกคนค้างก็หันหน้ามามองนางซากันหมดเพื่อขอคำตอบ

"ฉันได้รับสัญญาณภาพจากพระอินทร์" นางซาตอบ

"..."

"..."

=_ = <<<<<<< สีหน้าทุกคน

"ไม่เชื่อ?" นางซากล่าวขึ้น คนทั้งสี่นั่งเงียบไม่ตอบ หรือไม่มีอะไรจะพูดก็ไม่รู้ นางซาถอนใจแล้วกล่าวขึ้นว่า

"นั่นตามมา จะพาไปคูหลักรฐานที่ฉันได้รับจากท่าน"

นางซากล่าวจบ เขาก็พาทั้งสี่คนกลับไปยังจุดที่เขาเคยซ่อนตัว ในขณะที่นางซาพาคนทั้งสี่ไปยังจุดหลบซ่อน นางซาไม่รู้เลยว่ามีคนจากกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงลอบติดตามพวกเขามาด้วย เพราะการ

เคลื่อนไหวของระดับหัวหน้ากลุ่ม สร้างความดึงดูดใจให้แก่หมาบ้าเพลิง และเหยี่ยวแดงมาก พวกเขาจึงสั่งให้ประกบติด

เวลาผ่านไปสักพัก

เทพยงค์ไร้พ่าย เทพสามตา เห็นอู่นเขา และเฉ่าอีสานก็ให้เห็น สัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ

"ฉันก็เคยเห็นสัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านช่องเขาขนาดมาก่อนเหมือนกัน พวกเราต่างเข้าใจว่าพวกมันเป็นพันธมิตรกัน นายพาเรามาคุยพวกมัน ต้องการจะสื่อถึงอะไร"

เทพยงค์ไร้พ่ายถาม ฉางซาคลี่ยิ้มกล่าวขึ้นว่า

"ตามฉันมาดูอะไรก่อน"

ฉางซาพาทุกคนย้อนกลับไปที่ส้วมสาธารณะของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ แต่ละคนต่างเอามือปิดจมูกไว้ เมื่อได้กลิ่นไม่น่าพิสมัยเหล่านี้

"กลิ่นนี้มันคูนๆ โหมเทพสามตา"

เห็นอู่นเขากล่าวขึ้น

"หึๆ มันเป็นกลิ่นบนซากร่างของสัตว์อสูรแมวป่าที่พวกนายเอามาให้ฉันไง" ฉางซาเฉลย เทพสามตาเบิกตาโต เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ตอนนี้ทุกคนเริ่มเข้าใจแล้ว ทำไมสัตว์อสูรแมวป่าถึงข้ามผ่านช่องเขาขาดได้

"เมื่อทุกคนเข้าใจต้นสายปลายเหตุแล้ว เราก็มาพูดถึงปัญหาเรื่องจี้กัน" ฉางซากล่าวขึ้น

"ปัญหาเรื่องจี้? แค่อ่าจี้ทำตัวก็ผ่านไปได้แล้วไม่ใช่หรือ มันจะมีปัญหาอะไรอีก"

เทพสามตาถาม พร้อมกับมีอาการพะอืดพะอมไปด้วย

"ฉันเคยบอกทุกคนไปแล้ว การจะคบค้าฝูงหมาป่าปีศาจได้ จะต้องหาจี้แบบจริงๆ จังๆ ใส่ร่างกาย แต่จำนวนจี้ที่นี้ มันมีไม่เพียงพอต่อความต้องการของพวกเรา" ฉางซาตอบ

เทพยงค์ไร้พ่ายเข้าใจคำพูดของฉางซาจึงกล่าวขึ้นว่า

"พวกเราจำเป็นต้องหาพวกมันมาเพิ่มสินะ"

"ถูกต้องนะคร้าบบบ พวกนายคูนเคยกับที่นี้มาพอสมควร รีบส่งคนของนายไปหาจี้หมาป่าปีศาจซะ ถ้าปล่อยไว้นานบางทีก็ลึศมังกรเพลิง

และกิลด์หลายพยัคฆ์อาจจะมาทัน และพวกเราจะเสียโอกาสเป็นผู้นำ"

ฉางซากล่าวเข้าประเด็น เหนือขุนเขาหนึ่งคิดเล็กน้อยแล้วหันไปมอง เทพสามตา ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"ดูเหมือนพวกเราจะเคยเจอสถานที่แบบนี้"

"ใช่...จำได้แล้ว ฉันกับเหนือขุนเขาเคยพบเจอสถานที่แบบนี้ในป่า มันอยู่ห่างจากที่พักของพวกเราประมาณครึ่งกิโลเมตร กลิ่นที่นั่นแรงกว่าที่นี้เยอะ" เทพสามตากล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี

"เยี่ยม! มันคงเป็นกองขี้ที่ใหญ่มากแน่ๆ"

ฉางซากล่าวขึ้น

"โอเค กลับคืนที่ที่พัก พวกเราจะออกเดินทางไปยังที่นั่นทันที" เทพยันค์ไร้พ่ายกล่าวตัดบท หลังจากนั้นทุกคนก็รีบเดินทางกลับที่พักร่างเร่งด่วน

สายสืบของกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์หลายพยัคฆ์ ได้เห็นสัตว์อสูร

แมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ นอกจากนี้พวกเขายังได้เห็นสัตว์อสูรแมวป่าเกลือกกลิ้งกับขี้ก่อนจะบุกผ่านไปด้วย พวกเขาเมื่อได้พิสูจน์จุดเกลือกกลิ้งขี้ รวมถึงเห็นสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจมาขี้ สายสืบจากทั้งสองกิลด์ก็เข้าใจปริศนาผ่านช่องเขาขาดจนได้

พวกเขาต่างรีบรายงานกลับไปค่ายพักของตัวเองในทันที

กิลด์มังกรเพลิง หมาบ้าเพลิงเมื่อได้รับรายงาน แม้จะตื่นตะลึงอยู่บ้าง แต่เขาก็รีบสงบสติไว้

"ต้องใช้ขี้สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทาร่างกายหรือ แล้วเราจะเอาขี้สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจเยอะๆ มาจากไหนวะ"

หมาบ้าเพลิงรำพึงกับตัวเอง หลังจากได้รับรายงานจากสายสืบ

"หัวหน้า คอนออกไปสำรวจรอบๆ แถวนี้นี้ ผมไปเจอมูลสัตว์อสูรขนาดใหญ่ ไม่รู้จะใช่ของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจหรือเปล่า"

ลูกน้องคนสนิทกล่าวขึ้น หมาบ้าเพลิงดีใจมาก เขารีบกล่าวขึ้นเสียงคังลั่น

"จะใช้หรือเปล่า ค่อยว่ากันใหม่ ตอนนี้สิ่งคนของพวกเรารีบเก็บทันที พวกเราจะไปตำแหน่งที่นายพุดถึงทันที"

2

สงครามแย่งสมบัติ

กิลด์หลายพยัคฆ์ที่อยู่ใกล้ๆ กัน เห็นกิลด์มังกรเพลิงเก็บเต็นท์ก็เกิดความตื่นตัว สิ่งที่ยืนพอได้ฟังจากสายสืบก็รีบวิ่งเข้าไปหาเหยี่ยวแดงและนิ้วเดียวสังหารที่กำลังเคียด เมื่อเห็นหมาบ้าเพลิงกำลังเก็บเต็นท์ไม่รู้จะไปไหน

"พี่เหยี่ยว เรารู้วิธีผ่านช่องเขาขาดแล้ว" สิ่งที่ยืนรีบพูดขึ้น

"จริงหรือ บอกมาเร็วเข้า" เหยี่ยวแดงถามด้วยน้ำเสียงรีบร้อน

สิ่งที่ยืนก็รีบอธิบายอย่างรวดเร็ว เหยี่ยวแดงแม้จะตกใจกับวิธีการผ่านค่านช่องเขาขาดอยู่บ้าง แต่เขาก็รีบสั่งให้ทุกคนเก็บเต็นท์ที่ปักเช่นกัน เป้าหมายของเหยี่ยวแดงในเวลานี้ เขาต้องชิงกองขี้ไฟได้ก่อนหมาบ้าเพลิง

กิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ภายใต้การนำทางของเทพสามตาและเหนือขุนเขา ในที่สุดเขาก็มาถึงสถานที่เป้าหมาย กลิ่นที่โชยออกมา ฉางซาถึงกับตาสว่างวูบ

"เยี่ยม...กลิ่นได้ ที่นี่แหละ มีขี้กองโค"

ฉางซาเพิ่งจะกล่าวจบ ทุกคนก็เห็นคบไฟโผล่ออกมาจากอีกฝั่งของป่า

"กิลด์มังกรเพลิง"

เทพยงค์ไร้พ่ายร้องอุทาน

"บัคซบ ด้านหลังของพวกมันยังมีกิลด์ลายพยัคฆ์อีก" เหม่าอีसान
กล่าวเสียงคัง

"รีบกระจายกำลังคน ปกป้องพื้นที่แถวนี้ไว้ด้วยชีวิต" เทพยงค์ไร้พ่ายร้องตะโกน ผู้เล่นทั้งกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าก็กรูกันออกไปด้านหน้า แต่ก็ถูกขวางกั้นไว้ด้วยคนของกิลด์มังกรเพลิง

หมาบ้าเพลิงเห็นร่างออกมาอยู่ด้านหน้าของเหล่าลูกสมุน เขาคลี่ยัมประกาศเสียงคังทันที

"พวกฉันพบก่อน จี้แถวนี้เป็นสมบัติของกิลด์มังกรเพลิงแล้ว"

"บัคซบ พวกฉันพบมันก่อน จี้แถวนี้ควรเป็นสมบัติของกิลด์สามราชันสวรรค์ต่างหาก ทุกคน! อย่าให้ใครเอาจี้ไปได้" เหนือขุนเขาคำรามกิลด์ลายพยัคฆ์เห็นกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์สามราชันสวรรค์กำลังกล่าววาทะแย้งสมบัติจี้กัน เขี้ยวแดงก็ฉวยโอกาสทองในทันที

"สมาชิกกิลด์ลายพยัคฆ์ ไม่ต้องสนใจพวกมัน รีบชิงจี้เร็วเข้า"

เขี้ยวแดงร้องตะโกนคังลั่น

"บัคซบ จี้ของฉัน พวกนายห้ามแตะต้อง" หมาบ้าเพลิงคำราม

"ไม่รู้โว้ย! ในเมื่อไม่ได้เขียนชื่อคิดไว้ ใครก็เอาไปได้" นิ้วเดียวสังหารพุดพร้อมกับกระโดดลอยตัวเข้าไปในกองจี้

"รีบสกัดกิลด์ลายพยัคฆ์ไว้เร็วๆ อย่าให้พวกมันเอาไปได้" หมาบ้าเพลิงร้องตะโกนด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เทพยงค์ไร้พ่ายเห็นเขี้ยวแดงลุยกันแล้ว เขาก็รีบร้องตะโกนขึ้นทันที

"พวกเราลุย!!!"

ลั่นเสียงเทพยงค์ไร้พ่าย แต่ละคนก็พุ่งเข้าหากองจี้ที่ยังเหลืออยู่

"อ้าว! รอช้าด้วย" เหม่าอีसानกล่าวจบบก็เห็นร่างไล่ตามเทพยงค์ไร้พ่ายไปติดๆ แต่ทั้งสองคนก็ถูกหมาบ้าเพลิง และเขี้ยวแดงพุ่งออกมาสกัดไว้

เหนือขุนเขาบุกเข้าประชิดจี้กองใหญ่ไค้ก่อน เขาหัวเราะเสียงคังลั่น

"ฮ่าๆๆ กองนี้เป็นของฉันแล้ว"

เหนือขุนเขากล่าวจบ เขาก็พุ่งร่างลงเกลือกกลิ้ง เมื่อหันไปเห็นเทพ

สามตาคำลังปะทะกับสิงเทียน เหนือขุนเขาก็กู้มือโกบโยยี่ขึ้นมา

"เทพสามตาจับสมบัติ"

เหนือขุนเขาร้องคะนองดั่งลั่น พร้อมกับโยนขึ้นไปในอากาศ เทพสามตาก็กำลังปะทะกับสิงเทียนก็เห็นร่างขึ้นสูง พร้อมกับกางแขนออกแต่...คันทันมือปสรรคมาขัดขวาง

"ฮ่าๆ ขอบใจเหนือขุนเขา ขี้ต้องเป็นของฉันท่างหาก"

นิ้วเดียวสังหารหัวเราะจบบร่างเขาก็กู้ตคหน้าเทพสามตาไปเพียงไม่กี่เมตร ขี้ที่เหนือขุนเขาโยนมาก็ทะยานพุ่งเข้าไปปะทะหน้าอกของนิ้วเดียวสังหารพอดี

"บัคซบ!"

เหนือขุนเขาสบถคำแล้วรีบใช้มือโกบโยยี่บนพื้นใหม่ แต่เขาก็ทำไม่สำเร็จ เพราะมีผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์คนอื่นบุกเข้ามาโจมตีเสียก่อน

เหตุการณ์กำลังซุลมุนวุ่นวายอย่างหนัก ฉางซาไม่ยอมแย่งขี้จึงเคลื่อนร่างถอยหลังออกมาก่อน

"หึๆ พวกนี้ บ้าอย่างไรสติ"

ฉางซากล่าวจบ เขาลอยตัวขึ้นไปนั่งบนต้นไม้สูงๆ เพื่อนั่งดูสงครามแย่งขี้ที่ไม่เคยเกิดขึ้นในยุคทองและไม่เคยเกิดขึ้นในเกมไหนๆ มาก่อน

"กิลด์มังกรเพลิงกับกิลด์ลายพยัคฆ์นี้มันร้ายจริงๆ ตามทันภายในวันเดียว"

ฉางซาบ่น ตามแผนการของเขา เขาประเมินไว้ว่ากิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์จะต้องใช้เวลาอย่างน้อย 2 วันในการติดตามพวกเขา แต่พวกนี้กลับใช้เวลาแค่เพียงวันเดียว

"พวกมันทั้งสองกิลด์คงรู้ว่าฉันทันใช้ช่องทางที่ 3 เดินทาง พวกมันจึงไม่ได้สูญเสียเวลาไป"

ฉางซากล่าวขึ้น ส่วนความลับที่กิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงรู้ว่าขี้สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจคือสิ่งที่จะทำให้ผ่านช่องเขาภาคใต้นั้น คงเป็นเพราะทั้งสองกิลด์ส่งสายสืบมาหาข่าว ฉางซามั่นใจว่าเขาพลาดในขณะที่พาเทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา เหนือขุนเขา และเหล่าอีสานไปคู่วิธีการผ่านด่านช่องเขาภาคนี้เอง

ในสนามต่อสู้

"พวกนายอย่าให้พวกมันลงไปลึงกับขี้สิ หอะอะไรมาเก็บขี้เร็ว"

หมาบ้าเพลิงร้องตะโกนสั่งจบ เหล่าสมุนที่มีตั้งใส่วัตถุดิบก็พากันหยิบออกมา แล้วใช้มือกอบโกยขี้ลงไปไว้ในถัง เหนือขุนเขาเมื่อครู่นี้ เขาถูกก่อกวนจึงเอาคืนบ้าง ด้วยการกระโดดไปเตะจนถึงวัตถุดิบใส่ที่กระจาย ด้านเหยี่ยวแดงและสิงเทียนก็บุกเข้าไปทำลายถังขี้ของกิลค์มังกรเพลิงเหมือนกัน ทำให้หมาบ้าเพลิงที่กำลังรับมือกับเทพยนต์ไร้พ่ายโมโหมาก

"พวกนายมันหน้าไม่อาย ฉันจะจำไว้ พวกนายมันทำลายถังขี้ของฉัน"

หมาบ้าเพลิงกล่าวเสียงดัง

เผ่าอีसानพยายามช่วยลูกสมุนก่อน ตัวเองจึงยังไม่มีขี้คิดตัวมากนัก แต่เมื่อนึกถึงดวงซาขึ้นมาได้ เผ่าอีसानจึงรีบปรายตามองหา แต่ก็ไม่พบดวงซาอยู่ในบริเวณกองขี้

"ไอ้เทพหนุ่มมันหายไปไหนวะ"

เผ่าอีसानบ่นอุบ ก่อนจะเคลื่อนร่างออกมาจากสนามรบที่ขุลมุน เผ่าอีसानกวาดสายคาไปรอบๆ อีกครั้ง ก็เห็นไอ้ตัวแสบมันนั่งไขว่ห้างอยู่บนกิ่งไม้พร้อมกับหัวเราะขำไปคัวย

"คูมันท่า"

เผ่าอีसानกล่าวจบ ก็เคลื่อนร่างเข้าไปใต้ต้นไม้ที่ดวงซานั่งอยู่

"ไอ้ตัวแสบ ถ้าเอ็งไม่รีบหา เอ็งจะไม่ได้ขี้นะโว้ย!"

เผ่าอีसानเอ่ยปากเตือนสติ ดวงซาปรายตามองเผ่าอีसान เขาคลี่ยิ้มเล็กน้อย

"ฉันไม่ได้ขี้แล้วไง"

ดวงซาข้อนถาม

"เอ็งไม่ได้ขี้ เอ็งก็ข้ามไปไม่ได้นะสิ" เผ่าอีसानตอบ

"ไม่มีปัญหา ฉันข้ามไปที่หลังก็ได้ ฉันไม่รีบ ฮ่าๆ ฉันมั่นใจ ค่อยให้ฉันนั่งอยู่เฉยๆ ที่นี่อีก 10 วัน ทุกคนก็ต้องรอดฉัน ฮ่าๆ" ดวงซาตอบยิ้มๆ เผ่าอีसानเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ดวงซามันเป็นคนนำทาง ถ้าไม่มีมัน ค่อยให้แย่งขี้ได้อันดับหนึ่ง มันก็ไม่มีความหมาย ในเมื่อไอ้ตัวแสบมันยังไม่ข้ามไป

เผ่าอีसानถอนใจอย่างเซ็งๆ

"วันหลัง ถ้าเอ็งจะมาแผนนี้ สะกิดบอกข้าด้วยนะโว้ย!"

เผ่าอีसानบ่นอุบ

"ฮ่าๆๆ ขอโทษทีลุง ฉันไม่คิดว่าเรื่องมันจะเป็นแบบนี้"

ฉางซากล่าวยิ้มๆ เผ่าอีसानมองหน้าฉางซาที่นั่งยิ้มอยู่บนต้นไม้
ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

"เอ็งมีแผนจะทำยังไงต่อ"

"ฮ่าๆๆ ฉันว่าจะนอนเล่นที่นี่สัก 2-3 วัน"

ฉางซาตอบ ทำเอาเผ่าอีसानตาเหลือก

"เอ็งจะให้พวกมันแช่ซี้ 2-3 วัน"

เผ่าอีसानร้องอุทาน

"หือ...มันน้อยไปหรือ งั้น 10 วันก็แล้วกัน ฮ่าๆๆ" ฉางซาพูดพร้อม
กับหัวเราะชอบใจ

"เอ็งมันเกรียนได้โล่งจริงๆ"

เผ่าอีसानบ่นพึมพำ

"ฮ่าๆๆ เลิกบ่นเป็นคนแก่เถอะลุง คุณากมันๆ ค้านหน้ากันดีกว่า"

ฉางซากล่าวตัดบทจบ ก็หยิบขนมออกมาจากกระเป๋าமிติ ตอนแรกก็คิด
จะเปิดถุงกิน แต่พอได้กลิ่นซี้โซยมา ฉางซาจึงทำหน้าที่เปลี่ยนแล้วเก็บขนม
เข้าไปไว้ในกระเป๋าமிติตามเดิม

ในสนามรบยังคงซุลมุนุ่นวาย ทั้งสี่ก็ลัดค่างพยายามทำให้ร่างกาย
ตัวเองถูกขี้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เทพยันค์ไร้ฟ่ายเห็นกองขี้สดใหม่ ยังไม่มี

ใครไปรบกวน คงตาเขาวาวโรจน์ รีบทะยานร่างพุ่งเข้าหาด้วยความเร็วสูง

หมาบ้าเพลิงและเหยี่ยวแดงพบกองสมบัติซี้พร้อมกับเทพยันค์ไร้ฟ่าย

มีหรือพวกเขาจะปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามชิงไปต่อหน้าต่อตา

"รับหมัด"

หมาบ้าเพลิงร้องตะโกน

"กินบาทาไปซะ"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกนพร้อมกับกระโดดถีบ เทพยันค์ไร้ฟ่ายขมวด
คิ้ว เขาพลิกตัวถีบเท้าใส่เหยี่ยวแดงและออกหมัดชกสวนกลับไปหาหมาบ้า
เพลิงกลางอากาศ

ตูม! เสียงปะทะคังสนั่นหวั่นไหว ร่างของเทพยันค์ไร้ฟ่ายกระเด็น
ย้อนกลับ เช่นเดียวกับเหยี่ยวแดงและหมาบ้าเพลิง พอเท้าของทั้งสามคน

สัมผัสพื้น ก็ทะยานเข้าหากองซี้ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล

"แบบนี้ต้องเจอท่าไม้ตาย สโลว์ร่าง!!"

หมาบ้าเพลิงคำรามพร้อมกับพุ่งตัวสโลว์ไปตามพื้น

"นายคิดว่าทำเป็นคนเดียวหรือ"

เหยี่ยวแดงในจังหวะนี้ ก็พุ่งร่างสโลว์ตัวไปตามพื้นเช่นเดียวกัน เทพ

ยันค์ไร้พ่ายก็เลือกพุ่งมาจากอีกเส้นทาง

"บัคซบ พวกนายมันแล้ว!!! เลียนแบบท่าของฉันท"

หมาบ้าเพลิงกล่าวด้วยน้ำเสียงโมโห เทพยันค์ไร้พ่ายกับเหยี่ยวแดงไม่สนใจฝ่ายตรงข้าม เพราะสองหนุ่มได้พุ่งเข้าใกล้กองซี้ที่ยังไม่มีใครได้สัมผัสมัน

"พวกนายอย่าหวังจะได้มันไป ฉันทจะทำลายมันซะ!!"

หมาบ้าเพลิงออกหมัดหวิดเข้าไปเต็มที เทพยันค์ไร้พ่ายกับเหยี่ยวแดงถึงกับเบิกคาโต ไม่คิดว่าหมาบ้าเพลิงจะบ้าทำลายกองซี้ทั้ง

ตุ้ม!! หมัดอັคกระแทกเข้าไปในกองซี้ พริบตาซี้กองใหญ่ก็สาดกระจาย หมาบ้าเพลิงตั้งใจไม่ให้ซี้ไปถูกใครๆ กองซี้จึงถูกเหวี่ยงออกไปยังตำแหน่งที่ไม่มีคน

"ฮ่าๆๆ ขอบใจหมาบ้าเพลิง" เทพสามตาเห็นร่างผ่านไปรับกองซี้ที่ถูกซัดออกมา

"อย่าหวังจะได้ซี้ไปง่ายๆ" สิ่งที่ย่นกระโดดลอยตัวคว่าขาหลังของเทพสามตาไว้ ซี้ที่หมาบ้าเพลิงเหวี่ยงหมัดอັคจึงลอยผ่านหน้าเทพสามตาไปอย่างน่าเสียดาย

ความซูลมุนุ่นวายยังคงดำเนินต่อไป ฉางซ่านั่งดูสักพักก็เริ่มเบื่อๆ เขาจึงกระโดดลงมาจากต้นไม้

"ลุง ฉันทจะกลับไปจุดที่เราตั้งเต็นท์นะ"

ฉางซากล่าวขึ้น

"เอ็งจะกลับไปทำไม"

เฉ่าฮี้सानถาม ฉางซาหาวนอน ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"ฉันท่วงแล้ว ขอตัวไปนอนก่อนนะ บอกพวกเขาด้วย ออย่ารบกวนฉันทนอนน"

ฉางซาโบกมือให้เฉ่าฮี้सानเสร็จ ก็เดินจากไปหน้าตาเฉย เฉ่าฮี้सान

สายหน้าแล้วหันไปมองกลุ่มผู้เล่นสี่กลุ่มที่กำลังแย่งชิงกันอย่างคึกคัก

"พวกเรามันเป็นไอ้โง่กันทั้งนั้น"

เม้าอีसानกล่าวด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป

การปะทะก็สงบลง เนื่องจากสมบัติขนาดมหึมาที่กองบนพื้นได้ถูกผู้เล่นจัดการไปหมดแล้ว หม่าบ้าเพลิงประสบความสำเร็จที่สุด ทว่าร่างกายของเขาตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าล้วนเต็มไปด้วยขี้

"ฮ่าๆๆ ข้าชนะ"

หม่าบ้าเพลิงระเบิดเสียงหัวเราะดังกึกก้อง

"ชิ! รีบนับจำนวนชิ กลุ่มพวกเราใครไม่มีชิ" เหนือขุนเขาร้องตะโกนถาม ทุกคนจึงเริ่มมองหาพรรคพวกของตัวเองซึ่งมันมองยากมาก เนื่องจากมีขี้ติดเต็มตัวไปหมด

"เป็นไงบ้าง ลิโป้"

เหยี่ยวแดงหันไปถามลิโป้ ที่เป็นคนคู่แกลสมาชิกะระดับล่าง

"ยังไม่สมบูรณ์ 3 คน แต่ถ้าขุดเอาขี้บนพื้นมาทา พวกเราน่าจะผ่านไปได้อย่างสบายๆ"

ลิโป้แสดงความเห็น

ค่านเทพยันค์ไร้พ่าย เห็นเม้าอีसानมีขี้ติดคามตัวน้อยมากจึงเดินเข้ามาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เม้าอีसान ทำไมตัวสะอาดแบบนี้"

"ฮ่าๆๆ ไอ้แกอีसानไม่มีขี้ งานนี้ได้ไปหลังสุดแน่นอน ฮ่าๆๆ"

หม่าบ้าเพลิงหัวเราะชอบใจ

เหยี่ยวแดงมองเม้าอีसानกล่าวขึ้นว่า

"เม้าอีसानช่วยลูกน้องมากจนลืมช่วยตัวเองเลยหรือ ฮ่าๆๆ น่าเห็นใจ ฮ่าๆๆ"

เม้าอีसानเดินสายหน้าเข้ามาประชิดทั้งสามคน ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มไปที่หน้าผากเรียงตัวไปที่ละคน พร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

"พวกเอ็งมัน โง่ โง่ แล้วยังโง่"

เทพยันค์ไร้พ่ายถูกนิ้วจิ้มใส่หน้าผากเป็นคนสุดท้ายกะพริบตาปริบๆ

กล่าวขึ้นว่า

"หมายความว่ายังไง"

"ในขณะที่พวกเอ็งเล่นซี ไอ้เทพหนุ่มมันกลับไปนอนได้ชั่วโมงหนึ่งแล้ว"

เผ่าอีसानเฉลย เทพยันคีไร้พ่าย หม่าบ้ำเพลิง และเหยี่ยวแดงเผิงจะนึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้ ทั้งหมดได้แต่นิ่งเงียบเป็นเป่าสาก

"หึๆ เงียบกันเลย สมองเล่นกันแล้วหรือ โอ้! ความคิดเอาชนะบังตาจนลืมหมด น่าสงสารจริงๆ ข้าจะบอกให้พวกเอ็งรู้ไว้ ไอ้เทพหนุ่มมันบอกจะนอนเล่นที่นี้อีกสัก 2-3 วัน"

เผ่าอีसानกล่าวจบ สามหนุ่มพากันอ้าปากค้าง

"เคี้ยวๆ นี่ฉันต้องแช่ซี 3 วันหรือ"

หม่าบ้ำเพลิงถามสีหน้าตกใจ เทพยันคีไร้พ่ายเอามือจับขมับพร้อมกับถอนใจ

"บัดชบ ถูกไอ้เทพหนุ่มสารเลวเล่นงานอีกแล้ว"

สิงเทียนกล่าวจบ เขาก็นั่งลงบนพื้นอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เห็นอุจูนเขาเดินเข้ามาหาเทพยันคีไร้พ่ายแล้วกล่าวขึ้นว่า

"พวกเรากลับไปหาหัวหน้าบ่อนกันเถอะ"

"เฮ้อ!" เทพยันคีไร้พ่ายถอนใจยาว ก่อนจะโบกมือสั่งให้เหล่าสมุนตามมา เช่นเดียวกับเผ่าอีसान หม่าบ้ำเพลิงกับเหยี่ยวแดงก็เดินตามมาด้วย เผ่าอีसानจึงหันไปมอง

"พวกเอ็งตามมาทำไมวะ ชนะไม่ใช่หรือ รีบข้ามไปสิ ชิวๆ"

เผ่าอีसानเอ่ยปากไล่ หม่าบ้ำเพลิงและเหยี่ยวแดงหมดคำพูด จึงได้แต่เงียบเสียดัง ทั้งสองคนรู้ดี ถ้าฉางซาผู้มีแผนในที่นี้มีมือไม่นำทาง มันก็ไม่มีทางที่พวกเขาจะไปถึงเป้าหมายแน่นอน การที่พวกเขาแย้งกัน เพราะต่างก็เข้าใจว่า จะต้องไล่ตามฉางซาไปคิคๆ แต่สุดท้ายไอ้คนนำทางดันไม่รีบไปกับพวกเขาซะงั้น

ทุกคนใช้เวลาไม่นานนัก ก็กลับมาถึงบริเวณที่พักเก่าของกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า หลายคนยกคอปไฟขึ้นส่องหา แต่ก็ไม่พบเต็นท์ที่พักของฉางซาอยู่แถวนี้

"บ๊อคบ มันทายไปไหนแล้ว" หม่าบ่าเพลิงคำราม

"ฮ่าๆ สงสัยกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์กับกิลด์เซียนเหยียบฟ้าจะถูกลอกแล้ว ฮ่าๆ"

เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น

"พวกเอ็งสองตัว นอกจากโง่แล้ว ตอนนี้คาก็ยังบอดอีกต่างหาก"

เผ่าอีสานกล่าวเสียงดัง พร้อมกับชี้นิ้วขึ้นไปบนต้นไม้ ทุกคนต่างเงยหน้ามองขึ้นไป ทั้งหมดจึงเห็นเปลญวนห้อยอยู่บนต้นไม้สูง ส่วนด้านข้างก็มีข้อความว่า 'ห้ามรบกวน กำลังนอน ใครอยากไปก่อนเชิญตามสบาย'

คนที่อ่านข้อความพากันหน้าซีดกันหมด

"โอ้! หัวหน้าบ่อนไม่น่าแก้งกันแบบนี้เลย" เหนือขุนเขากล่าวเบาๆ ส่วนคนอื่นๆ ก็ไม่มีอะไรจะพูด

"ฉันยังเหลือขี้อยู่ คาเผ่า บอกมันลงมาทาชะ"

หม่าบ่าเพลิงกล่าวขึ้น เพราะเขายังมีขี้อยู่บางส่วนอยู่ในถังวัตถุอีกพอสมควร

"เอ็งคภาษาไทยหรือ มันเขียนบอกว่าอย่าปลุกมัน"

"ถ้าไม่ปลุก จะข้ามไปได้ไง" หม่าบ่าเพลิงถาม

"อ้าว! เอ็งทงี่เสริจแล้ว ก็ข้ามไปก่อนสิ มารอมันทำไม"

เผ่าอีสานถามกลับ ทำเอาหม่าบ่าเพลิงพูดอะไรไม่ออก สิ่งที่ยืนที่คิดจะฆ่าฉางซามาตั้งแต่ต้น มองขึ้นไปบนเปลญวนด้วยความแค้นเคือง แม้เขาอยากจะทำอะไรก็ไม่ได้ เพราะที่นี่มียอดฝีมือฝ่ายตรงข้ามมากเกินไป

ลิโป้ก็มีการแบบเดียวกับสิ่งที่ยืน เขาจึงมองเปลญวนจนตาแทบถลน เขาไม่คิดว่าตัวเองจะพ่ายแพ้แก่คนคนนี้ครั้งแรกแล้วครั้งเล่า ถ้าเขามีโอกาสเขาจะทำคู่สู้กับคนคนนี้อีกแน่นอน

เหยี่ยวแดงมองดูเปลญวนในความรู้สึกที่แตกต่างออกไปจากคนอื่นๆ เขารู้สึกว่าฉางซาเป็นคนฉลาดมากๆ เขาแก้สถานการณ์ที่ยากลำบากภายในเวลาไม่ถึง 1 วัน เหยี่ยวแดงเคยนำคนมาที่นี่ เขาใช้เวลาถึง 1 เดือน ยังไม่สามารถแก้ไขปริศนาออก เขาเคยสงสัยสัตว์อสูรมาวัวป่าเช่นกัน และเขาก็จับมันมาพิสูจน์ แต่ก็ไม่ได้อะไร สุดท้ายจึงต้องย้อนกลับไปยังเส้นทางอื่น ซึ่งคูมีความหวังกว่า

เทพยงค์ไร้พ่ายค่อนข้างท้อแท้และไม่ค่อย เขาคิดว่าตัวเองฉลาดแล้ว แต่เมื่อมาเทียบกับนางซา เขาคุยค้อยกว่าเยอะ ในขณะที่ทุกคนคุกรุ่นไปด้วยอารมณ์เดือด แต่คนที่เขื่องเย็นและมีสติที่สุดกลับเป็นนางซา ถ้าเขาหยุดคิดสักนิด เขาก็ไม่จำเป็นต้องแย่งชิงกลับมาบ้าเพลิงและเหยี่ยวแดงให้เปลืองตัว

"เอละ แยกย้ายกันไปพักผ่อน ใครอยากผ่านไปก่อนก็เชิญ ข้าจะพาลูกสมุนไปอาบน้ำละ"

เข่าอีसानกล่าวตัดบท เพราะตัวเองรู้จักนางซาดี ถ้ามันไม่ไป หวานล้อมยังงั้น มันก็ไม่ไปอยู่ดี เทพยงค์ไร้พ่ายก็หมดคำพูด เขามองไปยังเหล่าสมุนสีหน้าแข็งๆ

"หาที่ตั้งเต็นท์เดอะพี" นิ้วเดียวสังหารกล่าวขึ้น

"ไม่ไหวมั้งลิโป้ จีนตั้งเต็นท์แล้วเข้าไปนอนในเต็นท์ทั้งสภาพนี้ คงใช้เต็นท์ได้แค่ครั้งเดียวแล้วต้องโยนทิ้งวะ"

เหยี่ยวแดงตอบด้วยน้ำเสียงเปื้อๆ สิงเทียนพยายามนึกหาวิธีแก้เผ็ดนางซา สุดท้ายก็นึกขึ้นได้กับแผนการหนึ่ง เขาจึงเอาไปปรึกษากับเหยี่ยวแดง

"หา!? นายบอกให้พวกเราข้ามไปก่อน แล้ววางระเบิดคัคหลังพวกมัน"

เหยี่ยวแดงร้องอุทาน

"มันจะไหวหรือสิงเทียน พวกเราไม่รู้เส้นทางนะ" นิ้วเดียวสังหารกล่าวขึ้น

"เรื่องนี้แก้ปัญหามันยาก ถ้ามีทางแยกเราก็หุ้มคู ถ้าไม่มีทางแยกเราก็เดินล้าหน้าพวกมันไป ที่สำคัญเราไม่ต้องมานั่งแช่ขี้เป็นวันๆ เกิดมันแกล้งพวกเราไม่เดินทาง 3 วัน พวกเราจะอยู่กันยังไง"

คำพูดของสิงเทียน ทำให้เหยี่ยวแดงและนิ้วเดียวสังหารเริ่มเห็นคิ้วย

"งั้นทำตามแผนการสิงเทียน" เหยี่ยวแดงกล่าวตัดบท สิงเทียนพยักหน้า ก่อนจะแยกตัวไปพูดคุยกับลูกสมุนในกิลด์ ซึ่งแต่ละคนก็มีความยินดี เพราะไม่อยากนั่งแช่ขี้กันแล้ว

การเคลื่อนไหวของกิลด์ลายพยัคฆ์ทำให้กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์มังกรเพลิงตื่นตัว หม่าบ้าเพลิงมองดูเหยี่ยวแดงแล้วกล่าวขึ้นว่า

"นายจะข้ามไป?"

"ใช่...ฉันไม่อยากจะนั่งแช่ที่นี่แบบนี้" เขี้ยวแดงตอบแล้วรีบพาลูกสมุนในกิลด์เดินผ่านไป

หมาบ้าเพลิงนั่งใช้ความคิดบ้างทันที

'อืม...ไปก่อนก็ไม่เลวเหมือนกันแฮะ จะได้ไม่ต้องมานั่งแช่ที่นี่เสียอารมณ์ ส่วนจะตามพวกมันต่ออย่างไรก็ไม่น่ามีปัญหา เราแค่ไปรอพวกมันในเส้นทางด้านหน้าเท่านั้น จริงสิ! เราจะได้แก้แค้นเรื่องระเบิดกับพวกกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ กิลด์เขียนเหยียบฟ้าและไอ้หนุ่มเวรนั่นด้วย'

หมาบ้าเพลิงเริ่มวางแผนในใจ แล้วเขาก็ตัดสินใจจะรออีกยี่สิบนาทีเพื่อไม่ให้เขี้ยวแดงและเหล่าสมุนเขาเย้ยเขาได้ว่าเลียนแบบพวกมัน

หลังจากครบกำหนดเวลา หมาบ้าเพลิงก็โบกมือเรียกสมุนคู่ใจเข้ามาสั่งงาน ไม่นานหมาบ้าเพลิงก็นำสมุนในกิลด์ไล่ตามกิลด์ลายพยัคฆ์ไปเช่นกัน กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์มองตามไปอย่างงงๆ

"พวกมันตัดสินใจเดินทางล่วงหน้า พวกเราจะทำอย่างไรต่อดี หรือจะนั่งแช่ที่นี่ ไม่ไปล้างออกแบบนี้"

เทพสามตากล่าวขึ้น

"ถ้าไปล้างออก พรุ่งนี้จะเอาขี้ที่ไหนมาทาตัว" เหนือขุนเขาถาม

"โธ้ย! ปวดหัว" เทพยันค์ไร้พ่ายบ่น

"พวกนายไปล้างตัวเถอะ" เสียงฉางซาพุดลงมาจากเปลญวน ทั้งสามต่างหันขวับขึ้นไปมองด้านบน

"นายยังไม่นอนหรือ"

สามหนุ่มร้องอุทานขึ้นมาพร้อมกัน

"เยี่ยมเลย หัวหน้าบ่อนก็แค่กลับไปตำแหน่งที่เราไปคู่อริแล้ว อาศัยขี้ที่นั่น พวกเราก็ข้ามไปได้ทุกคนแล้ว" เหนือขุนเขากล่าวด้วยน้ำเสียงยินดี

"อย่าฝันหวานขนาดนั้น เฒ่าอีสานพาคนไปล้างตัวหมดแล้ว ขี้ที่นั่นไม่มีทางเพียงพอ"

เทพยันค์ไร้พ่ายตอบน้ำเสียงแข็งๆ

"หึๆ พวกนายไปล้างตัวเถอะ ไว้วันหลังค่อยเดินทางก็ได้"

ฉางซากล่าวขึ้นอีกครั้ง

"นายก็พุงกางนี่ พวกเราแย่งจีมาหากันแทบตาย แต่กลับไม่ได้ใช้มันเลย นายคิดว่ามีบุญติดกรรมกับพวกเราแล้วหรือ" เทพสามคาบ่น

"ฮ่าๆ นายเสียคายนั่นหรือไง เชื่อดัน!!! ล้างทิ้งไปเถอะ ดันคิดว่าจีเมื่อครู่อาจจะมีปัญหาอยู่บ้าง" นางซาพุดจบ เล่นเอาสามหนุ่มเบิกคาโต เทพยันต์ไร้พ่ายรีบกล่าวขึ้นว่า

"นายหมายความว่าอย่างไรหรือ"

"ฉันคิดว่ากองขี้มัน อาจจะไม่ใช่ขี้สัตว์สุรประเภทเดียวกันทั้งหมด"

นางซาตอบ เทพยันต์ไร้พ่ายใช้มือลูบคางพักหน้าหงิกๆ กล่าวขึ้นว่า

"จริงด้วย ฉันเห็นกองขี้บางกอง รู้สึกมันแตกต่างกันเยอะ งั้นก็หมายความว่า ไอ้พวกที่ข้ามไปก่อนอาจจะมีคนเคี้ยงนะสิ"

"ถูกต้อง" นางซาตอบสั้นๆ

"ฮ่าๆ น่าสนใจจริงๆ ฉันไปแอบดูพวกมันคิดว่า ฮ่าๆ"

เหนือขุนเขากล่าวจบก็เผ่นไปเป็นคนแรก เทพสามคาทนต์ไม่ไหวก็วิ่งตามไปอีกคน เทพยันต์ไร้พ่ายถอนใจ เขาหันไปมองเหล่าสมุนและสั่งให้ทุกคนพากันไปอาบน้ำ เพราะมันไม่มีประโยชน์ที่จะวัดดวง มันไม่คุ้มจริงๆ ที่เสี่ยงให้คนในกิลด์ระดับลคตั้ง 10 ระดับ

นางซาตื่นขึ้นมาเพราะเสียงโวยวายด้านล่าง เมื่อทุกอย่างเงียบสงบลง นางซาก็กลับไปเข้าเฝ้าพระอินทร์อีกครั้ง

ก่อนหน้านี้อหลายนาที

กิลด์ล่ายพยัคฆ์ได้เดินทางมาถึงชายป่าหน้า ห่างจากช่องเขาขาด 200 เมตร พวกเขารวมกลุ่มกันแล้วเดินออกกลางที่โล่ง เมื่อเดินไปถึงระยะ 100 เมตร ผุ่งสัตว์สุรหมาป่าปีศาจก็พากันลุกขึ้นยืนจ้องดูทุกคนด้วยดวงตาเขม็ง

"มันจะได้ผลไหมเนี่ย" นิ้วเคียวสังหารกล่าวน้ำเสียงตื่นเต้น ไม่ต่างจากลูกสมุนคนอื่น ๆ

"นอกจากมันยืนนิ่งๆ ก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไร มันน่าจะจะได้ผล" สิงเทียนตอบ

"ค่อยๆ เดินต่อไป"

เหยี่ยวแดงสั่งเสร็จ ทุกคนก็ขยับไปอย่างช้าๆ เมื่อเข้าใกล้ระยะยี่สิบ

เมครสุคท้าย เขี้ยวแดงก็เริ่มหน้าเสียว เมื่อเห็นฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจหลายตัวกระโจนออกมาหน้าช่องเขาขาด พวกมันวิ่งเข้ามาดมกลิ่นจากร่างเขี้ยวแดงเป็นคนแรก เขาจึงหยุดชะงักร่างให้มันดมกลิ่น

'เยี่ยม มันเดินผ่านฉันไปแล้ว' เขี้ยวแดงรำพึงในใจ แต่ชั่วครู่เดียว เขี้ยวแดงก็สะอึกโหยง

กรร!

"โอ๊ย! หัวหน้าช่วยด้วย โอ๊ยๆ อ้ากกก" เสียงร้องของเหล่าสมุน 3 คนที่ด้านหลัง เขี้ยวแดงจึงหันไปมองด้วยสายตาคืนคะลิ่ง เขาไม่มีโอกาสช่วยเหลือลูกทีม พริบตาสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจยี่สิบตัวก็รุมขย้ำทั้งสามคน จนร่างกลายเป็นแสงหายไป

เขี้ยวแดงทำอะไรไม่ได้นอกจากส่งสัญญาณมือให้คนที่รอคริบเดินทางกันต่อ ทั้งหมดเดินผ่านช่องเขาขาดมาอย่างไม่พอใจ เพราะการผ่านช่องเขาครั้งนี้ไม่ควรจะมีใครตาย

"บัคซบ ทำไมพวกมันจึงโจมตีทั้งสามคน" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"ฉันมั่นใจ แล้วฉันก็ได้เช็คละเอียดแล้ว ทั้งสามคนแทบไม่มีจุดที่ไม่ได้ทำขี้เลย"

ลิโป้กล่าวยืนยัน เขี้ยวแดงนั่งคิดอยู่นาน ในที่สุดเขาก็รู้คำตอบ

"บางที ขี้กอนั้นอาจจะไม่ใช่สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทั้งหมด"

"หา!?"

ลิโป้ สิงเทียน และนิ้วเดียวสังหารร้องอุทานขึ้นพร้อมกัน

"ไม่จริงมั้ง" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"มันเป็นไปได้มากที่สุด ลูกสมุนเราทั้งสามคน ร่างกายที่ทาสี้อาจจะผสมตัวของสัตว์อสูรอื่นมากเกินไป มันจึงกลบกลิ่นขี้ของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจจนเหลือน้อย"

"บัคซบ พวกเราต้องเสียคนไปอีกแล้ว"

สิงเทียนบ่นอุคุ

"แม้จะเป็นความซวยของพวกเรา แต่กิลด์ที่ตามมาก็ต้องซวยเหมือนกัน ตอนนี้ต้องมาคิดว่า กิลด์ไหนจะซวยที่สุด แต่ค่าเฉลี่ย 3 คน สำหรับกิลด์เราถือว่าน้อยมากๆ"

เขี้ยวแดงกล่าวขึ้นลอยๆ แต่ก็ไม่มีใครตั้งใจสักคน เนื่องจากกิลด์

ตัวเองมีคนตายนั่นเอง

ด้านเหนือขุนเขาและเทพสามคาสะกรวยตามกิลด์มังกรเพลิงไป

คิดๆ ไม่นานก็มาถึงชายป่า หมาบ้าเพลิงเวลานี้สั่งให้ลูกสมุนจัดแถว 4 แถว เพื่อข้ามผ่านช่องเขาขาด การจัดแถวใช้เวลาไม่ถึงนาที พวกเขาเริ่มเดินไปที่ช่องเขาขาด เมื่อผ่านระยะ 80 เมตร สองหนุ่มก็เริ่มลั่นระทิง

"หึๆ จะมีใครเคี้ยงไหม ขอให้เป็หมาบ้าเพลิงเถอะ" เหนือขุนเขากล่าวขึ้นเบาๆ

แต่เมื่อผ่าน 100 เมตรไปได้ ผุ่งสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจก็เพียงลุกขึ้นยืนมอง แต่ไม่ได้วิ่งเข้ามาโจมตี ทำให้เหนือขุนเขาต้องทำหน้าที่เชิง

"อะไรกัน หัวหน้าบ่อนเคาผิคแน่ๆ ้วยรุ่นเซ็งเลย"

"ยังๆ รอคู้ไปก่อน ระยะไกลขนาดนี้ พวกมันยังแยกไม่ออกหรอก เพราะกลิ่นมันผสมกัน" เทพสามคากล่าวขึ้น

"อืม... ถูกของนาย" เหนือขุนเขากล่าวจบ ทั้งสองก็เฝ้ารอคู้ต่อไป

หมาบ้าเพลิงนำสมุนเข้ามาในระยะ 20 เมตร เขาก็เริ่มประสบปัญหาเดียวกับกิลด์ลายพยัคฆ์ ผุ่งหมาป่าปีศาจกระโจนเข้ามาหาพวกเขา หมาบ้าเพลิงถูกตรวจสอบกลิ่นเป็นคนแรก เมื่อพวกมันไม่สนใจเขา หมาบ้าเพลิงก็ถอนใจยาว

แต่เขาก็ดีใจได้ไม่นาน สมุนในกิลด์ 5 คนก็ถูกโจมตีอย่างรวดเร็ว หมาบ้าเพลิงคิดจะเข้าไปช่วยเหลือ แต่ลูกสมุนคนอื่นเข้ามาตั้งแขนไว้แล้ว บอกให้รีบจากไป

"เกิดอะไรขึ้นวะ"

หมาบ้าเพลิงกล่าวด้วยน้ำเสียงเจ็บใจ ส่วนสองหนุ่มที่ชุ่มคูละใจมาก พวกเขาหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง ทั้งสองคนมั่นใจ กิลด์ลายพยัคฆ์ก็ประสบความสูญเสียไม่ต่างกัน เพียงแต่ไม่รู้จะเคี้ยงกันไปที่คน

"ถ้าหัวหน้าบ่อนไม่เกรียน พวกเราคงช่วยกันแล้ว"

เหนือขุนเขากล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี

"ฮ่าๆๆ ไปบอกข่าวดีกับเทพยันค์ไร้พ่ายเถอะ ฮ่าๆๆ" เทพสามคาหัวเราะชอบใจ สักพักสองหนุ่มก็รีบเดินทางกลับทันที

กิลด์มังกรเพลิงในที่สุดก็วิ่งผ่านออกมาจากช่องเขาขาด ทั้งหมดเดินได้สักพักก็เห็นกิลด์ลายพยัคฆ์ที่ได้จัดการอาบนํ้าล้างขี้ก้นออกหมดแล้ว ตอนนี้กำลังนั่งพักกันอยู่ สิงเทียนเห็นกิลด์มังกรเพลิง เขาก็รีบลุกขึ้นยืนเดินเข้าไปหา

"หมาบ้าเพลิง กิลด์นายตายไปกี่คน ของฉันตายไปแค่สามคนวะ"

สิงเทียนกล่าวขี้มๆ เพื่อหักหน้าหมาบ้าเพลิง

"พวกฉันไม่มีคนตายโวย!" หมาบ้าเพลิงคำรามหน้าแดงก่ำ สิงเทียนขี้มมองผ่านร่างหมาบ้าเพลิงไปแล้วใช้นิ้วนับเหล่าสมุนของกิลด์มังกรเพลิงจนครบ ก็หัวเราะแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ฮ่าๆ ไม่ต้องอายหรอก ตายไปแค่ 5 คนเอง ฮ่าๆ"

"บัคซบ หุบปากไปเลยสิงเทียน พวกนายตาย 3 กับฉันตาย 5 มันก็แตกต่างกันไม่กี่คนหรอก" หมาบ้าเพลิงคำรามด้วยความโกรธ

"โอเค โอเค ไม่สะกิดแผลนายก็ได้ แล้วไอ้กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์มันตามมาไหม" สิงเทียนถามต่อ

"ไม่รู้ บางทีอาจจะตามมาพุงนี้" หมาบ้าเพลิงตอบ

"เยี่ยม ยิ่งชี้แห้ง กลิ่นมันก็น้อยลง พวกมันจะตายเพิ่มอีกมาก ฮ่าๆ"

สิงเทียนระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

"ที่นายพูดมาหมายความว่ายังไงวะ" หมาบ้าเพลิงถาม

"ชี้ที่พวกเราเอามาทาคั่ว มันผสมกับขี้สัตว์อสูรอื่นด้วย คนของฉันกับคนของนายถึงตายยังไงละ" สิงเทียนเฉลย หมาบ้าเพลิงจึงถึงบางอ้อ เขาเนิ่งคิดแล้วก็กล่าวขึ้นว่า

"น่าเสียดายกิลด์เซียนเหยียบฟ้า พวกมันไปล้างตัวกันหมดแล้ว"

"แล้วยังไง トラบไคที่มันไม่รู้ข้อเท็จจริง พวกมันก็อาจกลับไปเอาขี้ที่จุดเดิมอีกครั้ง ผลสุดท้ายพวกมันก็ต้องมีคนตายอยู่ดี ฮ่าๆ"

สิงเทียนกล่าวจบ เขาก็เดินจากไป สักพักหมาบ้าเพลิงก็เห็นกิลด์ลายพยัคฆ์พากันลุกขึ้นยืน และออกเดินทางกันต่อ ส่วนกิลด์มังกรเพลิง ส่งคนไปหาแหล่งน้ำแถวนี้ก่อน เพราะกิลด์ลายพยัคฆ์สามารถล้างตัวได้ แสดงว่าแถวนี้ต้องมีแหล่งน้ำอยู่

นิ้วเดียวสังหารเห็นกิลด์มังกรเพลิงออกมาจากช่องเขาขาดก่อนก็อดเสียใจไม่ได้

"น่าเสียดาย กิลด์ที่จะโดนแผนกับดักระเบิดของพวกเรา คงหนีไม่พ้นกิลด์มังกรเพลิง"

นิ้วเคียวสังหารกล่าวขึ้น

"ตามจริงฉันก็อยากจะให้กิลด์สามราชนสวรรคตกับกิลด์เซียนเหยียบฟ้าโค่นนะ แต่ถ้าจะเป็นกิลด์มังกรเพลิง หึๆ ฉันก็ไม่ขัดข้องหรอก เพราะยังไงพวกมันทุกกิลด์ สุดท้ายก็ยิ่งเป็นศัตรูกับพวกเราอยู่ดี"

เหยี่ยวแดงตอบย้ำๆ

ในขณะที่กิลด์ลายพยัคฆ์เดินจากไป ลูกสมุนคนสนิทคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ไปอาบน้ำก็ขยับเข้ามาหาหมาบ้าเพลิงพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

"หัวหน้า วางระเบิดกันที่นี่เลยไหมครับ"

"ไม่! มันใกล้เกินไป ไอ้เทพหนุ่มนั่น มันอาจจะรู้ตัวและสั่งคนมาตรวจสอบ เราต้องทิ้งระยะห่างไปสักนิดค่อยวางระเบิด หึๆ"

หมาบ้าเพลิงกล่าวน้ำเสียงหมายมั่น

ในเงามืดห่างออกไปไม่ไกลนัก ร่างแยกของนางซานิ่งซุ่มอยู่บนต้นไม้อย่างเงิบๆ เขารู้แผนการของกิลด์ลายพยัคฆ์กับกิลด์มังกรเพลิงแล้ว เขาจึงคลี่ขี้ออกมา

สำหรับนางซา เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้ศัตรูโจมตีก่อน เขาไม่เคยประมาท เขาผ่านมาแล้ว 12 เกมก่อนหน้า เขามีประสบการณ์ถูกโจมตีและถูกหักหลังมาหลากหลายรูปแบบ หรือจะเรียกง่ายๆ ว่า เจ็บมาเยอะก็ได้ แต่ประสบการณ์เหล่านี้ ก็ทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้นในทุกๆ เกม

"ดูเหมือนกิลด์ลายพยัคฆ์คิดจะเล่นงานกิลด์มังกรเพลิง ส่วนกิลด์มังกรเพลิงก็คิดจะเล่นงานฉัน หึๆ"

นางซากล่าวเบาๆ พริบตาเขาก็เห็นร่างผ่านไปยังต้นไม้อื่น แล้วไล่ตามกิลด์ลายพยัคฆ์ไป ด้วยระดับพื้นฐานร่างแยก ในขอบเขตคัมภีร์ขั้นที่ 2 ร่างแยกจะมีระดับพื้นฐานที่ 57 ระดับพื้นฐานของนางซาตัวจริงปัจจุบันคือ 53 นางซาไม่กลัวเกรงการปะทะ และมั่นใจว่าร่างแยกของเขาสารพัดหลบหนีการโจมตีของผู้เล่นระดับ 60 ได้

เสียงร้องของสัตว์อสูรทำให้การเดินทางของนางซาล่าช้าลงไม่น้อย เพราะจำเป็นจะต้องสำรวจจุดพื้นที่ก่อน เขาจึงจะกล้าเคลื่อนร่างผ่านไป นางซาขังเคาไม่ออกมีสัตว์อสูรประเภทไหนในป่าเงาปีศาจสวนปลาย แต่

เขาก็มั่นใจว่าพวกมันคงไม่อ่อนแอกว่าหมาป่าปีศาจแน่นอน

ตามแผนที่ที่สี่อาคุไค้ระบุชัดเจน เมื่อผ่านป่าเงาปีศาจส่วนกลางได้ให้เดินไปตามเส้นทางหลักอีก 5 กิโลเมตรจะพบทางแยกอีก 13 ทาง แต่เส้นทางซึ่งแผนที่สี่อาคุระบุเจาะจงให้ไปคือเส้นทางที่ 6

นางซาในที่สุดก็ไล่ตามกิลด์ล่ายพยัคฆ์ทัน ดูเหมือนเสียงสัตว์อสูรทำให้พวกเขาเดินทางช้าลงและเน้นระวังตัวมากยิ่งขึ้น นางซาไม่กล้าเข้าไปใกล้จึงใช้อิทธิมหักกล้องสอดแนมระยะไกล

"อืม...พวกมันหยุดเดินทางแล้วแฮะ"

นางซากล่าวเบาๆ สักพักเขาก็เห็นลิโป้เริ่มพาเหล่าสมุนฝั่งระเบิดบนพื้นถนน นางขอมออืม เขาไม่รอการวางระเบิดของผู้เล่นกิลด์ล่ายพยัคฆ์ แต่นางซาทำเครื่องหมายตำแหน่งที่เขาซุ่มคูไว้ หลังจากนั้นก็รีบเคลื่อนร่างอ้อมป่าไปอยู่คานหน้าแทน เป้าหมายของเขาก็คือการมองหาสัตว์อสูรเด็ดๆ

นางซาเคลื่อนร่างไปเพียง 500 เมตร เขาก็หยุดชะงักการเดินทางและเอียงหูฟัง

อู๊ๆๆ อู๊ๆๆ นางซาได้ยินเสียงร้องของสัตว์อสูร ดูเหมือนพวกมันจะอยู่ห่างออกไปไม่ไกลนัก

"เสียงร้องแบบนี้ ทำทางจะเป็นสัตว์อสูรหมาป่าแฮะ"

นางซาเคลื่อนร่างต่อไปแบบเงียบๆ ในที่สุดเขาก็พบสัตว์อสูรหมาป่าฝูงหนึ่ง ร่างของพวกมันมีสีน้ำตาลทั้งตัว แต่ละตัวยาวประมาณ 2 เมตรหนักไม่เกินตัวละ 1 ตัน พวกมันมีเขี้ยวยาว และร่างของมันมีควันสีน้ำตาลลอยขึ้นมาตลอดเวลา

นางซานั่งดูพวกมัน ชั่วครู่เดียวเขาก็เห็นสัตว์อสูรหมาป่าตัวหนึ่งเคลื่อนร่าง ความเร็วของมันไม่ได้แตกต่างจากหมาป่าปีศาจเลย และที่โหดร้ายต่อผู้เล่นมากๆ คือ มันสามารถแยกร่างได้นับสิบร่าง

"อืม...เราจะเอาฝูงหมาป่าไปเล่นงานกิลด์ล่ายพยัคฆ์ยังงั๊วะเนี่ย"

นางซาเริ่มคิดแผนการ เขากวาดตามองหาหนทาง เมื่อเห็นจำฝูงหมาป่าปีศาจที่มีขนาดใหญ่ที่สุด กำลังยืนหลบอยู่ในใต้ต้นไม้ใหญ่ และด้านข้างของมันก็มีพุ่มไม้อยู่ด้วย นางซาจึงเกิดไอเดียปัจจุบันทันด่วน นางซาคลี่ยิ้มออกมา

'ต้องเข้าไปประชิดตัวมันให้ได้ หวังว่ามันจะไม่เห็นเรา'

นางซาคิคิดในใจ หลังจากนั้น เขาอาศัยความหนาที่บของคันไม้สูงๆ ในการเคลื่อนไหว นางซาเคลื่อนร่างไม่กี่ครั้งก็มายืนอยู่บนคันไม้ เห็นอร่างของจำฝูงสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจ นางซาค่อนข้างสบายใจ เมื่อเห็นเป็นช่วงเวลาพักผ่อนนอนหลับของพวกมัน ดังนั้นสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจจึงไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างมากนัก

นางซาใช้ไอเท็มกล่องส่องทางไกลมองหาศัตรูบนทางสัญจรเกือบครึ่งชั่วโมง ในที่สุดเขาก็เห็นผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ในระยะ 100 เมตร นางซารีบเก็บกล่องใส่ในกระเป๋ามิติแล้วเคลื่อนตัวลงไปในพื้นที่ค้ำไม้ด้านล่างอย่างเงิบเงียบ ในอดีตเกมที่ผ่านมา เขาเคยใช้ทักษะนี้ลอบสังหารผู้เล่นที่ไล่ล่าเขามานับพันๆ คนแล้ว

'หึๆ ฉันไม่ได้ใช้ไม้ตายนี้มานาน หวังว่าเกมนี้มันจะใช้ได้ผลดี'

นางซาคิดในใจ และเริ่มคำนวณการก้าวเดินของกลุ่มผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ แน่แน่นอนเขาจะต้องคำนวณให้ถูก ไม่งั้นสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจอาจจะไม่เห็นพวกเขา หรือกิลด์ลายพยัคฆ์อาจจะหลบหนีทัน

'ระยะ 60 เมตร โกลไป'

'ระยะ 40 เมตร โกลไป'

'ระยะ 30 เมตร โอเค!!!'

นางซาในพุ่มไม้ยิ้มเหี้ยมแล้วยกมือด้านขวาขึ้นช้าๆ นางซาเกร็งกำลังส่งไปที่นิ้วเค็มที่ เขามองไปยังก้นของจำฝูงสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจตัวใหญ่ที่ยืนอยู่นอกพุ่มไม้สีหน้าสนุกสนาน

'ท่าไม้ตายลับ คัทนี่ทะเลวงคูค' นางซาคิดในใจเสริจ เขาก็แทงนิ้วเสียบเข้าไปในรูก้นของสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจอย่างรวดเร็ว

"กึ๊ๆๆ" สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจร้องลั่นด้วยความตกใจ ร่างของมันทะยานออกไปที่หน้าถนัดสัญจรหลัก เหล่าสมุนของมันก็พากันตื่นตัวลุกขึ้นยืนกันหมด ส่วนนางซารีบหคแฉนเข้าไปหลบในพุ่มไม้เหมือนเดิม

ด้านเหยี่ยวแดง เขาได้นำพาสมุนเข้ามาใกล้สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจในระยะ 20 เมตรแล้ว เมื่อได้ยินเสียงร้องและเห็นสัตว์อสูรตัวใหญ่โผล่พรวดพราดออกมากะทันหัน พวกเขาก็หยุดชะงักการเดินทาง

"สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจระดับ 64 เครียมรุโจม"

"บัคซบ ทุกคนระวังตัวไว้" เหยี่ยวแดงร้องโวยวาย สัตว์อสูรหมูป่า

ปีศาจเข้าใจว่า มันถูกโจมตีโดยผู้เล่นกลุ่มนี้ มันจึงส่งเสียงร้องด้วยความโกรธ ชั่วครู่เดียวเหล่าสมุนในฝูงก็โผล่ขึ้นมาบนถนนเกือบสี่สิบตัว เขี้ยวแดงใจหายวาบ

"ไม่ต้องกลัว มันแค่หมู"

สิงเทียบร้องตะโกนบอกทุกคน แต่เสี่ยววินาทีต่อมา สิงเทียบก็ต้องกลืนน้ำลาย เมื่อเห็นสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจตัวหนึ่งแยกร่างออกเป็นสิบร่าง

"ชวยแล้ว มันเป็นเหมือนสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ!! วิ่งย้อนกลับไปเร็วเข้า"

เขี้ยวแดงร้องตะโกนบอก สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจดูเหมือนจะโกรธจัด พวกมันวิ่งกรูกันเข้าหาผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์หวังจะทำให้ตายในทันที แต่ผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์คงเตรียมตัวมาดี พอเขี้ยวแดงสั่งให้ถอย พวกเขาก็โยนแม่

เนื่องจากสมาชิกในกิลด์บางคนถูกฆ่ามาแล้วสองครั้ง ทำให้ระดับพวกเขาตกลง วิษาคัวเบาที่อ่อนค้อยลง เมื่อเจอนักวิ่งลมกรคอย่างหมูป่าปีศาจ ไม่นานพวกเขาก็เริ่มพลาดท่า

ตูม!! "อ้ากกก" สมุนกิลด์ลายพยัคฆ์สองคนถูกฟุ้งชนจนกระเด็นขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วร่วงตกลงมาบนพื้นดั่งโครม สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจแยกกลุ่มออกไปโจมตีทันที ส่วนพวกที่เหลือก็ไล่กวาดกิลด์ลายพยัคฆ์ต่อไป

"อ้ากกก"

เสียงร้องอันโหยหวนของผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ มันคือเสียงคนตรีสำหรับนางซา ซึ่งเวลานี้กำลังยืนมองนิ้วตัวเองอย่างภาคภูมิใจ

"หึๆ ทักซะลับ ไม่ว่าจะผ่านมาก็เกมๆ มันก็ยังใช้ได้ผลดี ฮ่าๆ"

นางซากล่าวกับตัวเอง

ห่างจากตำแหน่งที่กิลด์ลายพยัคฆ์อยู่ 1 กิโลเมตร

กิลด์มังกรเพลิงกำลังจะมักเขม้นวางระเบิดขนาดใหญ่หลายจุดหวังสร้างความเสียหายให้แก่กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าเค็มที่

"วางให้ดีๆ นะ พวกเราต้องเล่นงานพวกมันให้ตายชั่วๆ"

หมาบ้าเพลิงกล่าวเสียงเหี้ยม

"ไม่ต้องห่วงครับ ถ้าระเบิดทำงานพวกมันและแน่นอน"

ลูกสมุนคนสนิทกล่าวขึ้น

"ดี...ถ้าทำสำเร็จ กลับไปเมืองยันต์พวกนายทุกคนจะได้รับรางวัล
อย่างงามแน่นอน"

หมาบ้าเพลิงกล่าวเสียงดัง ทำให้เหล่าสมุนมีกำลังใจมาก

กิลด์ลายพยัคฆ์เวลานี้กำลังวิ่งหนีกันสุดฝีเท้า

เหยี่ยวแดง สิงเทียน นิวเคียวสังหาร ตัดสินใจส่งผู้เล่นในกิลด์หนี
ไปก่อน ส่วนพวกเขาสามคนจะปะทะกับสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจเพื่อชะลอ
การรุกไล่ของพวกมัน

เหยี่ยวแดงหมุนอาวุธคู่มือฟันใส่สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจ แต่เขากลับ
ฟันถูกเพียงอากาศธาตุ ร่างของพวกมันหายไปต่อหน้าต่อตาเขาหลาย
ครั้ง เหยี่ยวแดงตัดสินใจโจมตีสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจทุกตัวที่พุ่งเข้าหาเขา
ตูม! เหยี่ยวแดงทำสำเร็จ สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจตัวหนึ่งกระเด็น แต่การพุ่ง
ชนของมันก็ทำให้เหยี่ยวแดงต้องกระเด็นไปเหมือนกัน

นิวเคียวสังหารใช้คัมภีร์ร่างอสูร เปลี่ยนร่างเป็นหมียักษ์ตัวคกรงเล็บ
โจมตี พลังของหมียักษ์กับสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจพอๆ กัน แม้จะถูกพุ่งชนนิว
เคียวสังหารก็ไม่กระเด็น นิวเคียวสังหารพยายามพุ่งเข้าหาสัตว์อสูรหมู่ป่า
ปีศาจ หวังฉีกร่างมันให้เป็นชิ้นๆ แต่ความเร็วมันแตกต่างกันมาก เขาจึง
เป็นฝ่ายถูกรุกมากกว่า

ด้านสิงเทียนก็กำลังรับมือกับสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจสองตัวมือเป็น
ระวิง โชคดีที่พวกมันใช้กรงเล็บไม่ได้เหมือนหมาป่าปีศาจ ไม่งั้นเขาคง
งานหนักกว่านี้มาก

เหยี่ยวแดงกับเจ้าฝูงสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจปะทะกันหลายรอบแล้ว
ตัวนี้มีกำลังมาก แม้แต่เขาก็ไม่อาจปะทะกับมันได้ตรงๆ เหยี่ยวแดงปราย
ตามองคูสิงเทียน และนิวเคียวสังหาร

"รีบผ่านตามคนอื่นๆ ไปเร็ว"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกนบอก ทั้งสามหนุ่มก็รีบเคลื่อนย้ายร่าง สิงเทียน
เพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงหันไปมองเหยี่ยวแดงที่วิ่งตามหลังมา

"พี่เหยี่ยวจำได้ไหม พวกเราวางระเบิดไว้ที่ไหน"

คำถามของสิงเทียนทำให้เหยี่ยวแดงตกใจ

"ฉันไม่รู้" เหยี่ยวแดงตอบ

"ช่วยแล้ว! คนอื่นก็คงไม่รู้เหมือนกัน" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"บ้างจริง รีบตามไปเร็วเข้า"

เหยี่ยวแดงแหกปากร้องลั่น แล้วใช้ทักษะวิชาตัวเบาพุ่งแสวงหาสิงเทียนและนิ้วเคียวสังหารไปอย่างรวดเร็ว ส่วนปากก็ร้องตะโกนให้ลูกสมุนที่วิ่งอยู่ด้านหลังสุคิให้หยุดวิ่งก่อน

"บ๊อคบ พวกเขาไม่ได้ยิน"

เหยี่ยวแดงสบถคำและพยายามเร่งฝีเท้าขึ้น แต่สัตว์อสูรหนูปีศาจที่ขวางหน้า มันไม่ยอมให้เขาเร่งฝีเท้าหนีไปง่ายๆ พวกมันใช้ร่างงาปีศาจรวมโจมตีใส่เขา จนเหยี่ยวแดงต้องลดความเร็ว

"โอ้ไว๊ยยย!"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกนน้ำเสียงไม่สบอารมณ์

บี้ม! อยู่ๆ ก็มีเสียงระเบิดดังกึกก้อง แแรงระเบิดทำให้การต่อสู้ของเหยี่ยวแดงและสัตว์อสูรหนูปีศาจหยุดชะงักไปชั่วขณะ เหยี่ยวแดงไม่รู้ว่าคอนของเขาตายไปเท่าไร แต่จากเสียงร้องโหยหวนของสมุนนับสิบคน เหยี่ยวแดงถึงกับหน้าซีด

ณ ตำแหน่งที่กิลด์มังกรเพลิงกำลังวางระเบิด

พวกเขาตื่นตกใจมากเมื่อเห็นพื้นที่ระเบิด มันอยู่ห่างจากพวกเขาไปไม่ถึง 300 เมตร

"มันเกิดอะไรขึ้นครับหัวหน้า" ลูกสมุนคนสนิทรีบถาม

"ไม่รู้สิ" หม่าบ้าเพลิงตอบ

"หัวหน้า มีตัวอะไรก็ไม่รู้ กำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเรา" ลูกสมุนคนหนึ่งร้องตะโกน หม่าบ้าเพลิงจึงคืนตัว

"หา!? ด้านพวกมันเต็มที อย่าให้พวกมันเตะสลักระเบิดเค็ดคาช"

หม่าบ้าเพลิงร้องตะโกนบอกเสียงดัง

"สัตว์อสูรหนูปีศาจ ระดับ 55 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรหนูปีศาจ ระดับ 55 เตรียมจู่โจม"

เสียงคอมพิวเตอรืในหัวดังถี่ยิบ ดูเหมือนการระเบิดของกับดักกิลด์

ลายพยับคันจะทำให้พวกมันตื่นตกใจ พวกมันจึงวิ่งหนีมาตามถนนสัญจรหลักนับพันตัว

"อ้ากกก...ต้านไม่ไหวแน่ ผ่นหนีเร็วๆ เข้า ไม่งั้นพวกเราจะตายกันหมด"

หมาบ้าเพลิงแหกปากร้องคังลั่น สมาชิกในกลุ่มต่างก็รู้จำนวนระเบิดที่ฝังไว้เป็นอย่างดี พวกเขารีบเคลื่อนร่างหนีกันไปคนละทาง

บึ่มมม!!! เสียงระเบิดดังสะท้านไปทั่วป่าอีกครั้ง ฉางซาที่อยู่ห่างออกไป 1 กิโลเมตรถึงกับตกใจ เขาสามารถมองเห็นเปลวเพลิงทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าสูงหลายเมตร ฉางซาอดหัวเราะขำไม่ได้ที่เห็นทั้งสองกิลด์ชวยกับระเบิดของตัวเอง

เหยี่ยวแดง สิงเทียน และนิ่วเคียวสังหารที่ตัดสนใจแยกย้ายกันหลบหนีเข้าไปในป่า ก็ทำหน้างเหมือนกัน แต่สักพักทั้งสามคนก็เดาออกได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างจึงมีสีหน้าสลด แผนการวางระเบิดผิดพลาดไปหมด ชั่วร้ายยังทำให้กิลด์ตัวเองชวยอีกด้วย

บริเวณที่พักของกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า
เสียงระเบิดจากระเบิดของกิลด์มังกรเพลิงดังก้องกังวานมาจนถึงที่นี่

เฒ่าฮีสาน เทพยันต์ไร้พ่าย เห็นอนุเขาและเทพสามคาหันไปมองหน้ากัน

"พวกเอ็งได้ยินเสียงระเบิดเหมือนข้าไหมวะ" เฒ่าฮีสานเอ่ยปากถาม

"ได้ยินสิ ไม่รู้พวกมันใช้ระเบิดโจมตีศัตรูอะไร" เทพสามคากล่าวขึ้น

"ใช้ระเบิดเขอะขนาดนี้ สงสัยไปเจอของแข็งเข้าแล้ว ฮ่าๆ โขคดีจริงๆ พวกเราไม่ไปก่อน ไม่งั้นคนที่เจอของแข็งคงเป็นพวกเรา ฮ่าๆ" เหนืออนุเขาหัวเราะชอบใจ

เทพยันต์ไร้พ่ายหันไปมองเปลวของฉางซาบนต้นไม้แล้วเขาก็พบว่า ฉางซาไม่ได้นอน แต่เขากำลังนั่งและคลี่ขี้มอย่างสนุกสนาน

'เขารู้หรือ มันเกิดอะไรขึ้น'

เทพยันต์ไร้พ่ายคิดในใจ

ในป่าเงาปีศาจส่วนปลาย

นางซาที่อยู่บนต้นไม้ค่อนข้างตื่นตัว ดูเหมือนสัตว์อสูรที่นี่มีไม่น้อยทีเดียว โดยเฉพาะสัตว์อสูรหนูปีศาจ พวกมันมีจำนวนมาก เวลาที่พวกมันวิ่งรวมกลุ่มกันไปตามพื้นดิน พวกมันเหมือนกับคลื่นน้ำสีค้ำขนาดใหญ่ พื้นของพวกมันแหลมคมมากๆ นางซาเห็นสัตว์อสูรหนูป่าปีศาจสองตัวถูกรุมกัดจนเหลือแต่กระดูก ภายในเวลาไม่ถึง 1 นาทีด้วยซ้ำ

"ทำไมมันโหดจังวะ"

นางซาร่ำพึมพำ เขาพยายามคิดหาวิธีการต่อสู้กับฝูงสัตว์อสูรหนูปีศาจ แต่เขาก็คิดไม่ออก ด้วยจำนวนที่มากมายของมัน สัตว์อสูรหนูปีศาจสามารถฆ่าสัตว์อสูรได้ทุกตัว แม้แต่หมาป่าปีศาจก็ไม่ใช่มือของมัน

ห่างจากตำแหน่งที่นางซาอยู่ 100 เมตร เหนือขุนเขา สิงเทียน และเหยี่ยวแดงแยกย้ายกันชุมนุมหลบบนต้นไม้คนละต้นเช่นกัน ฝูงสัตว์อสูรหนูปีศาจทำให้พวกเขาต้องขนพองสยองเกล้า ไมกล้าเคลื่อนไหว

บริเวณที่ใกล้คัมภีร์เพลิงเคียววงระเบิด ปัจจุบันมีความเสียหายเป็นบริเวณกว้าง ในรัศมี 50 เมตรรอบทิศทางลั่นถุนระเบิดเพลิงทำลายเป็นจุด ผู้รอดชีวิตจากการระเบิดมีเพียง 6 คน แต่พวกเขาก็ได้รับบาดเจ็บทั่วทั้งตัว โชคดีเกิดเพลิงไหม้ป่าบางจุด จึงทำให้ฝูงสัตว์อสูรหนูปีศาจไม่เข้ามาในบริเวณนี้ ไม่งั้นทั้ง 6 คนที่บาดเจ็บ คงไม่พ้นถูกฆ่าตาย

หมาบ้าเพลิงถูกระเบิดแขนหัก พลังป้องกันตัวลดลงมากกว่าครึ่ง เขามีบาดเจ็บแผลทั่วตัว และห่างออกไปไม่กี่กิโลก็มีร่างของเหล่าสมุนอีก 5 คน กำลังคืบคลานลุกขึ้นมาจากพื้นดิน เมื่อเห็นเศษซากร่างสัตว์อสูรหนูปีศาจที่ถูกกระเบิดคายนับร้อยๆ ตัว หมาบ้าเพลิงถึงกับสยิวกาย

หมาบ้าเพลิงพอได้สติ เขาก็รีบกล่าวขึ้นว่า

"ใครรอดชีวิต รีบหนีขึ้นที่สูงด่วน สัตว์อสูรหนูปีศาจไม่มีเพียงแค่นี้แน่ๆ"

"โอ๊ย! หัวหน้า ผมขาหักทั้งสองข้าง เคลื่อนไหวไม่ได้ครับ" สมุนคนสนิทคนหนึ่งกล่าวขึ้นเสียงดัง

"คนที่ร่างกายสมบูรณ์ ช่วยเพื่อนที่ขาหักก่อน" หมาบ้าเพลิงรีบสั่งการ ผู้เล่นที่บาดเจ็บแต่ไม่ได้แขนขาหักก็รีบพาเพื่อนที่ขาหักขึ้นไปนั่งพักบนต้นไม้

หมาบ้าเพลิงกินน้ำยาเพิ่มพลังเพื่อฟื้นฟูแขนที่หักเสิร์จ เขาก็รีบเห็นร่างขึ้นไปบนต้นไม้บ้าง หมาบ้าเพลิงรู้สึกเจ็บปวดใจ เขาคาดไม่ถึงจริงๆ ระเบิดที่ตัวเองคิดจะเล่นงานกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า สุกท้ายมันดันย้อนกลับมาเล่นงานกลุ่มตัวเอง

"กิลด์ลายพยัคฆ์"

หมาบ้าเพลิงคำราม สีหน้าโกรธแค้น เหตุที่หมาบ้าเพลิงโมโหกิลด์ลายพยัคฆ์ เนื่องจากระเบิดที่กิลด์ลายพยัคฆ์เป็นคนวาง มันเป็นจุดเริ่มต้นความสูญเสียของเขานั่นเอง

"หัวหน้า พวกเราจะทำยังไงต่อกันดี"

ลูกสมุนคนสนิทที่รอดชีวิตถาม

"พวกเราจะยังไม่เดินทางไปไหน เราจะรอจนกว่าสมาชิกที่ตายจะฟื้นขึ้นมาก่อน"

หมาบ้าเพลิงกล่าวขึ้น

"หัวหน้า มีบางคนตายไป 3 ครั้งแล้วนะครับ" ลูกสมุนคนเดิมกล่าวขึ้น หมาบ้าเพลิงถึงกับพุดอะไรไม่ออก เพราะการตาย 3 ครั้ง มันหมายถึงระดับลดลง 30 ระดับ ลูกสมุนเขาบางคนระดับ 55 ปัจจุบัน เมื่อฟื้นขึ้นมาเขาจะมีระดับพื้นฐานเพียง 25 ซึ่งไม่อาจต่อสู้ที่นี่ได้อีกต่อไป

"เมื่อพวกเขาฟื้นขึ้นมา ให้พวกเขากลับเมืองยันค์"

หมาบ้าเพลิงตอบ ในเกมจ้าวยุทธจักรมีวิธีกลับเมืองหลายวิธี หนึ่งในวิธีเหล่านั้นก็คือ ใช้หินคริสตัลกลับเมืองยันค์ หินคริสตัลราคาต่อก่อนคือ 5 ล้านเหรียญเงินยูทวอน 1 ก้อนส่งกลับได้ 1 คน

การใช้หินคริสตัล เพียงกำหนดไว้ในมือ 15 นาที ผู้เล่นก็จะถูกส่งกลับไปยังเมืองยันค์โดยอัตโนมัติ และเนื่องจากหินคริสตัลมีราคาแพงจึงไม่ค่อยมีใครใช้กัน

3

ปาเงาปีศาจส่วนปลาย

เวลาผ่านไปครึ่งชั่วโมง ร่างแยกของฉางซาละลายหายไป ฉางซา ได้ส่งร่างแยกของตัวเองข้ามช่องเขาขาดก่อนหน้ากิเลสลายพยัคฆ์มานานพอสมควร ร่างแยกจึงมีเวลาไม่มากนัก

ฉางซาที่นอนบนเปลญวนลืมหูลืมตาตื่นขึ้นมา เหตุการณ์ทุกอย่างหลังช่องเขาขาดยังวนเวียนอยู่ในความทรงจำของเขา

"การจะข้ามปาเงาปีศาจส่วนปลาย ไม่ง่ายเลย"

ฉางซารำพึงออกมา หลังจากนั้นฉางซาก็นอนต่อ คืบอีกทีก็คอนเช้าของวันใหม่แล้ว ฉางซากระโดดลงมาจากต้นไม้ เทพยันศึไร่ฟ่าย เหหนือจุนเขา เทพสามตา และเผ่าอีसानนั่งรออยู่หน้ากองไฟแล้ว

เผ่าอีसानพอเห็นฉางซานั่งลงก็กล่าวขึ้นว่า

"วันนี้เอ็งมีแผนอะไรไหม"

ฉางซายักไหล่ กล่าวขึ้นว่า

"ถ้าจะให้ปลอดภัยกันทุกคน วันนี้คงต้องไปเก็บขี้ใส่ถังมัดติดกับกัน และต้องคัดเอาเฉพาะขี้หมาป่าปีศาจของแท้ ขี้ปลอมไม่เอา"

"หมายความว่า เราจะอยู่ที่นี้อีก 2-3 วันหรือ"

เทพสามคาถาม

"ใช่! นอกจากนายจะสามารถหาซื้อหามาป้าปีศาจจากที่อื่นได้ แต่นายต้องจำไว้อย่าง ถ้านายพลาดเอาขี้ม้ามืด คนของนายอาจจะตายเวลาผ่านช่องเขาขาด"

นางซาตอบยิ้ม

"โอเค ทำตามเทพหนุ่มบอก พวกเราต้องการความชั่วร้ายที่สุด และไม่ควรเสียผู้เล่นจากการข้ามช่องเขาขาด"

เทพยันต์ไร้พ่ายกล่าวขึ้น เทพสามคา และเหนือขุนเขาเห็นผู้นำกลุ่มได้ตัดสินใจแล้ว พวกเขาก็ไม่ขัดข้องอะไรอีก

นางซาเมื่อไปถึงถึงกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิง เขาก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เพราะคนพวกนั้นจะต้องทนทรมาณเขาอีกหลายวัน เฒ่าฮีสานแอบเห็นรอยยิ้มของนางซาก็กล่าวขึ้นว่า

"เอ็งยิ้มอะไรวะ ขำรู้สึกเอ็งต้องไปทำชั่วมาแน่ๆ"

"อ้าว! ลุง เปลี่ยนอาชีพมาเป็นหมอตั้งแต่เมื่อไหร่ แค่เห็นรอยยิ้มของฉันทัน ลุงก็ดูออกแล้ว เทพจริงๆ"

นางซาพูดพร้อมกับหัวเราะขำ

"เอ็งหลอกคนอื่นได้ แต่หลอกข้าไม่ได้หรอก เสียอย่างเคียว ข้าดูไม่ออก เอ็งไปทำอะไรไว้"

เฒ่าฮีสานกล่าวขึ้น นางซาไม่ได้ตอบอะไรกลับ เขาเพียงแต่ยิ้มๆ และหยิบอาหารกระป๋องออกมาเปิดกิน เฒ่าฮีสานก็เลิกถามไปโดยอัตโนมัติ

เทพยันต์ไร้พ่ายมองทั้งสองคนสลับไปมา เขาได้แต่ถอนใจ เพราะตามความคิดเฒ่าฮีสานกับเทพหนุ่มไม่ทัน

เวลาผ่านไปสองวัน ในที่สุดกิลด์สามราชาสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าก็สามารถเก็บขี้สัตรี้อสุรหามาป้าปีศาจได้เพียงพอกับความต้องการของทุกคน

แน่นอนตลอดสองวันนี้ นางซายังคงข้ามช่องเขาขาดไปติดตามคู กิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงตลอด ผู้เล่นของทั้งสองกิลด์ที่ไปต่อไม่ได้และถูกส่งตัวกลับเมืองยันต์มีเกือบครึ่ง แต่ละกิลด์จึงเหลือกำลังพลไม่มากเหมือนเคย

การเดินทางช่องเขาขาดใช้เวลาไม่นาน เมื่อผ่านช่องเขาขาดมาได้

เทพยงค์ไร้พ่ายก็หันมามองนางซากล่าวขึ้นว่า

"เราควรล้างตัวออกก่อนไหม"

"ไม่! เราจะไปทั้งแบบนี้แหละ ฉันคิดว่ากลิ่นนี้ของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจน่าจะทำให้สัตว์อสูรที่นี้กลัวบ้าง คงนั้นพวกมันจะออกห่าง และไม่โจมตีพวกเรา"

นางซาคอบ ในความคิดของนางซา สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจอยู่ห่างไต่ด้านบนสุด การสร้างอาณาเขตของหมาป่าปีศาจคือการฉี่และถ่ายมูล เขาจึงเสียดใช้วิธีนี้ แน่นอน...ถ้ามันไม่ได้ผลก็ตัวใครตัวมัน

ระหว่างทางมีเสียงร้องของสัตว์อสูรคังออกมาเป็นระยะๆ นางซาซื้อหอยถุก ไม่มีสัตว์อสูรตัวไหนโผล่ออกมาเล่นงานพวกเขาเลยแม้แต่ตัวเดียว

นางซาแม้จะสบายใจเรื่องสัตว์อสูร แต่เขาก็ไม่ประมาทเรื่องการวางระเบิด นางซาไม่รู้ในช่วงเวลาที่เขาไม่ได้จับตาดูก็ลดสายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิง ทั้งสองกิลด์ได้แอบวางระเบิดไว้ไหม คงนั้นเขาจึงให้เหนือขุนเขาพาสุนหลายคน ไปทำการตรวจสอบเส้นทางด้านหน้าอย่างละเอียดคียบ

เม่อีสานหันมามองนางซาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เอ็งคิดว่าพวกมันจะวางระเบิดเตรียมฆ่าพวกเราหรือ"

"ไม่รู้สิ อะไรก็เกิดขึ้นได้"

นางซาคอบยิ้มๆ เทพสามคาสา่ยหน้าแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ถ้ามันวางระเบิดพวกเรา พวกมันเองก็จะเดินทางช้าลงอีก ฉันไม่คิดว่าพวกมันจะวางระเบิดพวกเรานะ"

"แต่ฉันเห็นต่างจากนายนะ ในขณะนี้พวกมันทั้งสองกิลด์กำลังอ่อนแอลงเรื่อยๆ และต้องการชิงคัมภีร์สี่ธาตุ พวกมันจึงมีแรงจูงใจที่จะวางแผนคัดกำลังของพวกเรา เพื่อให้พวกมันมีโอกาสได้คัมภีร์สี่ธาตุมากยิ่งขึ้น"

เทพยงค์ไร้พ่ายให้ความเห็น ซึ่งข้อสันนิษฐานของนางซาก็ถูกต้องทุกคนเดินทางได้เพียง 2 กิโลเมตร เหนือขุนเขาก็ร้องโวยวายขึ้น

"ทุกคนถอยออกห่าง ด้านหน้ามีกับดักระเบิด"

เม่อีสานสูดหายใจลึกๆ และกล่าวขึ้นว่า

"ไอ้เทพหนุ่ม เอ็งเคาแมนจริงๆ...อ้าวว มันหายไปไหนแล้ววะ"

เผ่าอีสานมองหา แล้วก็พบว่าไอ้ตัวแสบมันเผ่นหนีไปเกินระยะ 30 เมตรเรียบร้อย ส่วนคนอื่นๆ ยังไม่ได้ขยับตัวหนีแม้แต่คนเดียว เทพสามตาเห็นฉางซาเผ่นในเวลาใกล้เคียงกับเผ่าอีสานพูด เขาถึงกับครางออกมา

"สกลหนีขึ้นเทพจริงๆ"

ฉางซาไม่สนใจใคร เขาเผ่นออกมายืนอยู่ห่างจากจุดวางระเบิดในระยะ 60 เมตร เขายังจำความสูญเสียของกิลด์มังกรเพลิงได้ดี ดังนั้นเขาจะไม่ตกเป็นเหยื่อ ถ้าเหนือขุนเขาภูระเบิดพลาด

เผ่าอีสานวิ่งตามมาหาฉางซา ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ขึ้นว่า "เอ็งจะรีบหนีไปไหนวะ"

"ฮ่าๆ ของแบบนี้ชักเข้าไม่ได้หรอกลุง" ฉางซาตอบสบายๆ เทพสามตาได้โอกาสจึงกล่าวแค้นขึ้นว่า

"นายไปเรียนวิชาหนีมาจากไหน ฉันทอยากไปฝึกบ้างจัง"

"ฉันไปฝึกกับพระอินทร์มา ท่านไม่รับศิษย์เพิ่มละ เสียใจด้วย"

ฉางซาตอบด้วยหน้าตาจริงจัง เล่นเอาเทพสามตาพูดอะไรไม่ออกเหนือขุนเขามีความชำนาญด้านระเบิดพอสมควร เขาใช้เวลาภูระเบิดเพียงครึ่งชั่วโมงก็หอบลูกระเบิดมากกว่า 80 ลูกกลับมาหาทุกคน

"นี่มัน...คิดจะล้างโคตรพวกเราเลยนะเนี่ย"

เผ่าอีสานคราง

"บัดชบ กิลด์ไหนวะ ที่คิดจะฆ่าพวกเรา" เทพสามตาคำราม เพราะด้วยจำนวนระเบิด ถ้าพวกเราไปตะจนสลักหลุด ทั้งกลุ่มไม่เหลือรอดสักคนแน่นอน

"ไอ้เทพหนุ่ม เอ็งคิดว่าค่าน้ำมันจะวางระเบิดไว้อีกไหม" เผ่าอีสานกล่าวขึ้น

"ไม่รู้สิ ฉันทเคาใจพวกมันไม่ออกเหมือนกัน"

ฉางซาตอบขี้มุก

หลังจากหยุดสนทนากันสักพัก ทุกคนก็เริ่มเดินทางกันต่อ แต่เป็นการเดินทางที่ช้ามากๆ เพราะทุกคนต่างก็ระวังกันเต็มที่ แต่ทุกคนก็ไม่พบระเบิดอีก จนกระทั่งใกล้จะถึงเส้นทางแยก 13 เส้นทาง ทุกคนก็เริ่มชะลอความเร็ว เมื่อเห็นกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงคักรออยู่ข้างหน้า

ทั้งสองกิลด์ก็เลยจะถูกฉวยไปใช้เล่นซ้ำรอยเดิม พวกเขาจึงต่างส่งคนไปประจำทั้ง 13 เส้นทาง ส่วนหมาบ้าเพลิงกับเหยี่ยวแดง เดินยืมออกมาจากกลุ่มของตัวเอง

"พวกเอ็งมารอพวกข้าทำไมวะ ผ่านมาตั้งสองวัน น่าจะไปไกลแล้ว"
เม่าอีसानเปิดคิคน้ำลาย

"พอตีบรรยากาศแถวนี้มันดี ฉันทึ่เลยหยุดพักผ่อน" หมาบ้าเพลิงตอบ เทพสามตาคงหงุดหงิดเรื่องระเบิดไม่หาย เขาจึงกล่าวขึ้นว่า

"ไอ้บรรลัยตัวไหนมันวางระเบิดวะ"

"ฉันทึ่เองแหละ ฉันทึ่คิดจะฆ่าสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจแก้แค้น ขอโทษที่ทำให้พวกนายต้องเคืองคร้อ"

หมาบ้าเพลิงยอมรับหน้าขึ้นตาบาน เล่นเอาเทพสามตาและอีกหลายคนทางคิ้วกระตุก

"หมาบ้าเพลิง จำไว้ อย่าเผลอ! ฉันทึ่เล่นนายถึงตายแน่"

เทพยันต์ไร้พ่ายกล่าวข่มขู่

"ฮ่าๆ พวกนายก็เช่นกัน ทุกครั้งที่มีโอกาส ฉันทึ่จะฆ่าพวกนายแน่นอน" หมาบ้าเพลิงตอบเสียงเหยิ่ม ฉางซาไม่อยากไปขัดคอใคร เขาจึงยืนอยู่เฉยๆ เท่านั้น

เหยี่ยวแดงเห็นฉางซาขืนอยู่ไม่ไกล เขาจึงเดินเข้ามาหาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ฉันทึ่คงต้องประเมินนายใหม่เสียแล้ว"

"ค้านไหน" ฉางซาถาม

"ทุกค้าน นายฉลาดกว่าที่เห็น บางทีในกลุ่มคนที่มาหาสมบัติ นายเป็นคนที่น่ากลัวที่สุด"

เหยี่ยวแดงตอบ

"ฮ่าๆ นายคิดมากเกินไปแล้ว จนถึงตอนนี้ ฉันทึ่ยังคงต้องเป็นผู้ตามของทุกคน ยกตัวอย่างกับคักเมื่อครู่ ถ้าไม่ได้เห็นไอ้ขุนเขาพบเห็นเจ้า บางทีฉันทึ่อาจจะไปพบ NPC เรียบร้อยแล้ว"

ฉางซาตอบ เหยี่ยวแดงยืมเหยิ่ม พริบตาเขาก็พุ่งหมัดซ้ายออกมาต่อที่หน้าอกฉางซา ทำให้อีกฝ่ายกระเด็นลอยไปในอากาศทันที

"ไอ้ตัวแสบ!!" เม่าอีसानร้องอุทานด้วยความตกใจ ไม่คิดอยู่ๆ

เหยี่ยวแดงจะโจมตีกะทันหัน

เทพยงค์ไร้พ่ายกับเหนือขุนเขาโกรธมาก พวกเขาระเบิดพลังยุทธ และพุ่งเข้าโจมตีเหยี่ยวแดงอย่างรวดเร็ว เพื่อป้องกันไม่ให้นางซาถูกโจมตีซ้ำ ส่วนร่างนางซาที่ถูกอัคปลิวกระเด็น อยู่ๆ เขาก็พลิกตัวตีลังกา ก่อนจะหย่อนเท้าถึงพื้นอย่างฉิวๆ

หมัดของเทพยงค์ไร้พ่ายและเหนือขุนเขาเหวี่ยงออกไปอย่างคูดัน เหยี่ยวแดงหนีไม่ทัน จึงจำเป็นต้องออกหมัดคู่ปะทะไว้ คুম! คুম! ร่างเหยี่ยวแดงกระเด็นไปในทันที สิ่งเทียบกับนิ้วเดียวสังหารที่ระวางตัวอยู่แล้ว จึงรีบเคลื่อนร่างมาสมทบ

"กล้าโจมตีหัวหน้าบ่อนหรือ คาย!!!"

เหนือขุนเขากระโดดลอยตัวเข้าถีบในจังหวะต่อเนื่อง สิ่งเทียบเคลื่อนร่างล้ำหน้าเหยี่ยวแดงออกมาแล้ว เขาก็รีบยิงหมัดออกไปเต็มแรง คুম! หมัดกับเท้าปะทะกันเสียงดังสนั่น ทั้งสองต่างกระเด็นย้อนกลับไปทางเคิม

เฒ่าฮีสานวิ่งมาดูนางซาอย่างรวดเร็ว

"ไอ้ตัวแสบ เป็นยังไงบ้าง"

เฒ่าฮีสานเอ่ยปากถาม แต่เมื่อเห็นนางซายังคงยิ้มเป็นปกติ เฒ่าฮีสานก็ทำหน้าที่ประหลาดใจ

"เทพหนุ่มเป็นอะไรมาใหม่" เทพยงค์ไร้พ่ายถามขึ้นบ้าง

"ฉันไม่เป็นไร" นางซาตอบ หมาน้ำเพลิงมองนางซาด้วยสีหน้าตื่นตะลึงอยู่บ้าง

"เหลือเชื่อ! หมัดเมื่อครู่ เขาหลบได้ยังไง ถ้าเป็นผู้เล่นปกติกระอักเลือดไปเรียบร้อยแล้ว"

หมาน้ำเพลิงกล่าวขึ้นลอยๆ

"เขาเคลื่อนไหวออกห่างฉัน ในเสี้ยววินาที"

เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น เขาเองก็ตกใจมากเหมือนกัน หมัดของเขาที่เหวี่ยงออกไป มันไม่ได้ปะทะกับหน้าอกนางซาแม้แต่น้อย ที่ร่างนางซากระเด็นเป็นเพราะเขาใช้ชีวิตตัวเบาตีร่างถอยหลังเอง

นางซาจ้องมองเหยี่ยวแดง

"ฉันจะจำไว้ นายโจมตีฉัน"

ฉางซากล่าวจบ เขาก็เดินจากไปคือๆ เฒ่าอีสานรีบกล่าวว่า
"เอ็งจะไปไหนวะ"

"เส้นทางก่อนนะสิ ใครอยากจะทำมาค้าขาย"

ฉางซาตอบโดยไม่หันมามอง เฒ่าอีสาน เทพยันต์ไร้พ่าย และเหล่า
สมุนก็รีบตามไปเป็นขบวน

ฉางซาไม่ได้สนใจ เขาเดินผ่านเข้าไปในเส้นทางที่ 6 ทันที ส่วน
หมาบ้าเพลิง เมื่อรู้เส้นทางแล้ว เขาก็รีบส่งถอนกำลังสมุนที่ไปเฝ้าเส้นทาง
ต่างๆ เช่นเดียวกับเหยี่ยวแดง

เหยี่ยวแดงที่เดินคู่กับสิงเทียน อยู่ๆ ก็กล่าวขึ้นว่า

"นายเห็นแล้วใช่ไหม มันหลบการโจมตีของฉันได้ นั่นเป็น
สัญญาณอันตรายที่ผ่านเกมมาเยอะ ถ้านายจะฆ่ามัน นายจะเล่นๆ ไม่ได้"

"หึๆ ฉันว่า มันฟลุคมากกว่า" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"นายกำลังประมาท" เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น

ฉางซายกไหล่ กล่าวว่า "นายไม่ต้องเป็นกังวลไป ฉันจะใช้หนูฆ่ามัน
ต่อให้มันหลบเก่งขนาดไหน ฉันก็ฆ่ามันได้อยู่ดี" เหยี่ยวแดงเห็นฝีมือการ
ยิงธนูของสิงเทียนมาเยอะ แม้แต่ยอดฝีมือระดับสูงยังไม่รอด เขาจึงไม่พูด
อะไรต่ออีก

**ฉางซาเมื่อนำทุกคนผ่านเข้าไปในช่องทางที่ 6 ไม่นานสภาพ
แวดล้อมก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป ที่นี่ไม่ได้มีคิมมิกเหมือนเส้นทางที่ผ่านมา
บรรยากาศรอบตัวจะคล้ายกับวันที่มีเมฆคำปกคลุมท้องฟ้าเท่านั้น**

เส้นทางที่ทุกคนต้องผ่านไป จะเป็นทางขึ้นเนินเขาที่ทอดยาวไปด้าน
หน้า ป่าบริเวณนี้เป็นป่าโปร่ง มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นไม่เรียงชิดติดกัน สองข้าง
เส้นทางสัญจรหลักมีบ่อน้ำเล็กๆ หลายแห่ง ฉางซาปรายตามองไปด้านหน้า
เขาพบเห็นภูเขาสูงอยู่ห่างออกไปประมาณ 5 กิโลเมตร

เทพยันต์ไร้พ่ายพองำภาพในแผนที่ได้ เขาจึงเดินเข้ามาประจบ
ฉางซาแล้วกล่าวว่า

"ภูเขาด้านหน้าเป็นจุดสิ้นสุดป่าเงาปีศาจส่วนปลายแล้วใช่ไหม"

"ใช่!" ฉางซาตอบรับ

"เออ...พวกเราควรไปล้างตัวก่อนหรือไปในสภาพนี้ดี" เทพยันต์ไร้

พ่ายถาม

"ไปล้างตัวเถอะ" ฉางซาตอบสั้นๆ เมื่อมีคำสั่งให้ทำความสะอาดตัวเอง เหล่าสมุนทั้งกิลด์สามราชนัสนวรรค์ และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าต่างโห่ร้องอย่างยินดี เพราะรำคาญกลิ่นขี้มานานมากแล้ว

ฉางซาล้างตัวในบ่อน้ำเสร็จ ก็ขึ้นมาล้างพัก เฉ่าอีसानขยับเข้ามา หากกล่าวกันว่า

"ข้อตกลงลับของพวกเรา พอมีโอกาสสำเร็จไหมวะ"

"ไม่รู้สิลูก แต่ถ้ามีจังหวะดีๆ ฉันไม่พลาดแน่นอน" ฉางซาตอบ เฉ่าอีसानปรายตามองกิลด์มังกรเพลิง และกิลด์ลายพยัคฆ์ ซึ่งนั่งรอพวกเขาอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

"เฮ้อ! ไ้อ้วกกาฝาก ไม่รู้จะทำยังไงกับพวกมันดี"

เฉ่าอีसानกล่าวขึ้นลอยๆ ฉางซามองไปยังป่าโปร่งด้านหน้าแล้ว กล่าวกันว่า

"เส้นทางด้านหน้า อาจจะมีอันตรายมากๆ การมีพวกมันเป็นกาฝาก บางครั้งมันก็ไม่ได้แย่นัก เราจะอาศัยพวกมันช่วยค้นหาศัตรูด้วย"

เฉ่าอีसानจ้องมองสิ่งเทียยที่ใช้สายคาโหดๆ มองมายังฉางซา ชั่ววูบ เฉ่าอีसानก็เกิดความตื่นตัว รีบหันมามองฉางซาแล้วกล่าวกันว่า

"เอ็งต้องระวังตัวไว้ สิ่งเทียยมันมีเป้าหมายที่เอ็ง"

"ฉันรู้ได้สั๊กพักแล้ว"

ฉางซาตอบน้ำเสียงสบายๆ

"เอ็งอย่าประมาทมันนะโว้ย! ข้าเคยบอกเอ็งไปแล้ว ฝีมือยิงธนูของมัน ไม่ใช่จะหลบกันได้ง่ายๆ"

เฉ่าอีसानเอ่ยปากเตือน ฉางซาหัวเราะเหี้ยๆ ในลำคอ กล่าวกันว่า

"ฉันคิดจะเชื่อคมันก่อนที่มันจะเชื่อฉัน"

คำพูดของฉางซา เฉ่าอีसानถึงกับอึ้งไปเหมือนกัน สิบนาที่ต่อมา ฉางซา ก็พาทุกคนออกเดินทาง เมื่อเดินทางได้ประมาณ 2 กิโลเมตร ฉางซาพบว่าพวกเขากำลังเดินขึ้นเนินซึ่งเป็นพื้นที่ลาดเอียงมากขึ้น

หลังจากเดินทางเข้าสู่กิโลเมตรที่ 3 ทุกคนก็เริ่มตื่นตัว และใช้มือจับอาวุธเตรียมพร้อม เมื่อทุกคนได้เห็นคราบบงูทั้งบนพื้นดินและบนต้นไม้ตามจุดต่างๆ

เท่าที่ทุกคนสังเกตด้วยสายตา พวกมันคือสัตว์อสูรขนาดเล็ก ตัวใหญ่สุดไม่เกิน 2 เมตร แต่ที่ทุกคนกลัว เพราะคราบมันมีจำนวนมากมาย "ฟอๆ ฟอๆ ฟอๆ สวบ สวบ สวบๆ" เสียงคำราม และเสียงเลื้อยของมันดังออกมาจากป่าโปร่ง ทุกคนพากันเกร็ง เพราะเสียงมันไม่ได้มีตัวเดียว มันดังมาจากหลายๆ ทิศทาง

"เตรียมพร้อมรับการปะทะ"

เทพยันต์ไร้พ่ายร้องตะโกนขึ้น ฉางซาที่อยู่ด้านหน้าสุดก็เคลื่อนร่างกายมาอยู่กลางกลุ่มทันที กิลด์ลายพยัคฆ์ และกิลด์มังกรเพลิงก็ส่งลูกสมุนให้พร้อมรบเช่นกัน

ไม่นาน...ทุกคนก็เห็นสัตว์อสูรสีค้ำับพันๆ ตัว กำลังเคลื่อนย้ายร่างกายตรงเข้ามาหาพวกเขา พริบตาเสียงในหัวของทุกคนก็ดังถี่ขึ้น

"สัตว์อสูรค่าปีศาจระดับ 51 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรค่าปีศาจระดับ 52 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรค่าปีศาจระดับ 50 เตรียมจู่โจม"

การปรากฏตัวของสัตว์อสูรค่าจำนวนมาก สร้างความหวาดผวาให้แก่มทุกคน ผู้เล่นแต่ละคนรีบปล่อยยันต์ออกมา เฉ่าอีสานรีบใช้ไม้ตายโจมตีก่อน

"มังกรคะนองนา"

เฉ่าอีสานปล่อยยันต์ที่เค็ดเข้าโจมตี มังกรโปร่งแสงพุ่งทะยานเข้าไปทำลายฝูงสัตว์อสูรค่า พวกมันหลายร้อยตัวกระเด็นไปตามแรงโจมตี แต่อีกหลายพันก็ยังคงเข้ามา

เหล่าสมุนของเฉ่าอีสานไม่รอช้า รีบส่งยันต์โจมตีสนับสนุนต่อเนื่อง

"คลื่นเพลิง"

"กระสุนเพลิง"

"กระสุนลม"

คুম คুম คুম!!! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว สัตว์อสูรค่าหลายร้อยตัวกระเด็น แต่พวกมันก็ยังไม้ตาย ชั่วครู่เดียวพวกมันก็เกาะกลุ่มบุกเข้าโจมตีใหม่

"ร้อยครสายฟ้า"

เทพสามตาเลือกใช้ไม้ตายตัวเองเช่นกัน ฉางซามองคูครสายฟ้านับ

ร้อย ที่พุ่งเข้าหาสัตว์อสูรรูปร่าง บี้ม บี้ม บี้ม!!! เสียงระเบิดดังถึยิบ สัตว์อสูรรูปร่างตัวเริ่มบาคเจ็บ แต่พวกมันก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดบุก พวกมันยังเลื้อยเข้ามาอย่างต่อเนื่อง

ห่างจากกิลด์สมาชิกรัชนสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าไม่มาก

หมาบ้าเพลิง เหี้ยยวแดง และเหล่าลูกสมุนกำลังโจมตีใส่สัตว์อสูรรูปร่างหลายพันตัวที่กำลังมุ่งหน้าโจมตีพวกเขาเช่นกัน

"บัดซบ! เยอะขนาดนี้ จะฆ่ามันหมดคงได้ไงพะ"

หมาบ้าเพลิงบ่นอุบ คัมภีร์ยันต์ถูกนำออกมาใช้อย่างต่อเนื่อง แม้พวกเขาและสมุนจะฆ่าสัตว์อสูรรูปร่างได้บางส่วน แต่ด้วยจำนวนของพวกมันที่มีมาก ฆ่าเท่าไรก็ไม่หมด สุดท้ายพวกมันก็บุกเข้ามาประชิดตัวได้สำเร็จ ผู้เล่นจึงถูกบังคับให้ต้องหันมาใช้อาวุธปะทะกับพวกมันในระยะประชิด

"ทุกคนระวังให้ดี อย่าให้ถูกมันกัดได้"

เหยี้ยวแดงร้องตะโกนเตือนเหล่าสมุน

สัตว์อสูรรูปร่างปีศาจ นอกจากมันจะแยกร่างได้หลายร่างแล้ว พวกมันยังมีพิษอีกด้วย ทุกคนที่โจมตีไม่อาจจะหวังผลโจมตีถูกมัน 100 เปอร์เซ็นต์ ทุกคนเพียงอาศัยโชคในการโจมตีเท่านั้น

ฝูงสัตว์อสูรรูปร่างเริ่มบุกเข้าโจมตีเหล่าผู้เล่นมากขึ้น ฉางซาเคลื่อนร่างออกห่างจากกลุ่มผู้เล่น และหยิบหอกเหล็กคำออกมาควงสร้างเป็นเกราะหอรอบตัว

สัตว์อสูรรูปร่างที่พุ่งเข้าโจมตีฉางซาล้วนถูกกระแทกปลิวกระเด็นไปคนละทาง ฉางซาไม่ได้ใช้แรงมากนัก เพราะเขาเน้นป้องกันตัวเอง ไม่ได้เน้นโจมตีสัตว์อสูรรูปร่างให้ตาย

'จะผ่านพวกมันไปได้ยังไง'

ฉางซาเริ่มหาวิธีการ แต่ไม่ว่ามองไปทิศทางไหน ล้วนเห็นพวกมันบุกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ฉางซามั่นใจว่าอีกไม่นานมันต้องยึดพื้นที่จนเขาไม่มีที่ยืนแน่ๆ

ฉางซาตัดสินใจเหินร่างขึ้นไปบนต้นไม้และไต่ระดับความสูงขึ้นไปเรื่อยๆ บนต้นไม้ก็มีสัตว์อสูรรูปร่างเช่นกัน เพียงแต่พวกมันมีไม่มากเท่าด้านล่าง เมื่อมาถึงปลายยอดต้นไม้ เขาก็หยุดยืนสำรวจภูมิประเทศ

"ถัดจากนี้ไปจะเป็นการลงเนินเขา"

นางซากล่าวขึ้น ปรายตามองดูการบุกขึ้นเนินมาของฝูงสัตว์อสูรรูปร่างอึกนั๊บแสนตัว เขาถึงกับถอนใจ การคิดจะฆ่าสัตว์อสูรรูปร่างนี้ มันเป็นไปได้เลย

"จะผ่านไปยังไงดีเนี่ย"

นางซากล่าวพร้อมกับใช้สมองครุ่นคิดอย่างหนัก

"เนินลาดลงหรือ อืม...อาจจะยังพอมีหนทางอยู่ เวลามีน้อย คงต้องลองดูแล้ว"

นางซากล่าวจบ เขาก็เห็นร่างลงจากต้นไม้แล้วเคลื่อนร่างฝ่าวงล้อมของสัตว์อสูรรูปร่างไปยังต้นไม้ขนาดคนโอบต้นหนึ่ง นางซาสะบัดหอกโจมตีต้นไม้อย่างรวดเร็ว

อูม! ต้นไม้หักโค่นลงมาด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว เฒ่าฮีสานและเทพยตร์ไร้พ่ายปรายตามองนางซาอย่างสงสัย แต่พวกเขาก็ไม่ได้มีสมาธิมองนานนัก เพราะต้องรับมือกับสัตว์อสูรรูปร่างที่โจมตีเข้ามารอบทิศทาง

นางซาควางหอกโจมตีฝูงสัตว์อสูรรูปร่าง และใช้หอกตัดต้นไม้เป็นท่อนขนาดใหญ่ เมื่อได้จังหวะก็เตะท่อนไม้ที่มีความยาวสองเมตร กระเด็นขึ้นไปอยู่บนยอดเนินเขา

พริบตาต่อมา นางซาก็บุกแยกจากกลุ่ม ทะยานไล่ตามท่อนไม้ใหญ่ที่เขาเตะออกไป เฒ่าฮีสานและเทพยตร์ไร้พ่ายเห็นนางซากำลังบุกขึ้นไปบนเนินเขาคนเดียว ทั้งสองต่างก็ร้องเสียงหลง

"ไอ้เทพหนุ่ม อย่าโง่เง่า กลับมาที่กลุ่มเร็วเข้า เอ็งกำลังฆ่าตัวตายนะโว้ย!"

เฒ่าฮีสานร้องเตือน

"เทพหนุ่มกลับมา นายคนเดียวฝ่าไปไม่ได้หรอก เราใช้ยุทธวิธีตั้งรับฆ่าพวกมันให้หมดแล้วค่อยเดินทางกันต่อ"

เทพยตร์ไร้พ่ายร้องตะโกนบอก นางซาสายหน้าทันที

"ฉันกำลังจะทดลองอะไรบางอย่าง แผนตั้งรับของนายไม่ได้ผลแน่ๆ เพราะยังมีฝูงสัตว์อสูรรูปร่างอีกจำนวนมากกำลังขึ้นเนินมาที่นี่ และอีกไม่นานทุกคนจะต้องตาย"

นางซาร้องตะโกนบอกจบ เขาก็ควงหอกเปิดทางบุกฝ่าสัตว์อสูรรูปร่าง

ทะลุขึ้นไปบนเนิน

"ลุงคูไว้ ถ้าฉันทำสำเร็จก็ให้ทำตาม"

ฉางซากล่าวจบ เขาก็ตะเท้าไปที่ท่อนไม้ขนาดใหญ่ ปรึบตามันก็พุ่งลงจากเนิน ฉางซาเห็นร่างไล่ตามไปคึกๆ เมื่อเท้าสัมผัสท่อนไม้ขนาดคนโอบ ฉางซาก็รีบยื่นทรงตัวให้คึกๆ ท่อนไม้พุ่งลงจากเนินเร็วมาก ตอนแรกฉางซาคิดว่าจะพบฝูงสัตว์อสูรรูปร่างพุ่งขึ้นมาฉก แต่จริงๆ กลับมีไม้กั้ว

"ฮึปี้ ฮึฮู ฮ่าๆ"

ฉางซาแหกปากร้องด้วยความยินดี เฒ่าฮีสานกับเทพยงค์ไร้พ่ายเวลานี้เห็นร่างพุ่งมาคู่ฉางซาบนต้นไม้สูง ทั้งสองคนอ้าปากค้าง

"วิธีแผลงๆ ของมันใช้ได้ผลแฮะ"

เฒ่าฮีสานกล่าวว่าจบก็กระโดดลงไปเบื้องล่างเตรียมเลียนแบบฉางซา เทพยงค์ไร้พ่ายก็ทำเช่นเดียวกัน คูเหมือนหมาบ้าเพลิงและเหยี่ยวแดงจะเห็นวิธีการของฉางซา ชั่วครู่ต่อมาจึงเกิดศึกสงครามแย่งชิงต้นไม้ขึ้น

เมื่อเฒ่าฮีสานกับเทพยงค์ไร้พ่าย เห็นกิลค์มังกรเพลิงและกิลค์ลายพยัคฆ์แย่งต้นไม้กับลูกสมุนของตัวเอง ก็เกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรง

"ไอ้หมาบ้าเพลิง อย่ายุ่งกับคนของข้า"

เฒ่าฮีสานที่กำลังรับมือกับฝูงสัตว์อสูรรูปร่างเห็นร่างเข้าไปขัดขวางหมาบ้าเพลิงที่คิดจะแย่งต้นไม้กับลูกน้องเขาคนหนึ่ง หมาบ้าเพลิงหัวเราะแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ต้นไม้ต้นหนึ่งคักได้ตั้งหลายท่อน ขอแบ่งหน่อยไม่ได้หรือไง"

"ไม่ได้"

เฒ่าฮีสานปฏิเสธเสียงแข็ง หมาบ้าเพลิงยิ้มเหี้ยม ต้นไม้บริเวณนี้มีน้อยมากๆ จนไม่เพียงพอต่อการใช้งาน ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจปะทะกับเฒ่าฮีสานเพื่อแย่งชิงต้นไม้ต้นนี้

"ไม่ให้ก็คงต้องแย่งกันแล้ว"

หมาบ้าเพลิงบุกเข้าโจมตีเฒ่าฮีสานก่อน ทั้งสองต่างปะทะกันอย่างคึกคึก ในขณะเดียวกันทั้งสองคนก็ต้องระวังสัตว์อสูรรูปร่างที่โจมตีเข้ามาตลอดเวลาด้วย

เวลาผ่านไปห้านาที

ท่อนไม้ที่นางซาใช้ลงมาจากเนินเขาก็จอดที่ค้ำกลางของเนิน นางซา มองซ้ายมองขวา เมื่อไม่พบเห็นสัตว์อสูรรูปร่างค่าบริเวณนี้ เขาก็กระโดดลงจากท่อนไม้ นางซาปรายตากลับไปมองบนเนินเขาแล้วก็พบว่ายังไม่มีใครใช้วิธีของตนลงมาจากเขาสักคน นางซาถึงกับเกาศีรษะ

"ฉันทำให้คุณแล้ว ทำไมไม่ทำตามนี่ย"

นางซาบ่น แต่เขารู้ไม่ว่าบนเนินเขากำลังปะทะกันอย่างดุเดือดเพื่อแย่งต้นไม้ และเหตุที่ไม่มีใครตามนางซาลงมา ก็เพราะกิลด์สามราชัน สวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าได้คัดท่อนไม้มารวมกันไว้ เป้าหมายของพวกเขาคือต้องการเดินทางพร้อมกัน และถ้าใครพลาคจะได้อะไรเหลือกันทัน

นางซามอง เลิกสนใจคนที่จะตามมา เขามองไปด้านหน้าก็เห็นภูเขาที่เป็นสัญลักษณ์ทางออกจากป่าเงาปีศาจส่วนปลาย มันอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกลนัก นางซาคลี่ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"โอกาสทองมาถึงแล้ว ฮ่าๆ คัมภีร์สี่ธาตุจ๋า ปามาแล้วจ๋า"

นางซากล่าวจบ เขาก็รีบเคลื่อนร่างต่อไปทันที

นางซาวิ่งผ่านช่องภูเขาที่เต็มไปด้วยต้นไม้ ลึกเข้าไปได้ 100 เมตร เขาก็พบแม่น้ำขวางอยู่ โดยริมฝั่งแม่น้ำมีเสาปูนทั้งหมด 12 ต้น นางซาปรายตามองข้ามแม่น้ำไป เขาก็เห็นถ้ำแห่งหนึ่ง และการจะเข้าไปในถ้ำไม่มีวิธีอื่น นอกจากต้องข้ามแม่น้ำไปเท่านั้น

แม่น้ำแห่งนี้ มีความกว้างประมาณ 500 เมตร ส่วนสีของน้ำดูปกติคล้ายไม่มีพิษมีภัยอะไร

"มันจะง่ายไปไหมนี่ย"

นางซาพูดกับตัวเอง ก่อนจะขยับเข้าไปนั่งที่ริมฝั่งแม่น้ำ นางซาทดลองเอานิ้วจุ่มลงไป เพื่อทดสอบพิษและอุณหภูมิของน้ำ เมื่อพบเป็นน้ำปกติเขาก็กระโดดลงไป

ตูม!!!

ชั่วครู่เดียวที่นางซาโผล่หัวขึ้นมาเหนือน้ำ ในหัวของนางซาก็มีเสียงคอมพิวเตอร์คังขึ้นว่า

"สัตว์อสูรปลาชีวิตปีศาจระดับ 58 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรปลาชีวิตาจะระดับ 58 เตรียมจู่โจม"

นางซาคกใจรีบแผ่นขึ้นจากน้ำ ตั้งแต่มีเสียงคอมพิวเตอร์รายงาน คำว่าสัตว์อสูรแล้ว นางซาไม่สนใจด้วยซ้ำว่ามันเป็นสัตว์อสูรอะไร แต่ถึง กระนั้น เมื่อนางซาเห็นนิ้วของตัวเอง เขาก็ร้องลั่นป่า

"อ้ากกก มันกินนิ้วครูแล้ว"

นิ้วชี้ของนางซาถูกกินไปหนึ่งข้อ ทำให้เลือดพุ่งกระฉูดออกมา นางซา รีบหาน้ำยาเพิ่มพลังมากขึ้นทันที

"บัดขบ ปลาชีวิตาอะไรวะ โหดฉิบหาย จำไว้เลยว่าออกไปโลก ภายนอกเมื่อไหร่ จะไปซื้อพวกเริงมาทอดกินให้หายแค้น"

นางซากล่าวอาฆาตไว้ หลังจากได้สติ นางซาก็เริ่มเดินสำรวจเสา ทั้ง 12 ต้น เพราะเขาคิดว่าเมื่อมันข้ามน้ำคีย์ ไม่ได้ มันก็ต้องมีวิธีอื่น

นางซาเดินสำรวจเสาทั้งหมด 12 ต้นอยู่สักพัก เขาพบว่าบนเสา แต่ละต้นมีรูปภาพที่แกะสลักเป็นรูปสัตว์ไม่ซ้ำกันอยู่ด้วย

"มันเป็นเสา 12 นักษัตริย์นี่หว่า"

นางซารำพึง

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการข้ามไปวะ"

นางซากล่าวกับตัวเอง เมื่อนึกไปถึงข้อความบนแผนที่สีธาคู นางซา ก็รีบหยิบออกมาดูอีกครั้ง

"จงข้ามไปด้วยสิ่งที่คุณมี"

นางซาอ่านทวนสองรอบ ก่อนหน้านี้จากข้อความ นางซาเข้าใจว่า แผนที่สีธาคูบอกให้เขาย่างน้ำข้ามไป แต่เมื่อเขาได้กระโดดลงน้ำไปแล้ว และได้พบเจอสัตว์อสูรปลาชีวิตา นางซาก็มั่นใจได้ว่าถ้าข้ามด้วยการว่ายน้ำไป เขาคงไปไม่ได้ไม่ถึงสิบเมตรก็ถูกฝูงสัตว์อสูรปลาชีวิตาฆ่าตายแล้ว

นางซานิ่งคิดเล็กน้อยแล้วหยิบหอกระดับต่ำออกมาจากกระเป๋ามิติ

"ลองใช้แผนเดิมดูดีกว่า ถ้าใช้ได้ เราจะใช้ท่อนไม้ข้ามไป"

นางซากล่าวจบ ก็ขว้างหอกลงไปในน้ำ ชั่วครู่เดียว นางซาก็ต้องอ้า ปากค้าง เมื่อเห็นสัตว์อสูรปลาชีวิตาพากันเเมื่อบกินหอกจนหมด แม้แต่ เหล็กปลายหอกมันก็ยังกิน

"พื้นมันไม่หักหรือไงวะ"

นางซาบ่นอุบ เขาเดินไปเดินมาอยู่พักใหญ่ ก็หยุดยื่นมองเสาทั้ง

สิบสองตัน

"หรือว่า เสาพวกนี้มันเกี่ยวกับนักซ์ครปีเกิดของผู้เล่นแต่ละคนที่สมัครเล่นเกมวะ"

ดวงซาเดินไปหยุดยืนอยู่หน้าเสานักซ์ครปีมะโรง

"ฉันเกิดปีมะโรง"

ดวงซาตะโกนออกไป แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ดวงซาสังเกตบนปลายเสา เขาเห็นมันคล้ายกับที่นั่ง ดวงซาจึงพอจะเริ่มปะติดปะต่อข้อมูลได้

"เสาพวกนี้น่าจะเป็นอุปกรณ์ใช้พาช้ำมไปอีกฝั่งสินะ"

ดวงซากล่าวจบ เขาก็เรียกใช้คัมภีร์ยันต์สร้างร่างแยก และเมื่อให้สัญญาณมือ ร่างแยกของดวงซาก็รีบเหินร่างขึ้นไปบนเสานักซ์ครปีมะโรง

เสานักซ์ครปีมะโรงเรื่องแสงเล็กน้อย สักพักมันก็พุ่งแหวกแม่น้ำออกไปด้านหน้าด้วยความเร็วสูง ร่างแยกของดวงซาต้องยึดเกาะที่นั่นจนแน่น ไม่นานร่างคงถูกสลัดหลุดออกจากเสาได้ง่ายๆ

"ฮ่าๆ ในที่สุดก็ข้ามไปได้เสียที ส่วนเราก็รอรับหน้าคนอื่นที่เหลือ"

ดวงซากล่าวจบ เขาก็เดินไปหาที่นั่งพักใกล้ๆ และใช้ดวงคาอีกข้างติดตามร่างแยกของเขาข้ามแม่น้ำไป

การข้ามแม่น้ำใช้เวลาไม่ถึงสองนาที ดวงซาก็กระโดดลงจากเสานักซ์คร ตัวครู่เดียวดวงซาก็พบเสานักซ์ครเคลื่อนที่ย้อนกลับมายังตำแหน่งเดิมของมัน

ดวงซาร่างแยกยังไม่ได้สนใจว่าตัวเองจะข้ามกลับมาอย่างไร แต่เขาเลือกวิ่งไปที่ถ้ำก่อน เมื่อเขาได้ย่างเท้าเข้ามาในถ้ำแล้ว ดวงซาก็จัดการจุดคบไฟ เพราะในถ้ำมีคนมองไม่เห็นอะไรเลย

ปากถ้ำมีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่พอเดินลึกเข้าไปกลับพบถ้ำค่อยๆ ขยายขนาดขึ้น ดวงซาเดินประมาณ 100 เมตร เขาก็ทะลุมายังห้องโถงขนาดใหญ่

"ฮ่าๆ เจอแล้ว ฮ่าๆ"

ดวงซาหัวเราะเสียงดัง เมื่อพบเห็นกล่องคัมภีร์ยันต์ 4 กล่องวางบนแท่น และมีอาวุธพิเศษอีก 4 เล่มที่ลอยอยู่ในอากาศ

ดวงซาค่อนข้างผิควงอยู่บ้าง เพราะอาวุธพิเศษทั้ง 4 เล่ม มีกระบี่ 2 เล่ม และดาบอีก 2 เล่ม มันไม่ได้มีหอกอย่างที่เขาคิดหวังไว้

นางซาเดินเข้าไปใกล้ๆ อารูธทั้ง 4 เล่ม

นางซาทำตามข้อตกลงที่ให้ไว้กับแม่อาฮีสาน เขาหยิบถุงมือพิเศษขึ้นมาใส่ เมื่อเวลาหยิบอารูธพิเศษ คอมพิวเตอร์จะได้ไม่ต้องบันทึกการเป็นเจ้าของอารูธในขณะนี้ นางซาหยิบกระบี่ 1 เล่ม เพื่อมอบให้เพื่อนเลิฟเทพอ้วน และหยิบดาบออกมาอีก 1 เล่มเพื่อมอบให้แม่อาฮีสาน

นางซาไม่ต้องการขโมยทั้งหมด เพราะเดี๋ยวจะทำให้เทพยันต์ไร้พ่ายไหวตัว แม้นางซาจะเข้ามาถึงอารูธก่อน แต่เขามีเงื่อนไขคกลงกับเทพยันต์ไร้พ่ายว่า เขาจะได้เลือกคัมภีร์ก่อน ดังนั้นเป้าหมายของนางซาก็คือต้องการเข้ามาดูคัมภีร์ยันต์ในกล่องเท่านั้น

คัมภีร์ยันต์ที่นางซาต้องการคือ คัมภีร์ยันต์ธาตุลม ส่วนแม่อาฮีสานอยากได้คัมภีร์ยันต์ธาตุไฟ นางซาทำการสำรวจทั้งสี่กล่อง เมื่อรู้ตำแหน่งของคัมภีร์ยันต์แต่ละธาตุแล้ว นางซาก็ูปคกล่องไว้เช่นเดิม หลังจากนั้นเขาก็เลือกที่จะเดินสำรวจดูภายในถ้ำ เมื่อจะมีสมบัติอื่นหลงเหลืออีก

นางซาว่างจริงเวลานี้กำลังนั่งยิ้มอยู่ใต้ต้นไม้

ตอนนี้เขามีความสุขมากที่ทำตามแผนได้สำเร็จ นางซาเอียงหูฟังสักพัก เขาก็พบว่า มีคนกำลังต่อสู้กัน และกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่

คนแรกที่โผล่มาให้นางซาเห็นก็คือ แม่อาฮีสาน และหมาบ้าเพลิง ทั้งสองกำลังปะทะกันด้วยพลังหมัด หลังจากนั้นเหยี่ยวแดงกับเทพยันต์ไร้พ่ายก็โผล่ตามมา ทั้งหมดปะทะกันอย่างคุเคียด

แม่อาฮีสานเห็นนางซานั่งเล่นอยู่ใต้ต้นไม้ก็กล่าวขึ้นว่า

"เอ็งทำไมไม่ข้ามน้ำไปวะ"

"ฉันยังหาวิธีข้ามไปไม่ได้" นางซาตอบยิ้มๆ

"เอ็งยังไม่ข้ามไปก็ตี ตอนนี้อีงช่วยพวกข้าจัดการกับกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์ก่อน พวกมันร่วมมือกันจะฆ่าพวกเราแล้วโว้ย!" แม่อาฮีสานกล่าวเสียงดังลั่น

"หา!? จะให้ฉันไปสู้กับไอ้หมาน้อยเนี่ยนะ ฉันไม่เอาหรอก" นางซากล่าวขึ้น

"นายอยากตายหรือ กล้าเรียกฉัน 'หมาน้อย'" หมาบ้าเพลิงแหกปากพูด นางซากำลังจะตอบ แต่เมื่อเห็นลิโป้โผล่เข้ามา นางซาก็ยืมเหยี่ยวในทันที

"ลู่เล่นกับหมาน้อยไปก่อน ฉันพบคู่ต่อสู้ของฉันละ"

นางซากล่าวจบ เขาก็หยิบหอกเหล็กคำออกมา และเห็นร่างพุ่งเข้าหา ลีโออย่างปัจจุบันทันด่วน

"ฮ่าๆ ลีโอ ตายยย"

"แก!"

ลีโอคำราม เมื่อเห็นนางซาเห็นร่างเข้ามาพร้อมกับหอกในมือ

ตูม! หอกเหล็กคำฟาดลงกลางศีรษะลีโอได้เต็มแรง คาบในมือของ ลีโอไม่อาจทนกำลังโจมตีได้ มันจึงปลิวกระเด็นไปพร้อมกับร่างของเขา

โครม! ร่างของลีโอฟาดกระแทกเข้าไปที่ก้อนหินด้านหลังอย่าง รุนแรง เขากะอักเลือดออกมาสองครั้ง ตอนนี้ลีโอมีระดับพื้นฐานเหลือ เพียง 40 เท่านั้น การจะรับมือกับนางซา จึงไม่มีโอกาสชนะแม้แต่คนเดียว

"ฮ่าๆ ลีโอ วันนี้ตายแน่ๆ"

นางซาหัวเราะคังลั่น เขาดีคร่างพุ่งเข้าหาลีโออีกครั้ง หอกในมือ ฟาดใส่ร่างลีโออย่างบ้าคลั่ง ลีโอพยายามใช้แขนป้องกันไว้ แต่ก็ไม่ได้ผล แขนทั้งสองข้างถูกนางซากระหน่ำฟาดจนหัก ร่างของลีโอทรุดลงจนเข้า กระแทกพื้น นางซาแทงหอกเข้าไปที่หน้าอกศัตรูอย่างต่อเนื่อง

ฉิก! คมหอกแทงทะลุเสื่อเกราะและจมลึกลงไปในร่างของลีโอ เขากะอักเลือดออกมา แววคาลีโอจึงมองนางซาอย่างอาฆาตแค้น

"ฮ่าๆ จงอาฆาตแค้นฉันให้มาก ฉันชอบ ฮ่าๆ" นางซาหัวเราะชอบใจ

นางซายังไม่ได้ดึงหอกออกจากร่างลีโอ เขาก็พบว่ามีลูกธนูพุ่งเฉียด ผ่านร่างของเขาไปเพียงไม่กี่เซนส์ นางซารีบหันไปมองตามทิศทางที่ลูกธนู พุ่งเข้ามา เขาเห็นสิ่งเทียบกำลังปะทะกับเหนือขุนเขา และในมือของสิ่งเทียบ ถึงคันธนูไว้

"บัคซบ...ไอ้หนู นายกล้าโจมตีมหาเทพธนูอย่างฉันรี นายคงไม่ยอม มีชีวิตอยู่แล้วใช่ไหม"

นางซากล่าวจบ ก็ยกเท้าขึ้นตีบใส่ร่างลีโอ หอกเหล็กคำหลุดออกมา ส่วนร่างลีโอก็ล้มฟาดลงบนพื้นคังโครม เลือดทะลักออกมาจากบาดแผล ราวกับก๊อกประปาแตก ไม่นานลีโอก็กลายเป็นแสงหายไป

นางซาเก็บหอกเหล็กคำแล้วเปลี่ยนเป็นธนูเหล็กคำแทน นางซาหยิบ

ของอนุมาพาคีใส่ด้านหลัง พร้อมกับเดินเข้าไปยังตำแหน่งที่เห็นอนุเขา กำลังปะทะกับสิ่งเทียบ

บริเวณที่ต่อสู้ของเห็นอนุเขาและสิ่งเทียบคือป่าห่างจากทางเข้า 40 เมตร เมื่อครู่สิ่งเทียบได้พยายามยิงฆ่าฉางซา แต่เพราะเขาต้องรับมือกับเห็นอนุเขาไปด้วย สิ่งเทียบจึงยังไม่ถนัด สุดท้ายจึงไม่สามารถเล่นงานฉางซาได้

"เห็นอนุเขา ไปช่วยคนอื่น ฉันจัดการมันเอง"

ฉางซาที่เดินใกล้เข้ามามากแล้วเสียงดัง เห็นอนุเขาจึงหยุดการไล่ล่า และปล่อยให้สิ่งเทียบหายเข้าไปในป่า

"หัวหน้าบ่อน สู้มันไม่ได้หรอก"

เห็นอนุเขากล่าวขึ้น

"ไม่ต้องกังวล ถ้ามันเป็นเทพธนู ฉันก็องค์มหาเทพธนูแล้ว" ฉางซา กล่าวขึ้นยิ้มๆ เห็นอนุเขามองดูธนูในมือของฉางซา เขาพบว่า มันไม่ใช่ธนูธรรมดาอย่างแน่นอน เห็นอนุเขาถอนใจ ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"หัวหน้าบ่อน ระวังตัวด้วย"

"อืม" ฉางซาตอบรับเสร็จ เห็นอนุเขาก็รีบเคลื่อนร่างผ่านฉางซา ไปสมทบกับลูกสมุนที่กำลังปะทะกับผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

ฉางซาเคลื่อนร่างเข้าไปหลบหลังคันไม้ ฉางซาใช้สกีลปล่อยให้ธนูเหล็กคำรับ 'พลังชีวิต' เพื่อเพิ่มกำลังในการโจมตีของตัวเอง ชดเชยค่าระดับพื้นฐานที่ต่ำกว่าฝ่ายตรงข้าม

เพื่อหาตำแหน่งของศัตรู ฉางซาจึงเคลื่อนร่างออกจากที่ซ่อนก่อน ฟ้าวว...ธนูดอกแรกพุ่งเข้ามาหาฉางซาอย่างรวดเร็ว ฉางซาที่เคลื่อนร่างรุกไปด้านหลังได้ 6 เมตร ก็ต้องพลิกตัวหลบลูกธนูเป็นพัลวัน แก๊กกก... ลูกธนูฉีกเสื้อที่ชายโครงกระชุยแต่เขาไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร

ฉางซา รู้ตำแหน่งฝ่ายตรงข้ามแล้ว พริบตาเขาก็ถึงงายธนู ยิงสวนกลับไป คูม! เสียงระเบิดของหัวธนูดังสนั่น ฉางซาพบว่าสิ่งเทียบสามารถหลบลูกธนูของเขาได้เช่นกัน

ฉางซาไม่ได้สนใจลูกธนูที่ยิงออกไป เขาบุกเข้าไปหาตำแหน่งที่ถูกโจมตีด้วยลูกธนูทันที การเคลื่อนที่ของฉางซาไม่ได้เคลื่อนที่ตรงๆ เฉยๆ

แต่เขาต้องวิ่งซิกแซ็ก บางครั้งก็ตีลังกาเพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถล็อกเป้าได้ ซึ่งมันก็เป็นอย่างที่นางซาได้คำนวณ สิ่งที่ยืนยันของใจมดอีกสองดอก แต่ก็ไม่มียุทธโหดนางซา

พลังการโจมตีของสิ่งที่ยืนยันไม่ได้ค่อยไปกว่าอนุเหล็กค้ำของนางซา ลูกธนูที่เขายิงทุกดอกล้วนระเบิดเมื่อกระทบเป้าหมาย นางซาจึงไม่แปลกใจที่เห็นอนุเขาไม่ยอมให้สิ่งที่ยืนยันมีโอกาสใช้ธนูกับเขา

"ตาย!"

สิ่งที่ยืนยันเห็นร่างออกมาจากที่ซ่อนบนต้นไม้สูง พร้อมกับง้างสายธนูจนสุด นางซาที่กำลังตีลังกาหลบก็ใช้สติง้างสายธนูเช่นกัน ฟ้าวว ฟ้าวว คูม! เสียงระเบิดของลูกธนูดังสนั่นหวั่นไหว ลูกธนูทั้งสองดอกระเบิดเป็นจุน เมื่อปลายลูกธนูปะทะกันกลางอากาศ

"แถมเป็นขอดีมีธนูหรือเนี่ย"

สิ่งที่ยืนยันกล่าวจบ เขาก็ใช้เท้าเตะต้นไม้ คีคร่างลอยไปในอากาศอีกครั้ง พร้อมกับง้างสายธนู นางซาเองพอยิงลูกธนูเสร็จ เขาก็หยิบลูกธนูอีกดอกขึ้นมาพาดสายอย่างรวดเร็ว

ฟ้าวว...รอบนี้นางซาเป็นฝ่ายยิงก่อน สิ่งที่ยืนยันจึงปล่อยลูกธนูตามคูม! ลูกธนูทั้งสองดอกยังคงพุ่งชนกันแล้วระเบิดกลางอากาศ

สิ่งที่ยืนยันหยิบลูกธนูออกมาอีกครั้ง พอเท้าเขาสัมผัสพื้น เขาก็ปล่อยลูกธนูทันที คูม! ลูกธนูทั้งสองดอกพุ่งชนกันอีกครั้ง นางซาเคลื่อนไหววูบวาบ อ้อมผ่านไปหลังต้นไม้แล้วง้างสายธนูหวังโจมตีฉับไว แต่สิ่งที่ยืนยันอ่านออก เขาเคลื่อนร่างหลบอ้อมไปหลังต้นไม้อีกคัน

นางซาคลี่ยิ้มที่มุมปาก เขาปล่อยลูกธนูโจมตีไปยังตำแหน่งที่สิ่งที่ยืนยันเคยอยู่ แล้วใช้เท้าเตะพื้นเห็นร่างขึ้นไปบนต้นไม้ ลูกธนูพุ่งผ่านตำแหน่งที่สิ่งที่ยืนยันเคยอยู่แล้วผ่านต้นไม้ที่เขาเคลื่อนร่างไปหลบ

"ฮ่าๆ เสร็จฉันทละ"

สิ่งที่ยืนยันหัวเราะแล้วปรากฏตัวออกมา เขาปล่อยลูกธนูสวนไปตามทิศทางที่นางซาจะมา

"เฮ้!"

สิ่งที่ยืนยันร้องอุทาน เมื่อพบว่าตำแหน่งที่ลูกธนูพุ่งไปหาไม่มีคน ลูกธนูของเขาพุ่งผ่านอากาศไประเบิดกับต้นไม้แทน สัญชาติญาณของ

สิงเทียนเร็วมาก เขาเงยหน้ามองด้านบนก็พบว่าดวงซาได้เล็งธนูมาที่เขา
"บัคซบ!"

สิงเทียนร้องอุทาน พร้อมๆ กับลูกธนูของดวงซาที่พุ่งออกมา
สิงเทียนเอียงตัวหลบ แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

ตูม! ลูกธนูพุ่งเข้ากระแทกบริเวณหน้าอกเต็มแรง ร่างสิงเทียน
กระเด็นย้อนกลับ แต่พริบตาเขาก็ใช้เท้าค้ำกับพื้นและส่งร่างของเขาเข้าไป
หลบซ่อนที่หลังคันทันไม้ใหญ่ ดวงซาไม่ปล่อยให้เหยื่อหนีไปง่ายๆ เขาเห็นร่าง
ไปในอากาศพร้อมกับข้างสายธนู ส่วนสายศรก็จับจ้องคู่มือที่คันทันไม้ ขอเพียง
เขาเห็นร่างสิงเทียน เขาจะปล่อยลูกธนูในทันที

แต่แล้วความรู้สึกของดวงซาก็บอกเขาว่า เขาคำนวณพลาด! ดวงซา
รีบเงยหน้ามองขึ้นสูง เขาก็พบร่างของสิงเทียนกำลังลอยขึ้นเหนือช่องว่าง
ระหว่างกิ่งไม้พอดี

"เวรแล้ว"

ดวงซาสบถคำบ้าง แล้วรีบเคลื่อนมือเปลี่ยนเป้าหมาย

ฟ้าวว...สิงเทียนเป็นฝ่ายยิงก่อน ฟ้าวว...ดวงซายิงตามในจังหวะ
ห่างกันเพียงเสี้ยววินาที ตูม! ลูกธนูชนกันกลางอากาศเช่นเดิม อ้ากก...
ดวงซาและสิงเทียนร้องลั่นพร้อมกัน ร่างดวงซาลอยละลือล้มฟาดลงพื้น
คังโครม ไม่แตกต่างจากสิงเทียน ทั้งสองกลิ้งกลืนอาการบาดเจ็บแล้วพุ่ง
เข้าหาที่หลบภัยอย่างเร่งด่วน

การโจมตีเมื่อครู่ ลูกธนูชนกันกลางอากาศก็จริง แต่ไม่ได้ชนกัน
เต็มแรง มันแค่เฉียดกันเท่านั้น ลูกธนูของสิงเทียนพุ่งเข้าโจมตีใส่หัวไหล่
ขวาของดวงซาจนเลือดพุ่งกระฉูด ส่วนสิงเทียนก็ถูกธนูของดวงซาโจมตีใส่
หัวไหล่ซ้ายจนเป็นแผลฉกรรจ์เช่นกัน

"ฮ่าๆ นายใช้ธนูไม่ได้แล้ว"

สิงเทียนหัวเราะเสียงดัง

"ฮ่าๆ นายเองก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันนักหรอก"

ดวงซาตอบกลับมา

"ฉันระดับสูงกว่านาย ฮ่าๆ ถ้าใช้ธนูอู ฉันท่านายได้สบายๆ เตรียม
ตัวตายได้เลย" สิงเทียนกล่าวจบ เขาก็พุ่งออกมาจากที่ซ่อน ดวงซาใช้เท้า
เกี่ยวคันทันธนูแล้วพลิกตัวออกไปเผชิญหน้ากับสิงเทียน

"เอ๊ะ!!!"

สิ่งเทียวนที่ถือคาบบุกเข้ามาร้องลั่น ใครจะคิดว่านางซาจะใช้เท้าเหยียบคันธนูแทนการใช้มือ เขาใจหายวาบ รีบเคลื่อนร่างหนีออกไปด้านข้าง แต่ก็สายไปเสียแล้ว

ฟ้าวว... ลูกธนูของนางซาพุ่งไปกระแทกเข้าที่หน้าอกของสิ่งเทียวนอีกครั้ง คูม! แรงปะทะทำให้เกราะที่สิ่งเทียวนใส่ระเบิดเป็นชิ้นๆ ร่างเขากระเด็นไปกระแทกกับต้นไม้ดั่งโครม และทรุดลงกองบนพื้น ส่วนธนูของนางซาก็พุ่งทะลุหน้าอกของเขาไปติดกับต้นไม้

"มัน... เป็นไปได้ยังไง"

สิ่งเทียวนคราง

เมื่อครู่ นางซาไม่สามารถใช้มือได้ เขาจึงลบสกลที่คันธนู แล้วเลือกใช้ลูกธนูเหล็กคำมารับพลังชีวิตแทน มันจึงมีพลังในการทำลายล้างอย่างมหาดาล

ขณะเดียวกัน นางซาก็ได้เล็งยิงตำแหน่งที่เกราะของสิ่งเทียวนชำรุดเสียหายเค็ม เกราะที่สวมใส่จึงแทบไม่ได้ช่วยอะไรสิ่งเทียวนแม้แต่น้อย

สิ่งเทียวนค่อยๆ ลุกขึ้น เลือกพุ่งออกมาจากรูของธนูที่หน้าอกเป็นก๊อกระปาแตก นางซาไม่ปล่อยให้ศัตรูมีโอกาสรักษาตัวเอง เขาตีคร่าลูกันขึ้นยืน และหยิบหอกเหล็กคำออกมาควงในอากาศ เมื่อสิ่งเทียวนเงยหน้าและลูกันวิ่งเข้าหา นางซาก็ซัดขว้างหอกพุ่งเข้าใส่ร่างสิ่งเทียวนเต็มแรง

คูม!!! อ้ากกก สิ่งเทียวนร้องลั่น ร่างของเขากระเด็นลอยไปในอากาศโครม!!! หอกที่ปักจมหน้าอกเสียบทะลุออกไปปักติดกับต้นไม้ด้านหลัง ทำให้ร่างของเขาลอยเหนืออากาศ 2 เมตร

สิ่งเทียวนกระอักเลือดออกมาทันที

"นาย... ร้ายกาจมาก" สิ่งเทียวนพูดได้แค่นั้น ร่างของเขาก็กลายเป็นแสงหายไป

"คิดไม่ถึง ฉันต้องใช้อาวุธคลาสถึงสามชนิดถึงเอาชนะนายได้ สิ่งเทียวน นายยอดเยี่ยมเช่นกัน" นางซาเอ่ยปากชมก่อนเรียกเก็บหอกเหล็กคำ ธนูเหล็กคำ และลูกธนูเหล็กคำ

นางซาฆ่าสิ่งเทียวนได้แล้ว เขาจึงรีบคืบน้ำยาเพิ่มพลัง การถูกโจมตีด้วยผู้เล่นระดับ 60 ขึ้น มันรุนแรงกว่าที่นางซาคิดไว้มาก การต่อสู้ที่ผ่านมา

นางซาได้รับความคุ้มครองจากคัมภีร์ร่างอมตะ เขาจึงรู้สึกว่าการโค่นผู้เล่นระดับสูงนั้นไม่ยากเท่าไร แต่เมื่อต้องปะทะโดยไม่มีความช่วยเหลือ เขาจึงได้รู้ว่า ถ้าเขาพลาดคิดเดียว เขาอาจจะตายได้ง่ายๆ โดยเฉพาะกับผู้เล่นที่ถือธนู

เวลานี้นางซาไม่ผลิผลามออกจากป่า เพราะร่างกายของเขายังไม่หายดี นางซาไม่ได้กังวลว่าพันธมิตรของเขาจะรับมือฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ เพราะเท่าที่มองออกไปจากป่า ดูเหมือนกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าจะเป็นต่อ อีกไม่นานกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์จะต้องตายทั้งหมดแน่

อูม!!! อูม!!! หม่าบ้าเพลิงกับเม่าอีसानปะทะกันกลางอากาศ พวกเขาต่างเห็นร่างออกมาปะทะกันในที่ว่าง นางซาจึงถือโอกาสนั่งดูอย่างเพลิดเพลิน

เม่าอีसानฝีมือสู้ไม่ธรรมดาจริงๆ แต่ลุงกงบำมวโยไทยจัด มีตะเจาะขางหม่าบ้าเพลิงด้วย ทั้งสองปะทะกันอยู่ไม่ถึงสองนาที นางซาก็เห็นเงาหมี่คำยักษ์โผล่ออกมาพร้อมกับเทพสามคา

นิ้วเดียวสังหารในร่างหมี่คำยักษ์ ใช้ความแข็งแกร่งของร่างกายไล่ตะปบอย่างเดียว นางซาค่อนข้างที่นั่งอยู่ข้าง เพราะด้วยระดับของเทพสามคาโจมตีเท่าไรหมี่คำยักษ์ก็วิ่งเข้าใส่ นางซาอดหัวเราะขำนิ้วเดียวสังหารไม่ได้ เพราะเขาอุทิศส่าห้ได้คัมภีร์ร่างอสูรทั้งที เวลาต่อสู้คนไม่มีกลยุทธ์อะไรเลย เล่นใช้กำลังกันอย่างเดียว

"จะหนีไปไหน เหยี่ยวแดง"

เทพยันต์ไร้พ่ายร้องตะโกน ทำให้นางซาต้องหันไปมองคู่นี้บ้าง

"ฮ่าๆ ไปหาที่ว่างสู้กัน ฉันทายรู้เหมือนกันว่าเทพยันต์ไร้พ่ายพัฒนาไปถึงไหนแล้ว" เหยี่ยวแดงกล่าวพร้อมกับเคลื่อนร่างออกห่างจากคนอื่นๆ

"ได้ ฉันทจะทำให้นายศิโรราบทั้งกายและใจ"

เทพยันต์ไร้พ่ายร้องตะโกนบอก ทั้งสองคนเลือกสถานที่สู้ห่างจากคนอื่นๆ นับร้อยเมตร เหยี่ยวแดงเรียกแผ่นยันต์ออกมา เขาควัดนิ้วเขียนอักษรยันต์แล้วปล่อยลงสู่พื้น

"คลื่นพสุธา"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกน ครืนๆ ครืนๆ พริบตาพื้นดินด้านหน้าเหยี่ยว

แดงก็ยกตัวสูงขึ้น ก่อนจะวิ่งพุ่งเข้าหาเทพยงค์ไร้พ่ายที่เป็นคู่ต่อสู้

"คัมภีร์ยันต์กระจอก"

เทพยงค์ไร้พ่ายกล่าวเสียงดังพร้อมกับควัดนิ้วชี้เขียนอักษรยันต์

"กำแพงลม"

เทพยงค์ไร้พ่ายเรียกใช้คัมภีร์ยันต์กำแพงลมที่ถ่ายทอดการเขียน
พริบตาที่ควัดนิ้วออกไป แผ่นยันต์ก็กลายเป็นกำแพงลมขนาดใหญ่วางกัน
คลื่นดินที่ยกตัวทะยานเข้ามาหาราวกับคลื่นน้ำขนาดใหญ่

บีม!!! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เทพยงค์ไร้พ่ายเขียนอักษรยันต์
ต่อเนื่อง

"กระสุนดิน"

เทพยงค์ไร้พ่ายเรียกใช้คัมภีร์ยันต์สายรุ้งโจมบ้าง ทันทีที่เรียกใช้
พื้นดินรอบตัวเขาก็มีการจับตัวของดินแล้วยกลอยสูงขึ้น ก่อนจะพุ่งเข้าโจมตี
เหยี่ยวแดงเป็นระลอก

"เกราะลม"

เหยี่ยวแดงเรียกใช้คัมภีร์ป้องกันเช่นกัน กระสุนดินเมื่อพุ่งเข้าหา
เหยี่ยวแดงจึงปะทะกับเกราะลมเสียงดังสนั่นหวั่นไหว คুম!!! คুম!!! คুম!!!
เทพยงค์ไร้พ่ายรุกต่อเนื่อง เขาปล่อยอักษรยันต์พิเศษของเขาออกมา

"งูเห่าสายฟ้าโจมตี"

เทพยงค์ไร้พ่ายร้องตะโกน แผ่นยันต์ที่ลอยในอากาศก็กลายเป็น
งูเห่ายักษ์ทะยานเข้าหาเหยี่ยวแดง

"ฮ่าๆๆ ฉันทึกษานายมาหมดแล้ว เจอทีเด็ดของฉันหน่อย"

เหยี่ยวแดงหัวเราะชอบใจก่อนจะปล่อยแผ่นยันต์พิเศษของตัวเอง
ออกมาเช่นกัน

"ฟุ้งพอนหงอนแดงลุย"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกน ชั่วครู่เดียวฉางซาก็เห็นฟุ้งพอนกับงูเห่า
สายฟ้าปะทะกันอย่างคุเดือดที่กึ่งกลางสนามอย่างไม่มีใครขอมใคร

เทพยงค์ไร้พ่ายไม่รอผลการต่อสู้ของยันต์สัตว์อสูร เขาเคลื่อน
ร่างหาช่องว่าง เมื่อพบเห็นร่างของเหยี่ยวแดง เขาก็ใช้คัมภีร์ยันต์โจมตีต่อ

"เสื่อทะยานสายฟ้า"

เทพยงค์ไร้พ่ายเรียกใช้คัมภีร์ยันต์ที่เด็ด พริบตายันต์ก็กลายร่าง

เป็นเสื้อสีทองโปร่งใส ร่างของมันมีสายฟ้าล้อมรอบพุ่งเข้าหาเหยี่ยวแดง
ด้วยความเร็วสูง

"อย่าคิดว่านายจะมีคัมภีร์ยันต์ระดับสูงคนเดียว..."

"เพราะเต่าพันปี"

เหยี่ยวแดงเรียกใช้คัมภีร์ยันต์ตั้งรับอีกครั้ง ดังนั้นเนื้อร่างของ
เหยี่ยวแดงจึงเกิดพลังงานสีเขี้ยวรูปกระดองเฒ่าขึ้นมา

บึ้ม!!! เสียงระเบิดดังกึกก้อง เสื้อหะยานฟ้าและเกราะเต่าพันปี
ล้วนสลายหายไปหมด การปะทะครั้งนี้บ่งบอกได้ว่าระดับพลังของทั้งสอง
คนสูสีกัน

นางชานิ่งดูแลแต่ละคู่ปะทะกันอยู่หลายนาที่จนเกิดความเบื่อหน่าย
เวลานี้เขาอยากจะกลับเมืองยันต์แล้ว นางซาจึงคิดจะก่อกวนการต่อสู้ เขา
จึงหยิบธนูเหล็กคำออกมาถือไว้แล้วกระโดดขึ้นไปพุ่มอยู่บนต้นไม้

"ไอ้หมาน้อย จะกลับเมืองตีๆ หรือจะให้บังคับกลับ"

นางซาร้องตะโกนเสียงดังออกมาจากในป่า

"ไอ้เทพหนุ่ม นายบังอาจมาก เคี้ยวฆ่าไอ้แก่เสรีจ ฉันทจะไปฆ่านาย
ที่หลัง" หมาน้ำเพลิงข่มขู่ นางซาหัวเราะพร้อมกับยิงธนูออกมา ฟ้าวว...
ฉึก "อ้ากกกกกก"

หมาน้ำเพลิงร้องลั่น เมื่อเจอลูกธนูพุ่งปักใส่ข้อเท้า การเคลื่อนไหว
ของเขาจึงไม่สะดวก เฒ่าอีสานเลยถือโอกาสพุ่งร่างเข้าประชิดแล้วยิงหมัด
ซ้ายอัดเข้าไปที่หน้าอกหมาน้ำเพลิงเต็มแรง

ผัวะ! "อ้ากกก"

หมาน้ำเพลิงร้องสุดเสียง ร่างของเขาลอยละลิวล้มลงฟาดพื้นคัง
โครม หมาน้ำเพลิงกระอักเลือดออกมา เขารีบดึงลูกธนูที่ขาออก

"แน่จริงอย่าลอบโจมตีสิวะ"

หมาน้ำเพลิงระบิเคออารมณ์อย่างหงุดหงิด

"ฉันทจะลอบโจมตี มีปัญหาปะ"

นางซาตอบกลับมา หมาน้ำเพลิงกัดฟันกรอดๆ เขาคิดตัวลุกขึ้นยืน
ก่อนจะปรายตาไปมองดูเหล่าสมุน ที่ถูกฆ่าใกล้จะหมดแล้ว

"บัดขบ ฝากไว้ก่อนเถอะ ทุกคน ถอนกำลัง"

หมาน้ำเพลิงตัดสินใจ เพราะขึ้นอยู่ต่อไปคงตายไม่เหลือสักคน เฒ่า

อีสานซีก็เลยจิ้งโล่ตามหมาบ้าเพลิง จึงยืนดูฝ่ายตรงข้ามหนีไปต่อหน้าต่อตา ฉางซาเมื่อเล่นงานหมาบ้าเพลิงเสร็จแล้ว เขาก็หันไปเล่นงานนี้วเดียวสังหารบ้าง

นี้วเดียวสังหารเจอดางซาอิงลูกธนูก่อนกวน ในที่สุดก็คัดลिनใจแผ่นหนีไปอีกคน เขี้ยวแดงเห็นสมุนตัวเองเหลือเพียง 3 คนเท่านั้น เขาก็เลิกต่อสู้กับเทพยงค์ไร้พ่ายแล้ววิ่งไล่ตามหลังลูกสมุนไป

หลังสงครามย่อยๆ สงบลง ฉางซาก็เดินออกมาจากป่า เหนือขุนเขาเดินอ้อมเข้าไปหาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"หัวหน้าบ่อนร้ายกาจมาก เล่นงานสิงเทียนจนตายได้"

"หา!? นายฆ่าสิงเทียน!?" เทพสามคาร้องอุทาน

"เอ็งฆ่ามันจริงๆ หรือวะ" เฉ่าอีสานระเบิดคำถามอีกคน ฉางซาโบกมือกล่าวขึ้นว่า

"ฝีมือกาๆ อย่างสิงเทียน เป็นได้แค่เห็บหมา เมื่อเผชิญหน้ากับมหาเทพหนุ่มสุดหล่ออย่างฉัน"

ฉางซาคุยเจี๊อง พวกที่ยืนฟังก็พากันอึ้งแห้งๆ

"แล้วลิไปล่ะ" เฉ่าอีสานถามต่อ เพราะเห็นฉางซาขอจองกฐินลิไปเป็นคนแรก หลังจากนั้นเฉ่าอีสานก็ไมรู้ฉางซากับลิไปหายไปไหน

"ลิไป!! ฮึๆ ถามหาไปทำไมกัน ลิไปก็แค่ขี้เล็บของฉัน"

ฉางซาตอบหน้าตาย เล่นเอาเฉ่าอีสานต้องกุมขมับ เมื่อเจอความเกรียนของฉางซา

"เหอะๆ โอเค ท่านมหาเทพหนุ่ม คิดได้หรือยังจะผ่านแม่น้ำไปได้ยังไง" เฉ่าอีสานเปลี่ยนเรื่องถาม ฉางซาพยักหน้าหงิกๆ เขาหลับตา ก่อนทำเป็นนับนิ้วเหมือนในหนังจีน

"เอ็งทำอะไรวะ"

เฉ่าอีสานถาม

"เงียบบๆ นับนิ้วทำนายอยู่ การจะข้ามแม่น้ำไปให้ได้ เราต้องใช้ศาสตร์ขั้นสูงสุด" ฉางซาตอบ เฉ่าอีสาน เทพยงค์ไร้พ่าย เทพสามคา และเหนือขุนเขาเจอความเพี้ยนของฉางซาเข้าไป ถึงกับทำหน้าเซ็ง

"ทำนายออกแล้ว!!!"

ฉางซากล่าวเสียงดัง เฉ่าอีสานมองฉางซาสีหน้าไม่ค่อยจะเชื่อสัก

เท่าไร' เพราะมันหาคำตอบได้เร็วเกินไป

"เอ็งไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม"

"ไม่ได้ล้อเล่น ตามฉันมา เคี้ยวทุกคนจะได้รู้ ฉันมันโคตรเทพ"

ฉางซาตอบจบ เขาก็เดินนำทุกคนกลับไปแม่่น้ำ